

The background of the cover is a painting. It depicts a landscape with a prominent hill in the center. On the peak of the hill, there are three wooden crosses. The sky is filled with large, billowing clouds in shades of blue, white, and grey. The foreground and middle ground show rolling hills and valleys, painted with various shades of green, brown, and blue, suggesting a natural, perhaps somewhat somber or reflective, atmosphere. The overall style is painterly and expressive.

Éltető forrás

antológia

HAT-MAIT

Kolozs

ÉLTETŐ FORRÁS

Wass Albert /1908-1998/

ÉLTETŐ FORRÁS

ANTOLÓGIA

Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület –
Magyar Alkotók Internetes Társulása
Közhasznú Egyesület

Szerencs, 2008

A kötet megjelenését Szerencs Város Önkormányzata (Rónavölgyi Endréné polgármester), Czeglédi Dezső polgármester (Kisgyőr), valamint a Tiszalúci Református Egyházközség támogatta

SZERKESZTETTE

Szabó Zsolt

ELŐSZÓT ÍRTA

Uray Attiláné

UTÓSZÓT ÍRTA

Vida János

BORÍTÓTERV

Domahidi Klára

Szabó Sándor

NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS

Szabó Zsolt

A borítón Kolozs József Sándor festménye látható

© Szerzők, 2008

Szerkesztés © Szabó Zsolt, 2008

© Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület –

Magyar Alkotók Internetes Társulása

Közhasznú Egyesület, 2008

ISBN 978 963 06 5524 8

Wass Albert születésének 100. évfordulója
és a Biblia éve alkalmából

† WASS ALBERT

„[...] Első könyvem, egy verseskötet, 1927-ben jelent meg, majd ezt követte a második 1930-ban. 1931-ben a marosvásárhelyi színházban bemutatták egyik színdarabomat. Apám betegsége miatt 1932-ben hazatértem, hogy átvegyem a gazdálkodási teendőket, ekkor azonban azonnal behívtak a román hadseregbe, ahol egy évet szolgáltam. 1934-ben vettem át a gazdaság vezetését. Családi nyomásra 1935-ben feleségül vettem unokahúgomat, a hamburgi Siemens Évát. Így sikerült csak megóvnunk a családi birtokot a csődbejutástól. Ugyanabban az évben megjelent első regényem, *A farkasverem*, mely hamarosan sikerkönyvvé vált.

Ennek a regénynek köszönhetem, hogy *Baumgarten-díj*ban részesülhettem, és számos irodalmi társaság tagjává fogadott. Novelláim különböző irodalmi lapokban jelentek meg. Ezt követően publikált regényeim újabb elismerést jelentettek számomra. Tagja lettem a Kisfaludy Társaságnak és a Magyar Királyi Akadémia irodalmi tagozatának. [...] Amikor 1943 márciusában az Ellenzék főszerkesztőjét behívták a hadseregbe, ideiglenesen engem bíztak meg a helyettesítésével. Július elsején azonban, amikor két német a Gestapótól behatolt a szerkesztőségbe, felmutatva a parancsot, hogy a német hadsereg megbízásából „felügyelniük” kell a lapot, egyszerűen kisétáltam az irodámból és felmentem a hegyekbe. [...] Az Erdélyi Világszövetség első elnöke voltam. Az Amerikai Magyar Szövetség alelnöke és a Lengyel-Magyar Világszövetség igazgatója vagyok, tagja az Árpád Akadémiának, a Templomosok és a Szent László lovagrendjének.

Az életem mindig is nyitott könyv volt. Az most is, és az lesz a jövőben is. Nincs rejtegetnivalóm, és nem kell elnézést kérnem egyetlen tettemért sem. Íróként, a Nemzetközi Pen Club tagjaként azt teszem, amit ennek a nagy szervezetnek a jelmondata hirdet: *egy összekuszált világ emberiségének lelkiismerete vagyok.*”

Wass Albert: *Rövid önéletrajz /részletek/*

Üzenet haza

Üzenem az otthoni hegyeknek:
a csillagok járása változó.
És törvényei vannak a szeleknek,
esőnek, hónak, fellegeknek,
és nincs ború, örökkévaló.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad...

Üzenem a földnek: csak teremjen,
ha sáska is rágja le vetését,
ha vakond túrja is gyökeret.
A világ fölött örködik a Rend,
s nem vész magja a nemes gabonának,
de híre sem lesz egykor a csalánnak.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad...

Üzenem az erdőnek: ne féljen,
ha csattog is a baltások hada.
Mert erősebb a baltánál a fa,
s a vérző csonkból virradó tavaszon,
Újra erdő sarjad győzedelmesen.
S még mindig lesznek fák, mikor a rozsdá
a gyilkos vasat rég felfalta már
s a sújtó kéz is szent jóvátétellel
hasznos anyaggá vált a föld alatt...
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad...

Üzenem a háznak, mely fölnevelt:
ha egyenlővé teszik is a földdel,
nemzedéknek örváltásain
jönnek majd újra boldog építők,
és kiássák a fundamentumot,
s az erkölcs ősi hófehér kövére
emelnek falat, tetőt, templomot.

Jön ezer új Kőmíves Kelemen,
ki nem habarccsal és nem embervérrel
köti meg a békesség falát,
de szentelt vízzel és búzakenyérrel,
és épít régi kőből új hazát.
Üzenem a háznak, mely fölnevelt:
a fundamentum Istentől való,
és Istentől való az akarat,
mely újra építi a falakat.
A víz szalad, de a kő marad,
a kő marad...

És üzenem volt barátaimnak,
kik megtagadják ma nevemet:
ha fordul egyet újra a kerék,
én akkor barátjok leszek,
és nem lesz bosszú, gyűlölet, harag.
Kezet nyújtunk egymásnak, és megyünk,
és leszünk Egy Cél és Egy Akarat:
a víz szalad, de a kő marad,
a kő marad...

És üzenem mindenkinek,
testvérnek, rokonnak, idegennek,
gonosznak, jónak,
hűségeseknek és alávalónak,
annak, akit a fájdalom űz, és annak
kinek kezéhez vércseppek tapadnak:
vigyázzatok és imádkozzatok!
Valahol fenn a magas ég alatt
mozdulnak már lassan a csillagok,
s a víz szalad, és csak a kő marad,
a kő marad...

Maradnak igazak és jók,
a tiszták és békességesek,
erdők, hegyek, tanok és emberek.
Jól gondolja meg, ki mit cselekszik!

Likasztják már fönn az égben a rostát,
s a csillagok tengelyét olajozzák
szorgalmas angyalok.
És leszen csillagfordulás megint,
és miként hirdeti a Biblia:
megmérték az embernek fia,
s ki mint vetett, azonképpen arat,
mert elfut a víz, és csak a kő marad,
de a kő marad.

Wass Albert
/Simon M. Veronika festménye/

ELŐSZÓ

*Minden embernek kell, legyen feladata,
egy titkos küldetése, mely Istentől való.
/Wass Albert/*

Éltető forrás

A Biblia évében, az Isten népének családi ünnepén született meg a Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület, a Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület *Éltető forrás* című antológiája.

A kéziratban a teremtett világ apró csodái: az írott szó, gondolatok, képzőművészeti alkotások kelnek önálló életre. Megtapasztaltam az alkotásokban rejlő hitet, mely éltető ereje az egyháznak, tápláléka, kiapadhatatlan forrása a léleknek, az ember élni és tenni akarásának. A harmadik évezredben az ember embernek farkasává vált, szavunk gyapjúja megpörköldött és a kihunyt tüzek felett vijjog a szél. A költők-írók lázadó Krisztusként emelik fel szavukat korunk közönyössége, igazságtalansága ellen. Az alkotók, Isten által adott tehetség mérhetetlen súlyával a kétségbeesés-bizakodás leplébe burkolózva, keresik az emberi élet értelmét, célját, küldetését.

Az útkeresés poklát bejárva kutatják azt a fényt, amely megvilágítja a világot és a sötétséget. Szélmalomharcot vívnak a kételkedőkkel, a gáncsoskodókkal, a jövőt temetni akarókkal.

A Parnasszus magaslatát ostromló por és a végtelenség fiai megsebzett lélekkel átérzik a világ fájdalmát, az emberi élet szomorú mulandóságát. Az értelem vértanúiként meglátják a hamu alatt az arany csillogását, az élet zsivajában meghallják az emberi szót. Tudják, hogy nehezen lélegzik a Világ, hallják a jövő súlyos léptének dobbanását. A XXI. század énekmondói fennen hirdetik, hogy csak tiszta forrásból fakadhat az élet vize, és nem költészet az, amelyben nincs gondolat, hit, elme és érzelm.

Wass Alberttel egyetértve hisznek az igazság eljövételében:

*...megméretik az embernek fia,
s ki mint vetett azonképpen arat...*

Életképeket villantanak fel:

*Ázott bárányok sírnak a zárt karám előtt,
éhes farkas farka egymást marja, hogy ki egyen előbb...*

A verssorokban életre kel a madárcsicsergős tavasz, a lángtarajú nyár, a gyümölcsízű aranybarna ősz, a jégcsap szívű tél. Lángot vet a csípők vad mozgása, szemek huncut mosolygása. Felvillan a mindig adó és sohasem kérő anyakép.

Az antológia írott szavait, az értelem hangját beszédes művészi alkotások teszik még gazdagabbá. Öröm, bánat, megszenvedett őszinteség fogalmazódik meg képekbe zárva. Az egymásba fonódó vonalak, a varázslatos erejű színek jelképei az ifjúságnak, harcnak, békességnek, a szakadatlan küzdelemnek és az örök életnek. Az értünk szenvedő, és értünk feltámadó töviskoszorús Krisztus megbocsátóan tekint ránk. A Turulmadár óvón széttárja szárnyait. Halljuk a madarak csicsergését, fák, lombok, vizek suttozását, érezzük a virágok illatát. A Reneszánsz évében életre keltek Simon M. Veronika Munkácsy-érmes festőművész keze nyomán a reneszánsz szellemóriásainak, hőroszainak arcképei. Tanúi lehetünk az alkotó emberek optimizmusának, akik életútjuk során megtapasztalták a tél utáni virágfakadás örömét és az örök élet titkát. Az önálló életre keltés tudományát elsajátítva bemutatják a világot olyannak, amilyennek ők látják, vagy amilyennek szeretnék látni. Szent meggyőződés, hogy a költők-írók-alkotók szavuk erejével, gondolataik gazdagságával, ecsetvonásaik életre keltésével, érzelmeik csendes válaszával nyomot hagynak a világban, az emberek szívében és gondolataiban.

Köszönetet mondva a XXI. század énekmondóinak és alkotóinak, jó szívvel ajánlom a tisztelt olvasók, az irodalom- és művészetbarátok figyelmébe, a Biblia és a Reneszánsz évében, Wass Albert születésének 100. évfordulóján megszületett *Éltető forrás* c. antológiát!

Szerencs, 2008. november hó

Uray Attiláné
lektor

ANTOLÓGIA

Barna András grafikája

BARI GÁBOR

Őszi üzenet

Koros ősz gubbaszt tarlott bokrok alatt.
Talpaink alá csusszan hosszan az út,
mely dísztelen-nehéz s velem is elfut.
Életfa- virág s lomb, mögöttünk marad.

Mint barna-piros-arcú levél, haraszt
– zöld csak Lúdra, Feketére sárga jut –,
hűvös hullámok fogain bámulunk
s fejeink loboncán fehérét fakaszt.

Szív, ha sajdul, bánatba hull a lélek...
Grieg-muzsika bűg Aase halálán,
valahol síró angyalok zenélnek.

Évszakunk elfut, üzenünk levélnek:
jön új szerelem, új tavaszígéret
ha majd, kacagó angyalok zenélnek.

Hozzád megyek

Elvonultak a madarak az ég alatt.
Csak egy magányos héja száll kerengve,
kutatja még a tájat koncra lesve,
étket alig talál, tán csak néhanap.

Búsul az ég. Csak hull a gyászos eső.
Teraszom rácsán koppan csepegve,
bűkkalji várról bagolyhang remeg le.
Én várok, csak egyre várok, de nem jössz.

Unt-magányom sír a falikárpiton,
de valahol dallamvirágok szirma pereg le,
fényesen villódz még a szürkületbe',

mint vágy, s én ajkad csókolni áhítom.
Máris hagyom kormos kedvem feledve,
hozzád megyek, s búm, öledbe teszem le.

Látomás

Írólapján gazdátlan tolla pihen,
szemüvege sem mereng betűk során.
Asztali naptárán a tegnap üzen,
s nem nyílik Biblia vasárnapján.

Ablaka polcán egy főköldi virág,
yuccát hajtat könyvekkel teli polcán.
Falán unokakép, székén hűlt hiány,
megtört a rím elgondolt dalon, nótán.

Mint örök szerelme, lebben szép mesén,
bolyong a Mindenség lélektengerén
s koszorút lenget síkon és ormokon.

Csonka álmai sírnak könyvlapokon...
Őszök darazsa mézel napszállaton;
kékszínű tó partján, ünnepet remél...

Örökmécs

Csillagos égre, ha nézek,
integetnek a fények.
Láttak-e másféle képet,
akik régmúltban éltek?
Egükre akkor, ha néztek
súgták nekik a fények,
hogyan földünk szép gyermekének
égnek az örökmécsek? ...
Itt lenn, ha nem lesz már élet,
ott fenn, sírnak a fények.

BARNA ANDRÁS

Grafikáim

† BELINSZKYNÉ NAGY IRÉN

Szeretet ünnepén!

Alkonyodik, zeng az ének,
Visszhangzik a hozsanna,
Elvezet egy fényes csillag
Betlehem városába.

Szól a harang, giling-galang,
Hirdeti az ünnepet,
Máriának a jászolban
Kisgyermek született.

Mindnyájunkat vár az anya
Ölében kis fiával,
Az a vágya, hogy osztozzunk
Nagy-nagy boldogságával.

A csillogó szemeikből
Sugárzik a szeretet,
Az teszi oly meghitté a
Karácsonyi ünnepet.

A gyertyafény, a zöld fenyő
És a terített asztal,
E szent ünnepnek szelleme
Mindnyájunkat vigasztal.

Ha betegség, s bánat gyötör,
Egyedüllét súlya nyom,
Jézus mindenkor velünk van,
Enyhít fájdalmainkon.

Karácsony a szeretetnek,
Békességnek ünnepe,
E jegyekben küldte Isten
Közénk Fiát a földre.

Alkonyodik, de a csillag
Betlehembe elvezet,
Örvendjük, mert az Úr Jézus,
Bűneinknek hordozója,
A világnak megváltója
Miérettünk született.

Betlehemi csillag

Sugározd, vidd a fényt,
Betlehemi Csillag!
Mutasd az újszülött
Jézushoz az utat.
A földi királyok
El ne tévedjenek,
Nehogy rossz irányba
Vezessék népedet.
– Betlehemi Csillag!
Csillagok, Csillaga,
Fényed dicsősége
Erőt ad az útra.
Babérok, tövisek,
Hozsanna! Feszítsd meg!
Keresztfa, nehéz kő,
Mennyei szózatok
Megerősítették,
Megszentelték fényed,
Örökéletűvé
Tették dicsőséged...

BÉNYEI VERA

Vágyódás

A szívedben itt belül
A magány fészken
Úgy árad a vágy,
Növekszik a remény,
Hogy minden perced megért
És hullani vágyik, mint érett
Gyümölcs, míg el nem ér
A vágyódó szádig,
Oly melengető, édes álmodás,
Hogy mégis létezhet
Egy lüktető varázs,
A kedv és a derű,
Mely mégis rád talál
Rezgéseid hullámhosszán
Valahol, valaki szívéből
Egyszer csak szíven talál...

Porszem sem vagyok

Mily gyenge a szó,
Mily csekély a gondolat,
Leírni a látottakat
Égi erők, s felhők alatt.

Fekete tömegét az esőtehernek
Fehér hideg zóna terel,
Mintha Isten keze volna
A Tokaji-hegy fölött
Villanó villámok mögött.

Égi kárpítja az elektromosság,
Szétterülő villamosság,
Egyenletes égi morajlások
A fölöttem munkáló légi hegyomlások.

Zuhogva zúdul a zápor,
Elmos szennyet és port,
Itatja a földet áldón,
Míg elterül a csönd a tájon,
S nekem, mintha gyökeret vert volna a lábom,

Ébren álmodom,
Ámulva láthatom,
Mily rettentő e hatalom,
Mily méltóság az erő, s az uralom,

Mely megengedte nekem
Élni a Földeden,
S látva látni az
Éltető természetet!

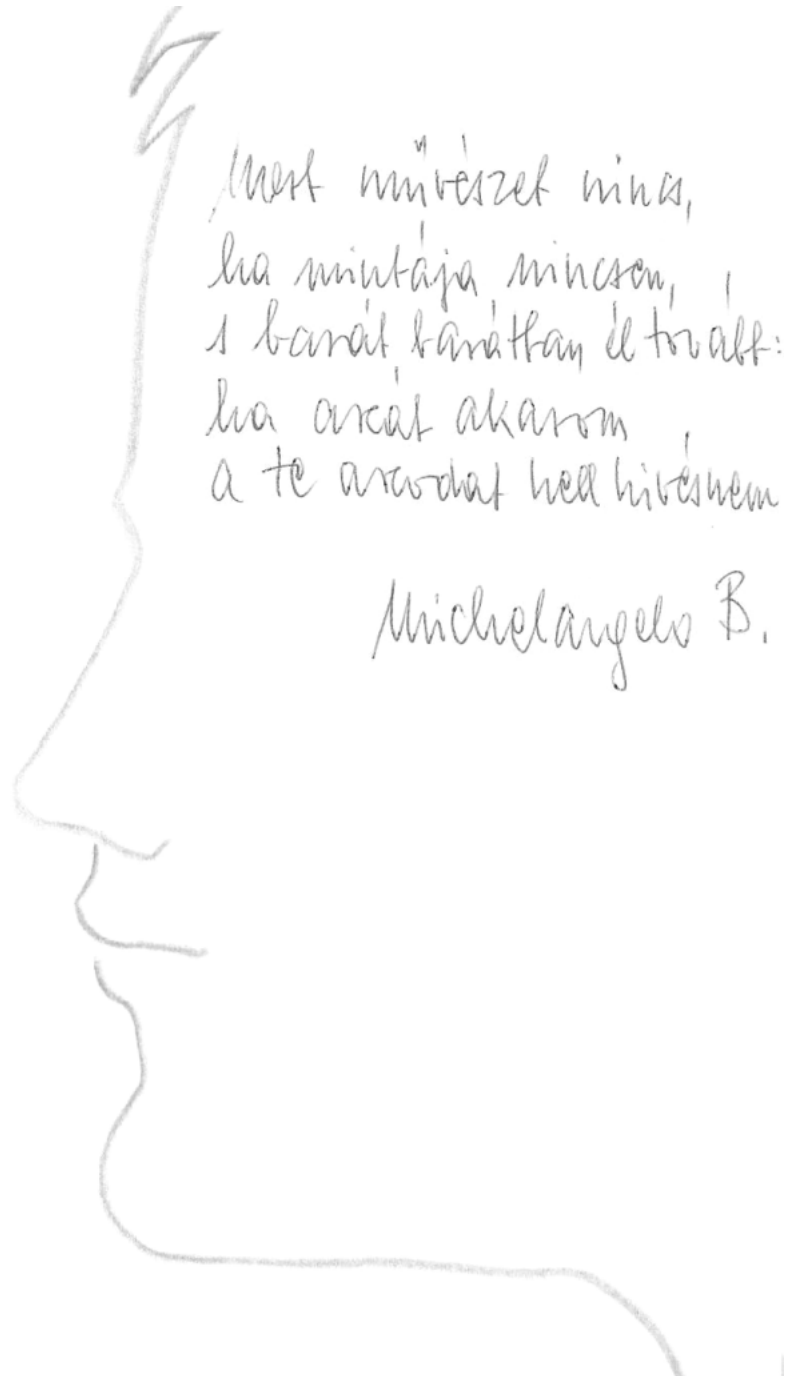
Értetni a most még
Kegyelmező erőt,
A kínzó szárazság utáni
Kegyelmező esőt.

Csendesül szemerkél,
Kisüt a Nap,
Porszem sem vagyok,
Tenyereden, Uram!

† BOR ISTVÁN IVÁN

Grafikái

BOZÓK FERENC

Örvény

Gyöngyházhabos ostor a fodra, barokkos
gyöngyház temetőkoszorúja az örvény,
s vonszol lefelé a spirál, le a mélybe.
Ott lenn iszapos hadi gálya, dereglye,
és zöld, moszatos, kusza nyálka-világ vár,
s perzsát meg SS-katonát sodor össze.
Ősrégi meg új hever egybemosódva,
mert Isten előtt ezer év ugyanannyi,
mint most ez a pillanat itt, eme jachton.

Tavaszi

Körme ezüst, szeme gyémánt,
fényhaja kócos aranylánc.
Bájol a váll puha íve,
Nap ragyogása a szíve.
Fogsora fényteli márvány,
ajka rubinpiros ármány.

Nyár

Tűzkakas ugrik a hegyre,
szétveti arra meg erre
lángtaraját, s kukorékol.
Szurkos az út, buborékol.
Szertefolyik. Puha nyúlvány.
Túlcsorog önmaga partján.

Ősz

Lenn a Blahán pihen éjjel
s ébred a hajnali széllel.
Bújna odúba, üregbe,
dalt dudorász a füledbe.
Villamos adja a taktust,
s hús alagút fura basszust.

Tél

Hóropogás csigolyája,
jégcsap a szíve, a szája.
Gleccser a combja, a térde,
grízpuha hódara vére.
Pest latyakos, Buda sáros,
fázik a Krisztinaváros.

Pillangó

Vagy nézd a hímes, könnyű pillangót,
Kinek ékszeres, könnyű tánca a réten
Akkor sem gyorsul, ha üldözik,
Ha úzi surrogó lepkeháló.

CSÁKY KATY

Te Létezel

Álomként ringatlak el,
Álom vagy nekem,
Te létezel.
Szeretnék közeledben rejtőzni,
Ne tudd ki az, mi tudnék lenni.

Mi lehetnék?
Ki mindenhol követ,
Vigyáznám minden lépésedet.
Óvnálak, féltenélek,
Angyalkád lennék Neked.

Angyalok a mennyekben élnek,
Nem lehetek ki követ Téged.
Nem látlak ahányszor szeretném,
Angyal lennék ezt könnyen tehetném.

Földön élek, várok rád,
Szeretném érezni, látni a mosolygós szád,
Gyönyörű szemed, mindened.
Mennyekben találkozok veled,
Angyalként várlak, majd ott leszek.

Szivárvány

Szivárvány az égen,
Te vagy nekem,
Lesem, figyelem,
Ritkán van ilyen.

Ahogy a szivárvány
Átöleli az eget,
Úgy ölelnék én is
Téged.

Fényem nincs,
Nem ragyog rám semmi,
Szeretnék szivárvány lenni!
Az egész világot át tudnám ölelni.

Kicsit

Kicsit szeress,
Kicsit szeretném,
Kicsit érezném,
Kicsit mit adnék,
Kicsit szeretnél,
Kicsit így lenne jó?
Kicsit elhinném,
Kicsit szeress,
Kicsit így lesz véges!

Sorsunk

Az élet gyönyörű,
Sors egy kapu.
Elérünk a kapuig mindannyian.
Nem egyszerre,
Hol kevesen, vagy nagyon sokan.

Ha kevesen érnek a kapuba
Több jót kapnak a további útra.
Ha sokan érkezünk egyszerre oda,
Eloszlik a jó?
Kevesebb jut talán?

Így jön a rossz a jó után?
Bánkódunk, sírunk
Hol rontottuk el?
A rossz jut több az életben?

El kell viselni.
Van, ki ezt érdemli?
Belenyugodni nehezen lehet
Viseljük a keresztet.

Fából van a kereszt, vasból?
Nem látható,
Mérni nem lehet.
Lelkünk viseli a nagy terhet.

Ha a sors kapuja újra kitárulna
Megvárnám, míg egyedül jöhetnék át rajta.
Szétosztanám a jót, mindenki egyformán kapjon,
Míg a földön élünk,
Jóból mindenkinek bőségesen jusson!

Egy Szó

Szerettem volna
egy szót hallani,
Egy érzést,
Mit ki lehet mondani.

Egy szó,
Mire vágytam:
Szeretlek!
Hallani akartam!

Ricsi

Szolíd, gyönyörű,
Szép gyerek voltál,
Emlékszem, ahogyan
Járni tanultál.

Felnőttél előttem,
Tündöklő virágszál.
Vártuk a virágzást,
A bimbó megérkezett.

Hol virulsz ki?
Meglátjuk mi ezt?

Mennyország kertjében
Rózsaként virulsz.
Meglátunk Téged,
ha oda eljutunk.

Elmentél tőlünk,
Kivirulni.
A mennyország rózsája
Akartál lenni.

Nem haltál meg!
Mentél utat nyitni.
Tudjunk mi is
a mennyekbe jutni.

A jók mennek oda,
szeretnénk követni!

Ricsi nem haltál meg,
Mentél előre,
Helyet foglalj nekünk
A mennyország kertjébe.

Ezt a kertet
Az angyalok öntözik.
A mi Atyánk,
Benned ott gyönyörködik.

Mindenem: Anna

Légy velünk, kis szentelen
Legyél Te rossz,
De mutasd meg a világnak,
Te mit tudsz!

Erős légy mindenben,
El ne hagyd magad,
Bizonyítsd tudással,
Az élet értelme vagy!

Drága unokám, büszke legyek Rád,
Tudjam még sokáig,
Én vagyok a Katikád.

A világ öröksége mind hulljon öledbe,
Én legyek a legboldogabb Katika
a földön, majd a mennyekben.

Didergés

Elrohant a nyár
Szívem szerint még tartanám
A forró Napot élvezni szeretném
Hidegtől félek én.

Tudok fázni, dideregni
Szeretnék fecske madár lenni,
Velük együtt gyülekezni
Madárként elrepülni.

Szárnyaikkal mily távolságot megtesznek ők
Menekülnek a hideg elől.
Mikor induljanak, honnan tudják?
Van naptárjuk? Hol tartják?

Titkos. Ezt ember nem ismerheti,
madarak tudnak belőle olvasni.
Suttogják egymásnak a villanydrótokon.
Figyelem őket, mióta eszem tudom.

Elrepülnek messze nagyon
Várom őket, jöjjenek
Csicseregjenek, költsenek.
Velük újra eljön a nyár
S a nap ontja sugarát rám.

Kicsi Bogár

Szeretnék egy kicsi bogár lenni,
Rád szállni, mindig veled lenni.
Elbújnék, ne lásd hol vagyok,
Le ne seperj, ha a kabátod porolod.

Szívedhez közel bújnék,
Hallanám, hogy dobog,
Talán te is észrevennéd,
Egy másik szív érted dobog.

Nem hallanád, bújnék a füledhez,
Belesúgnám: csak Téged szeretlek
Nem tudnád ki az, csak egy bogarat látnál,
Eszedbe sem jut,
Ez egy Katica bogár.

DÉNES MÓNI

Hit-vallás-s-óhaj

Kinyitnám a leveleket.
Az összeset.
Bennük érik már a bimbó,
kibújni készül,
de nem mer. Nem lehet.

Kinyitnám a leveleket.
Kitárulkoznék, mint egy fa,
kinek nincsen árnyéka,
csak beszél-beszél,
de nem hadar. Nem fecseg.

Kinyitnám leveleimet.
Kinyitnám az összeset.
Kinyitnám nektek a világot,
és ha már mindent láttok,
magamhoz ölelnélek benneteket,
s csak lennétek, mint gyermekek.

Kinyitnám a leveleket.
S felolvasnám nektek, neked.

Tél

Hidegek a nappalok.
Már a fenyben sincs virág.
Földet hiába karmolok,
a nincs, a semmi rág
belülről. Hiányom írját
sárban nem találhatom.

Eltűnt, mi volt.
A fekete foltot,
a nihilt markolom.

Hóba süpped a láb,
átnedvesedik a csizma.
A lábujjak össze fagynak,
az ér szűkül, a szív megáll.
Itt nincs mit tenni, vége.
A tél halál - a léthatár
elérkezett. Fagyott kezek
nem segítenek. Olvadás
nem várható. Az a hibás,
ki altatót zeng
gyermeke fülébe.
Hisz végre, végre
mindenki érzi,
mindenki tudja:
vége.

Isten ujja

Mikor elhagytak mindenek
mikor nem tudod, hol keresd
mikor minden bokorban ott les
a gonoszság

Akkor lehetsz merész.
Akkor tehetsz valamit,
mert egyszer vége lesz,
s akkor hiába. Nem leled
már a helyed.

Mikor a tojásból nem kiscsibe
mikor az anyából nem kisbaba
mikor a sötétből nem fény
hanem a halál bújik elő

Akkor már tudod, hol keresd.
De akkor már igazán vége lesz.

Bontatlan ajándék

Halvány-selymes takarónk
még simogat lágyan.
Tudtam, varázsgömböt kívánok,
mégis elmondtam neked.

Fátyolruhába bújtam,
glóriátlan, vörös fényben
hívtalak s te hívtál.
Mégsem mentünk közelebb.

Már szőke, új ruhám
a földig ér, s te látod:
elveszett az el nem érhető.

Egyetlen erdőnkben
szeretnék még bolyongni bátran,
de eltévednék, érzem.
Nincs már vezetőm.

Mert írni kell

Időben el kell kezdeni.
Mert egyre csak fogy, folyik
ellep az ár az álladig.
Időben el kell kezdeni.

Írni kell, csak írni.
Fölöslegesen nem beszélni,
mindig a célt, a jövőt látni
írni kell csak írni.

Mert elfogy a tinta, elfogy a szó
szádból nem jön ki hang
szemed fényéből veszít
semmit sem használsz másnak
– jobb lett volna beöltözni Mikulásnak –

Gyümölcsvirág

Varázsgömbben születtem.
Anyám varázspalásttal takart.
Simogatta arcom gyöngykezővel,
harmatujjával aranyport kavart
a levegőben, mely rámszállt, belepert.

Le nem rázom e port, enyém.
Varázstakarómból kibújok
és lépkedek a csodazenén.
A ritmus- és dallamfonál puha,
ezüstzoknim alatt is érzem.
Lágy kottafejek vezetnek el oda,
hol a csoda folytatódik.

Elvegyülök a létben.

Álmodban vagyok

Álmodban vagyok elégia-tenger
vörös szőlőszemből építkező ember
hókehely, mely elolvad kezében
érett gyümölcs, mely lehullik az ágról.

Álmodban lennék felhő-fergeteg,
bátor katona, ki utolsónak ájul.
Nem vadakat terelő juhász:
vadász lennék. Farkas-vadász.

Leszek álmodban a puha takaró,
az éhes szájba vágyakozó kenyér.
Ha félébreds, csókomban minden én vagyok:
ábránd, szeretet, remény:
az örök nappal.

Nem mentünk közelebb

I.

Legközelebb a táncnál voltunk
egymáshoz. Melegített a véráram.
Aztán csak álltunk. Lépdeltünk.
Álltunk és lépdeltünk és csodál-
koztunk egy-más-ra. Valami
történt. Mondanám, szép.

II.

Az ágyneműk értek csak össze.
Na meg a tekintetek néha.
A csendben mozgolódott valami:
tegnap született észrevétlenül.

III.

A kávé kilötyt a szőnyegre.
Nem hagyott foltot.
Legalább nem látszik.
A szőnyegnek is barnás
a mintája.

IV.

Nincs is kilátó.
Hazudtak az oviban.
Azt mondták, mindent
megtudok egyszer.
A portás nem tudja,
mi van odafent.

Nem talállok szavakat magamra

I.

Nem. Nem engedem be.
Találkozásidegen hajlék.
Magam teremtettem.

II.

Nem talállok ajtót.
Üvegablakok: nem nyithatók.
Fa repedésein szűrődik át a nappal.
Elkésett. Már elmosogattam.

Ki kellene takarózni.
Ki; egészen a csontig.

III.

Ujjal érint. Nedves,
puha körmeiben látom magam.
Mosoly hajlik közöttünk. Jó.
Tenyerébe feszítem húrjaim.

Szétválasztott kagylóhéjak az ajkak.
Lecsupaszított tő. Hallom:
Tágul a tüdő

Bennem lakó sorok

Hívtalak. Te hívtál.
Nem mentünk közelebb.

Már integetnek a hangok.
Fejüket rázzák az ölelkező fák.
Kívánni sem lehet már.
Elindult a portás a biciklijén.

A kávé kilötytyent a szőnyegre.
Nem hagyott foltot maga után.
Elvegyült az ottlévők közt; érezte,
ez az egyetlen esélyünk.

Nincs múlt, nincs jövő.
Az amerikai mondta jól.
Minden lépés jó, nem lehet másként.
Nincs is kilátó. Aki odaért, hazudik.

Egy következő fejezet

Most már kinyitok mindent.
Érzem, áramlik keresztül. Tágul.
Nem létezik irány, nem az idő.
Véget nem érő simogatás.

Beeresztelek. Ismerj meg
pórusaimon keresztül. Szivárogh.
Engedlek, te elfeledett érintés.
Tegnap csak fényképedet láttam.

Kevés az idézet. Maga kell.
Maga. Ő az igen és a nem.
Térdelek, fejem mellkasomon pihen.
Készen állok. Feszítsd meg. Hatolj belém.

Találkozás

Hosszú ujjával int felém.
Csak szám rándul. Megyek.
Jobbra, balra csuklik fejem,
hajszálak helyett az idegek tánca
tündöklök kopasz fejemen.

Úgy láttam, vörös volt a nap.
Nem emlékszem pontosan. Nem tudhatom;
sokat ittam, vagy a fák alatt
a sötét volt csak. Más nem.

Meleg volt a keze. Mondtam, hogy szép.
Simogatott. Mondtam, hogy meleg.
Szemöldökét felhúzta talán és nevetett.
Hallom, ahogy mondja: *Jó veled.*

A reggel hideg. Kitakartam a lábam
éjszaka, mikor pisilni mentél el.
Gondolom, nem jössz vissza. Mondanám,
feküdj le valahol. Még ne ébredj fel.

Címzett nélkül

Bűnnel egyesül az ébredés.
A madárcsicsergés vad lángok tánca.
Tétova ölelések: előkészített tű.
Hiába a kínált gyümölcsízű csók.

Fel kéne szárítani a hívó nedvességet.
Zárni minden rést; Őt nézik.
Mosolyérzelmekkel terhes a kísértés.
Fa alatt a nő. Örökké csak kíván.

/Nehezít a meg nem ígért kép.
Remeg a kifejtetlen szándék.
Be kellett volna csomagolni. Elszáll
és visszanez a kitöltött üresség./

DOMAHIDI KLÁRA

Pislogó gyertyafény

Volt idő, mikor mustármagnál
is kevesebb hittel éltem,
s a keskeny útról hol ide,
hol oda le-letértem.

De pislogott még a gyertyafény,
nem oltottad ki a lángot,
igaz néha csak kevésbé,
de mindig parázlott.

Megrepedezett nádként
kitettem magam száz veszélynek,
de Te igazítottad lépteim,
hogyan hozzád visszatérjek.

Most már rád bízom magam
Uram, teljes egészen,
S Te megfogod a kezem,
S átvezetsz ezer veszélyen.

Mutass rá...

Úr Jézus, mutass rá,
ha másokat megítélek,
esendő emberi bűnöket
nem ítélek, csak a Szent Lélek.

Én sem vagyok jobb, mint mások:
gyarló, kit megejt a bánat.
Csak egy reménységem van:
az irgalom, s a bűnbocsánat.

Hadd legyek alázatos gyermek,
erős csíra a magvetőnek,
ki termővé növekedve
ajánlja lelkét a Teremtőnek.

A Teremtőhöz

Nyújtsd a kezed felém, Atyám,
mikor hívogat a mélység,
csak Te légy a menedékem,
és eloszlik a sötétség.

Egy picike harmatcseppben
megcsillan a fényed,
a legkisebb fűszálban is
ott rejtőzik lényed.

Te alkottad meg a Földet,
álmodtad ily szépnek,
és mi mégis pusztítjuk azt
s elfelejtünk téged.

Bezárjuk előtted szívünk,
oly sokszor vétkezünk,
Te mégis hosszan tűrsz értünk,
s kegyelmedből létezünk.

Add Uram, hogy ki még nem lát,
fogadjon szívébe,
irgalmad találja meg őt,
s töltse be szent béke.

Akit szeret az Úr...

Réka érezte, hogy ezután a kiadós vita után férje meghívását, hogy látogassák meg a szüleit, csak az udvariasság diktálja. Egyedül akart maradni, hogy gondolkodhasson. Semmi kedve nem volt a férfi családjával eltölteni néhány hűvös napot, tele visszafojtott indulatokkal. Magányra vágyott. Ami gyógyítana. Kimondhatatlan fáradtságot érzett.

Miután a férje elment, ő is biciklire ült, és a kiserdőbe kerekedett. Hogy hallhassa a madarakat, a szél susogását. Talán tőlük megtudhatná, hogyan tovább... Leült egy mohával benőtt nagy kőre. Hátát egy fenyőnek támasztotta. Behunyta a szemét, és igyekezett minden gondolatot kisöpörni a fejéből. Nem tépelődni semmin, csak úgy pihenni minden cél nélkül. Tudta, hogy egyedül van, nem jár erre senki. Most nem is hiányoztak az emberek. Csak nyugalmat akart.

A kora reggeli órákban egyre inkább éledezett az erdő. Valami koppant. Épp a lába elé esett egy fenyőtoboz. Réka felnézett, és egy mókust látott, amint átugrott a szomszédos fenyőre. Leszaladt a fatörzsön, a fűben folytatta játékos táncát. Egy másik követte, önfeledten kergetőztek. Réka megmoccanni sem mert, nem akarta elriasztani őket. De azok a félelem legkisebb jelét sem mutatták. Jókedvükkel megfertőzték a lányt. Csendesen, sokáig figyelte őket. Amikor eltávolodtak, mintha magukkal vitték volna Réka bánatát is. Mint aki akkor ébredt, szétnézett. A belső szorongása eloszlott, és rácsodálkozott a tájra. Nem a nagy egészre figyelte, hanem az apró részleteket. Lába előtt virágzott a harangvirág. Olyan kedvesen hajladozott az enyhe szellőtől, úgy tűnt, mintha a ledöntött bicikli kereke alól nőtt volna ki. Réka arra gondolt, milyen jó, hogy nem taposta le. A kelyhében megcsillant egy pici harmatcsepp. „Hogy férhet el ennyi szín egy kis harangvirágon?” – morfondírozott magában. Lila virágának nem is tudta megszámlálni az árnyalatait. Fény és árnyék játszadozott rajta. Nem valakitől kapott virágot, hanem a virágtól kapott valamit. Kellemes melegség járta át. Mintha mégsem lett volna egyedül. Akkor, ott társra lelt ebben a kis harangvirágban. Minél közelebbről vizsgálta, annál szebbnek látta.

– De jó, hogy pont itt nyíltál ki! Mintha valaki közvetlenül nekem ültetett volna. Hogy megnyugtass. Vajon hogy került ide az a száraz

mag, amiből aztán kicsíráztál, életre keltél? Lehet, hogy a szél itt tette le véletlenül, vagy kiesett egy rigó csőréből? Milyen csodálatos, hogy aztán megfelelő mélységbe került a földbe, kapott vizet, elegendő napfényt, hogy aztán létezhesél. – Réka óvatosan kikerülte, hadd virítson tovább, hátha másnak is élményt nyújt majd.

– De honnan lett az első mag? Az első hal, az első ember? Miért születtem éppen én? Miért pont ilyen vagyok? Valaki ezt így tervezte, vagy csak véletlenül történt? Kell, hogy legyen minden embernek egy feladata ebben az életben. Egy titkos küldetése. Mert különben nem lenne értelme annak, hogy a világra jött. Hirtelen egy idézet villant át az agyán, amit nemrég olvasott. Egy középkori egyetem faláról való: „Csodálatosak az Isten tettei. Bárki kutathatja, akinek kedve telik benne.”

– Az Isten. Ott van minden titok fölött. Milyen régen nem jutott eszembe. Évek óta nem imádkoztam. Miért nem vettem észre, hogy szükségem van rá? A körülöttem zajló világ lekötötte minden figyelmem, saját belső gondolataim eltereltek a lényegről. Kell, hogy létezzen! Mert akkor nem léteznék én sem...

Megnyugodva indult haza, és elhatározta, hogy holnap vasárnap lévén elmegy a templomba. Ami ott van nem is messze tőlük. A harangszó elhallatszik a házukhoz, mégsem gondolt arra soha, hogy az neki is hívó szó. És itt az erdő csöndjében meghallotta ezt a harangot. Alig várta a holnapot, hogy ott lehessen. És várta haza a férjét, hogy hozzásimulhasson. Mert máris hiányzott. Érezte, hogy a reggeli vitájuk csak még jobban összekovácsolta őket.

Reggel Réka korán ébredt, jókedvvel készült az istentiszteletre. Mint egy találkozássra, amire régóta várt.

Évek óta nem járt templomban. Az utolsó padba ült le. Amikor meglátta a tiszteletest, elcsodálkozott. De hiszen ez Jánosi Ferenc! Kolléganője, Sarolta fia. Sosem mondta, hogy a fia pap. Milyen keveset tudunk egymásról... Furcsa volt most palástban látni a férfit, aki gyakran eljött az anyja munkahelyére. Igaz, eddig nem sokat beszélgettek. Hát a templomba kellett eljönnie, hogy jobban megismerje. Hallgatta a szavait. Mély, megnyugtató hangon beszélt. Oda kellett rá figyelni. Minden mondatának súlya volt. Nem üres locsogás, érződött, hogy meggyőződésből beszél. Vallja is, amit mond, elgondolkodtat. A 8. zsoltárból idézett: „Ha látom az eget, kezed alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél,

micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá?” Beszélt Isten végtelen és türelmes szeretetéről. Rékának erősebben, hevesen dobbant a szíve, amikor végiggondolta a példabeszédekből vett idézetet: „Mert akit szeret az Úr, megdorgálja, és pedig mint az atya az ő fiát, akit kedvel.” Bizony, néha szükség van a dorgálásra, hogy jobba váljunk tőle. Nem élhetünk elkényeztetett gyerek módjára, aki bármit megtehet, amihez éppen kedvet érez. Vagy ha mégis, annak kárát látjuk az utolsó napon. A számvetés idején. A templom kórusának csengő hangja rásimult Réka kisverébként verdeső lelkére. „Az Ő szeretete olyan nagy, hogy fel sem mérhetem. Nem tudja felfogni az emberi értelem. Mikor bűneim súlya alatt a Golgotára ment, meghalt azért Ő, hogy én élhessek...” Amikor a záró imádságot közösen mondták, Réka próbálta visszatartani feltörő könnyeit. De érezte, hogy hasztalan. Ezek a könnyek megtisztították, fokozatosan kisöpörték a benne lévő, összegyűjtött haragot. Megbékélt a világgal, megbékélt a férjével és önmagával. Komolyan vette az imádság sorait, és bizalommal tekintett a jövő felé.

A templom udvarán, ahol már kevesen maradtak, odament a tiszteleteshez. Az megismerte őt, barátságosan üdvözölte. Együtt indultak ki a kapun, közben beszélgettek.

Amikor a kávéház elé értek, Ferenc meghívta egy capuccinóra. A nyitott teraszon találtak üres asztalt, oda ültek le beszélgetni. De nem nagyon hallották egymás hangját, mert egy nő hangoskodott a közeli asztalnál. Veszekedett egy férfival, aki valószínűleg a párja lehetett. Látszott, hogy a nő ittas, nem volt teljesen magánál. Az odakiáltott vádak után keserves zokogásban tört ki.

Réka kissé megvetően jegyezte meg:

– Micsoda viselkedés ez! Leitta magát, aztán itt cirkuszol.

– Pedig valószínűleg nagy baja lehet, ha eddig eljutott. Vajon milyen probléma vezetett idáig? Mi, emberek általában könnyen és elhamarkodottan ítélünk. Rásütünk valakire egy bélyeget, pedig lehet, hogy tévedünk. Milyen joggal szóljuk le? Lehet, hogy olyan kilátástalan az élete, amelyből nem könnyű kilábalni. Azt nem mondom, hogy lehetetlen is, csak ő most nem látja a megoldást. Nem is tudunk róla semmit. Ahelyett, hogy megkérdeznénk: – Segíthetünk valamiben? – inkább leszóljuk. Most nem rólad beszélek, csak úgy általában magunkról. Sokszor néhány jó szóval is segíthetnénk. De mi

tovább rontunk a helyzeten azzal, hogy kigúnyoljuk, és magára hagyjuk a másikat.

– Most zavarba hoztál. Belátom, hogy van igazság abban, amit mondasz. Én nem vagyok képes arra, hogy minden embert szeressek. Ha valaki engem sért meg, nem nagyon tudok mosolyogni rá. Nem tudok a felém dobott köre lágy kenyérrel válaszolni. Van olyan ember, aki tud?

– Csak Isten által. Aki maga a szeretet. Te nem érzed, hogy Ő szeret? Pedig miattad kel fel reggel a nap, vagy hoz örömet az első hóval. Neked is nyílnak tavasszal a virágok és árasztanak jó illatot a levegőbe. Miattad csillagfényes az égbolt nyári éjszakákon. Hagyd, hogy Isten szeressen téged! Tapasztald meg a jóságát. Olvastad-e már a Bibliát, az Élet Könyvét? Ha nem, nyisd fel és tartsd a kezedben. Ismerkedj vele. Ne félj tőle! Abban mindent megtalálsz, amire szükség lehet. Amit ő megígér, az nem üres szó, hanem valóság.

– Mégis miért van ennyi szenvedés? Itt ez a nő is a szomszéd asztalnál. Láthatóan gyötrődik. És sokan rajta kívül. Aki fájdalommal telve kínlódik, hogy vehetné észre, hogy őt is szereti az Isten?

– Ez tényleg fontos kérdés. Kezdetben én is azért imádkoztam, hogy előbbre jussak, legyek valaki. Helyette kaptam képességet arra, hogy gondolkodjak, és erőt a testembe, hogy dolgozhassak. Bátor akartam lenni, aki legyőzi az oroszánt is. Ehelyett veszélyek zúdultak rám, amelyeket megtanultam legyűrni, igaz néha keservesen, de végül sikerrel. Ha erőt kértem az Úrtól, ő megedzett a nehézségek által. Imádkoztam, hogy szeretni tudjak, és ne legyek keserű. Találkoztam elesett, beteg, már minden célról lemondott emberekkel, akiken segíthetek. Elégedett vagyok, mert a legtöbb vágyam teljesült. A legnagyobb óhajom az, hogy egyszer szemtől szembe köszönhessem ezt meg Istennek, ha eljön az ideje.

– Boldog ember vagy.

– Igaz. Mert tudom a titkot. „Ímé, boldog ember az, akit Isten megdorgál; azért a Mindenhatónak büntetését meg ne utáld! Mert Ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak. Hat bajodból megszabadít, és a hetediken sem illet a veszedelem téged.”

– Nekem is jutott bőven nehézség az életben, de én még sosem láttam ilyen szemszögből a sorsomat. Képes leszek rá valaha? Otthon, a gimnáziumban a filozófiatanárom feltette a kérdést, hogy vajon igaz lehet a teremtés elmélete? Kapásból soroltam a cáfolatokat és a benne

rejlő ellentmondást. De tegnap, az erdő csöndjében úgy éreztem, nem vagyok egyedül. Ahogy körülnéztem, Istent láttam mindenütt. Ott volt a növényekben, a felhőben, a harmatcseppben. Nem akarom újra elveszíteni. Elég sokáig éltem nélküle.

– Csak merd megnyitni a szíved Isten felé, ő majd válaszol a kérdéseidre. Engedd Jézust a szívedbe. Ha hagyod, kisöpör minden rosszat belőled. Ne szorongasd a lelkedben a múltad rútságait, hanem nyújtsd felé, Ő megtisztít és megszabadít ezektől. Megáldja életedet. Ne takargasd előle azt a sok rosszat, amit az évek alatt magadba szedtél. Mert belelát a legsötétebb zugba is a szíved mélyén. Jobban ismer téged, mint te magadat. Tudja az indítékaidat. Támaszkodj rá, mert a magad erejéből képtelen vagy az önzetlen szeretetre.

– Nos, ennek megértése számomra még nem könnyű...

– Itt ez a könyv, olvasd el. Ha pedig kérdésed van, a templomban megtalálász.

– Köszönöm. Jól esett elbeszélgetni veled. Most tele vagyok kétségekkel és kérdésekkel, de azért reménységgel is. Viszlát, Ferenc! Örülök, hogy beszélgethettünk.

– Viszlát! Remélem, majd eloszlanak a kétségeid!

Hazafelé össze-vissza csapongtak Réka gondolatai, csak egyet tudott biztosan, hogy rendbe kell szednie az életét. Este, miután telefonon jó éjszakát kívánt a családjának, rögtön nekifogott a könyv olvasásának. Különböző emberek írták le, hogyan érezték meg Isten gondviselését, hogyan tapasztalták meg csodáit. Ámulva olvasta egyiket a másik után. Némelyiket hihetetlennek tartotta. Volt, amit háromszor is elolvasott. Mint a hóviharról szólót: „Szokatlanul kemény tél volt. Február 8-án olyan hófergeteg tombolt, hogy néhány háztető beszakadt a hó súlya alatt. Egy notórius betörő úgy találta, hogy éppen alkalmas az idő a cselekvésre. Egy keresztény családhoz tört be, kirámolta a földszintet, aztán felment az egyik emeleti hálósobába, ahol egy kisbaba aludt. Attól tartva, hogy a kicsi fel fog ébredni és elárulja őt, kivitte a házból, és letette a hóra. A baba hamarosan felébredt és sírni kezdett. Sírása felébresztette az anyát, majd az apát is, aki kijelentette, hogy szerinté kívülről jön a hang. Alig léptek ki az ajtón, amikor beomlott a tető. Később a betörőt holtan találták a romok alatt, aki még holtában is zsákmányát szorongatta.”

Rékának eszébe jutott egy régi emléke még abból az időből, amikor megszerezte a jogosítványát. Eger felé tartott az autóval, még nem volt sok gyakorlata a vezetésben. Egy forgalmas kereszteződésben nem adta meg az elsőbbséget, és a Stop tábla ellenére nagy sebességgel belehajtott a keresztirányú forgalomba. Két kocs között úgy száguldott át, hogy egyiket sem érintette, pedig csak centiméterek hiányoztak hozzá. A következő sávba már nem rohant bele, mert pillanatok alatt keresztbe állt az út közepén, így mások ki tudták kerülni. Még most is emlékszik az út szélén álló emberek megdöbbsent, falfehér arcára. Volt, aki az öklét rázta, mások hitetlenül ingatták a fejüket. Továbbmenve hálát adott Istennek, mert érezte, hogy csak az ő segítségével volt képes egy karcolás nélkül ezt megúszni.

Krízishelyzetben nincs más, akitől segítséget várhatnak az emberek.

Így volt ez Rékával akkor is, amikor tizenkét éves korában megbetegedett Csöpi nevű kiskutyája. Az orvos injekciózta, bízta, hogy van remény a megmentésére. De estére a kutya nagyon rosszul lett, keservesen sírt, vonyított. Szelíd szemeivel könnyölgött, hogy Réka segítsen rajta. Ő pedig tehetetlen volt, majd a szíve szakadt meg a kutyáért. Éjfél felé már nem bírta hallgatni panaszos sírását, látni nagy fájdalmait. Ekkor jutott eszébe Isten, és imádkozott, hogy szabadítsa meg ezt az ártatlan jószágot a szenvedéseitől. Abban a pillanatban, ahogy kimondta az áment, a kutya örökre elhallgatott. Rékának azóta is sokszor eszébe jutott ez a pillanat. Meghatározó élménnyé vált, hiszen ez volt a legkönyörületesebb megoldás. És amire ő saját erejéből képtelen volt, azt Isten megcselekedte helyette.

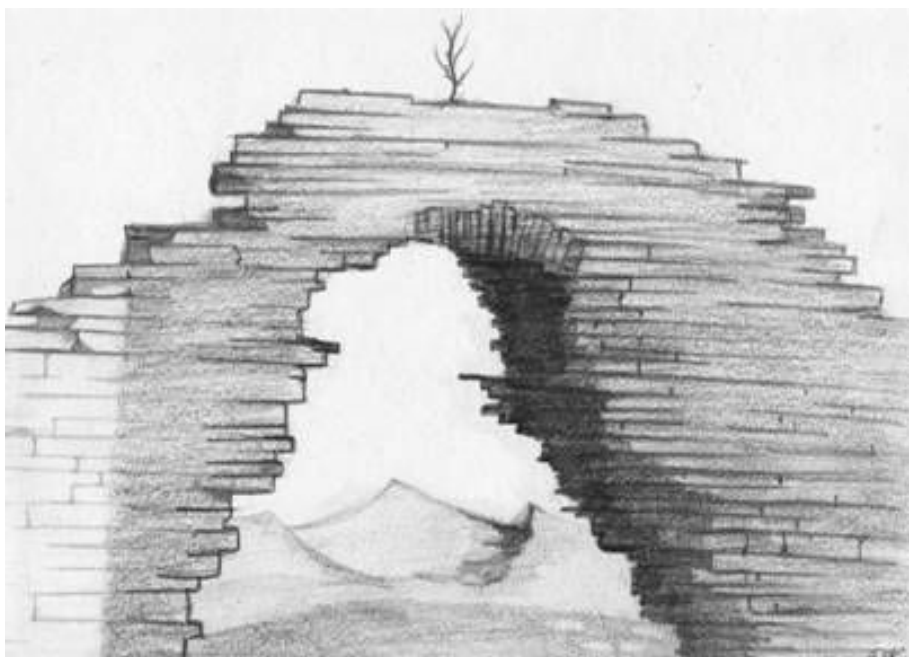
Visszaemlékezve ezekre az esetekre, most kezdte érezni Isten végtelen szeretetét és irgalmát. Csodálkozva tapasztalta, hogy vágy ébredt benne Isten Igéje, a Biblia iránt. Máté evangéliumát olvasva megértette Jézus helyettes áldozatát. Ráébredt, hogy az ő bűnei miatt is ömlött Jézus vére. Fájó sebek és rég eltemetett események törtek elő lelkéből. Megvallotta Istennek ezeket, és hitte, hogy bűnei megbocsáttattak a Krisztusért. Soha nem tapasztalt örömet és hálát érzett, s most már tudta, hogy betöltődött lelkében az az űr, amit egyedül csak az Isten fia, Jézus Krisztus tölthet be.

Didergő árvácska /festmény/

Vadrózsacsokor /festmény/

Élet a romokon /grafika/

ÉDES RICHÁRD

Az utolsó vacsora

/Az i. e. 4. századból, Ri Chi közlése nyomán/

– Kétségtelen, hogy a szakáccsal valamilyen méreg végzett – állapította meg Than, akire a haláleset felderítését bízták. Than ifjú volt még, de testét sebhelyek díszítették, és arcán olyan viharvert elszántság tündöklött, mely csak a sokattúrt katonaemberek sajátja. – Semmi más nem képes így átfesteni egy személy nyelvét és ajkát. Sok ilyen esetet láttam már, ez az összeesküvők és méregkeverők kedvenc húzása, ha valakit a démonok karjai között akarnak látni. Lásd, Lao, beléptünk az ármánykodás iskolájába. A háborúk és a hatalmi csetepaték a legjámborabb férfiút is a borzalmak mesterévé tehetik. Ezek a szörnycsináló árnyjátékok már annyi holttesttel szembesítettek, hogy szinte mindent megtanultam róluk. Bosszantó, hogy minden mocskos ügyet az én elmémre bízna. Nincs oly gyomor, mely hozzászokhatna ehhez.

– Nem véletlen, hogy a tartomány vezetője téged kért fel az ügy tisztázására – szólt Lao, a szakács segédje, aki mestere holttestéhez vezette Thant. – Nálad jobban senki sem ismeri a holtakat.

– Csendesebbek, mint az élők, és többnyire bölcsebbek is – villantott fel egy keserű mosolyt Than – Sokat tudok róluk, viszont a tudás nem mindig áldás. Mikor intett mestered búcsút az életnek?

– Egy órája, uram! – felelt Lao. – Én épp a répát tisztítottam, mikor váratlanul felüvöltött, a torkához kapott, lefordult a székről, és elhagyta világunkat. Akkor folyini kezdett a szájából ez a kétes színű folyadék, mely még a rémálmaimban is kísérteni fog...

– Értem – biccentett Than. – Milyen ember volt ez a Yam nevű szakács? Fedd fel lénye rejtelseit, mert csak így juthatunk az igazság birtokába. Tudni akarom, miért halt meg, és ehhez olyan jól kell ismernem a személyét, ahogyan egy lovas ismeri a lova természetét.

– Yam... furcsa ember volt, Than mester – mondta Lao. – Értett a mesterségéhez, a környék összes tekintélye dicsérte a tudását. Imádta a konyhaművészetet, ezt nevezte az ő élető forrásának, melyben nap mint nap megújulhat. Megmerítkezett a munkában, és új erőt nyert belőle az élet küzdelmeihez.

– Ha ilyen elhivatott és tehetséges emberről ejtesz szót, akkor miért nevezted Yamot... furcsának? – gyanakodott Than, miközben érdeklődve vonta fel szigorú szemöldökét.

– Mert sötét ügyletekbe bonyolódott. Tudnod kell, hogy Yam letért az erény útjáról, és meglehetősen gonosz ember volt. A tudomásomra jutott, hogy Yam zsarolni kezdett egy fiatal és kíváncsi örömlányt, Xüát, aki nyomorban tengődik és az utcát mondhatja otthonának. Xüa családja nagyon szegény, az éhhalál küszöbén szenvednek. A férje hadirokkant, egy csatában levágták az egyik lábát. Manapság kolduskenyéren él, akárcsak a gyermekük. Xüa a végső szalmaszál után kapott, és titkon áruba bocsátja bájait, hogy megmentse az övét. A férje nem tud erről, és az ádáz Yam megzsarolta a lányt, ha nem engedi az ágyába, akkor mindent elmond Xüa családjának a szégyenletes szerelmekről. Xüa csapdába került, nem mondhatott nemet Yam ajánlatára. Mindezt onnan tudom, hogy véletlenül fültanúja voltam Yam és Xüa egyik beszélgetésének. Idővel arról értesültem, hogy Yam hetente többször is megkereste Xüát, hogy a kék mézét lakmározza.

– Tehát az elhunyt Yam vad volt, mértéktelen a szerelmeskedésben és a zsarolásban – hajtotta le fejét Than – Köszönöm Lao. Olyan jól laktam a híreiddel, mint a vendégeid az általad főzött ebéddel. Kiindulópontnak ennyi elég. Most meglátogatom Xüát.

– Nem én tettem, Than mester! – mondta a leány, amikor a háza előtt felismerte a holtak szakértőjét – Sejttem, miért jössz hozzám, de tévedsz.

– Ha félrevezetsz, könnyen a kivégzendők között találhatod magad – nézett rá Than. – Tartsd szem előtt az igazságot, Xüa, ha életben akarsz maradni. Nem szeretnék egy szépséges és ifjú hölgyet a halálba küldeni, de ha te mérgezed meg a szakács Yamot, jobb, ha bevallod. Ígérem, gyors halálod lesz, és keveset fogsz szenvedni, ellentétben szegény Yammal.

– Yam gonosz ember volt, és undorító ügyekbe hajszoalta magát, teljesen átadta lényét a szenvedélyeinek ételben, italban, szerelmeskedésben. Úgy vélem, már értesültél arról, mivel tartott a markában engem. Förtelmes volt vele ölelkezni, szinte úgy bánt velem, mint egy állattal, semmibe vette emberi voltomat. Állandóan falt, mint egy eszelős, és sokszor itta magát tántorgósra. Gondolom, Lao küldött hozzám téged. Tudnod kell, mester, hogy ő sem ártatlan. Yam egyszer

megittasulva elkotyogta nekem, hogy Lao sokszor együtt mulatott vele a konyhájuk alatti borospincében, és úgy hírlik, több volt köztük pusztá barátságnál, az alkohol mámorában messzebbre merészkedhettek. Lao szégyellte ezt. Mindent megtett volna, hogy titokban tartsa.

– Gondolod, hogy ölni is képes lett volna ezért? – kérdezte Than.

– Előfordulhat, hogy Yam őt is megzsarolta, mint engem, erre Lao megölte, nehogy másoknak is elpletykálja a botrányos borozásokat...

– Szépen állunk – sóhajtott fel Than – Mindketten a másikra mutogattok. Úgy érzem, ártatlan vagy, de a végső szó kimondásához mélyebbre kell merülnöm abban a mocskos mocsárban, melyet Yam romlott élete hagyott maga után. Elmegyek Yam házára, hátha ott rátalálok az igazságra. Azonban előtte... fogadd el ezt a pénzt, Xüa.

– Már nem vagyok örömlány, mester – esett kétségbe a nő – Igyekezem rendes életet élni, és becsületes munkával segíteni a családomat.

– Ezt nem azért kapod tőlem, hogy az örömök szobájába vezess – mosolyodott el Than Xüa zavarán. – Sokkal inkább azért adom, hogy a boldogulás csarnokába kísérd nélkülöző családot. Ez néhány napra elég lesz ahhoz, hogy ne kelljen a szépségeddel üzletelned. Mire elfogy, megpróbálok munkát szerezni a számodra, meglehet, hogy a férjeden is segíthetek. Számos befolyásos barátom van, és némelyek örömmel segítenének az elesett embereket. Meglásd, hamarosan jobbra fordul a sorsotok.

– Köszönöm a pénzt, mester.

– Én a titkokat köszönöm, Xüa. Ne a pénzért hálálkodj, mert az hamarosan eltűnik a kezedből. Keresd inkább a maradandó értékeket. Keresd a bölcsességet, mert az nem illan el a fejedből, ha elég állhatatossággal és szorgalommal törekszel a megszerzésére.

Yam magányos férfiú volt, egy elhagyatott viskóban lakott a város déli részén. Than a ház berendezéséből arra a következtetésre jutott, hogy a szakács jobban törődött az élvezetek hajkurászásával, mint a közvetlen környezete rendben tartásával. Than nagy tisztelője volt a kertészetnek, és ismerősei körében meghonosított egy mondást, melyet ő maga talált ki: *Olyan az ember lelke, amilyen a kertje*. Yam kertjét látva Than a vad erdők mélyén érezte magát, ahol még soha nem járt ember. Odabent minden romokban hevert, a ház akár össze is dőlhetett volna, csak a konyha környéke volt tiszta és gondozott. Than úgy érezte, mintha a rend e kis töredékét látva egy romváros templomához érkezett volna. Az asztalon egy papirusztekercsre figyelt

fel, melyről hamarosan kiderült, hogy az Yam naplója. Biztos volt benne, hogy a szakács írta, mert ékes vonásai megegyeztek azokkal, melyeket még az áldozat munkahelyén, a fogadó legfontosabb recept-tekercein látott. Yam sorai egy meggyötört, életunt ember gondolatairól tanúskodtak. Az utolsó bejegyzés különösen lesújtó volt. Than szomorúan olvasta a szakács szövegét, miközben megvilágosodott előtte halála háttere:

A bürökből készített méreg megszerzése nem bizonyult nehéz feladatnak. Minden készen áll arra, hogy megfőzzem magamnak az utolsó vacsorát. A kedvenc ételemet készítem, mert ha már önként vonulok ki a sors útvesztőjéből, akkor ezt a lépést életem értelmével, az ízek harmóniájának ösvényén akarom megtenni. A bajkeverő alak, aki méreghez juttatott, könnyű halált jósolt nekem. Szerinte ez az anyag édesítő fűvekkel kevert, így meg sem fogom érezni, ha jól elegyítem a fűszeres bambuszrügy-öntettel, a kedvenc étellemmel. Rossz útra tévedtem, elszakadtam Xang mester tanácsaitól, aki szerint úgy kell élnünk, mint ahogy főzünk, úgy kell megtalálnunk sorsunkban az arányokat, ahogyan azt egy ínycsiklandozó étel elkészítésénél tesszük. Xang szerint az ember életét az erkölcs kell kormányozza, mint ételt a fűszer, mint lovat a kantár. Úgy érzem, förtelmesen eltávolodtam Xang ösvényétől, aki a legutóbbi levelében tudatta velem, hamarosan a tartományba jön, mert találkozni akar velem, a kedvenc tanítványával, látni akarja, mint megy sorom. Így nem nézhetek a szemébe, megölne a szégyen. Xang a legjobb emberismerő, akit ismerek, már a tekintetemből és a hanghordozásaimból megsejtené, milyen mocsarakban mártóztam meg! Marad a méregbe menekülés. Úgy döntöttem, az utolsó vacsora után besétálok a munkahelyemre, a fogadóba, és ott várom be a halál simogatását. Ott akarok meghalni, ahol életem legszebb perceit töltöttem. Úgy vélem, Than mestert kéri majd fel halálom tisztázására, így most arra kérek, Than, rejtse el ezt a levelet, hogy Xang soha ne tudja meg pontosan, mi történt velem. Béke veled és bocsásd meg vétkeim. YAM.

Than eleinte azon töprengett, hogy elégeti a papirusztekercset, de megálljt parancsolt magának. Nem semmisítheti meg a bizonyítékot, ami mindent megmagyaráz. Arról viszont gondoskodhat, hogy Xang soha ne tudja meg tanítványa kilengéseit. Than tisztelte Yamot, aki számár módra élt, de bölcsen távozott.

FARKAS ELEONÓRA

A bűn

A kígyó mászik laposan,
s így taktikázik okosan:
Hogyha az EMBERT megveszem,
becsvágyán növekedhetem.
Hatalmam lesz majd végtelen!

Az EMBER néz csodálkozón...
Egy állat hív bizakodón!
Talán mint Istennek fele
sok bölcsességgel van tele,
s nem irigy. Osztozok vele!

Az Úr megáll türelmesen
és felindul erélyesen:
– A tetteidnek súlya van,
miért vagy büszke? Oktalan!
A felelősség rád zuhan! –

– Az önteltséged mérgezett.
Túrjon hát földet két kezed!
Az élvezett jólét helyett
tiéd a munka-övezet
és halál fullánkját veszed! –

Alázat sorvad csúfosan,
bűn terjed iszonyatosan.
Vágy kelyhe a mélybe zuhan...
Az élet is bizonytalan,
legvégül minden céltalan.

Vétkünk koronként visszatér.
Lásd mi az ár, s mi lett a bér?

Az Anya

Az Anya gazdag és szegény.
Száz kincse látszik gyermekén.
Sosem kér, mindig kölcsön ad,
mint el nem múltó virradat.

A nő által fényből terem
egy élet, míg megismerem...
A viszonzás csak buborék
– akármi szépet mondanék

árnyékká lesz, mert Ő a Nap.
Arcában a jószágfonat
ellenőrzi a tetteid,
mert benne él a tiszta hit.

Járhat göröngyös utakon,
nem barátja az unalom.
Vágya mindenkit felemel,
melletted áll, ha elesel.

Szívében a könnyörület
szikláját le nem döntheted.
Kívülről számos seb fedi;
Ereje bölcs és isteni.

Kezéből szeretet fakad.
Lángnyelv buzgalma megmarad,
s ha úgy érzed, még nem tiéd,
e hivatást ne vállald még!

Másként megtörsz, nincs menedék.
Amit kergetsz, csalóka kép...
Ő szilárd oszlop, mindig ép,
el nem hajol, ha vihar tép.

GAÁL ERNŐ

Elmélkedés

/Egészséges életmód/

Aki elmúlt ötven éves,
Annak már sok kínja van.
Kevés ember ki e korban
Elégedett s gondtalan.

Bajok jönnek számo latlan,
Nem kímélnék senkit sem.
Találgatom, mi az oka?
Nem lehet ez véletlen...

Az orvosom szaktekintély,
Megkérdezi kedvesen:
Mennyit füstöl el naponta,
Árulja ezt el nekem?!

Sorra kerül az alkohol,
Akárcsak a kemény drog,
És megannyi mérgező szer,
Meg a nagyvárosi szmog.

De a mozgás egészséges
Életmódhoz tartozik,
Soká élhetsz, ha a szíved
Szorgalmasan dolgozik...

Egészséges táplálkozás
Szintén fontos, jó szabály;
Csak arra kell törekedni:
Izom nőjön, ne a háj!

Kis Barátom, ezek után
Mit mondjak én teneked?
Józan élet és a munka
Nyújtja meg az életed...

Mi tagadás: a sikerhez
Szerencse is kelletik;
Örökléssel, gének mélyén
Kódolt jövő rejtezik...

Mellékdal

/szarkazmussal/

Ha ez után mégis meghalsz,
Számítottnál hamarabb,
Gondolkodj el annak okán:
Odalenn a föld alatt!!

Egészség és szerelem

Csendes szellő fújdogál
Odakünn a réten
Két szerelmes andalog
Karonfogva szépen

Fejük fölött madarak
Vígan ünnepelnek
Eleséget kutatva
Széllel szembemennek

A két ifjú nem figyel
Égvilágon másra
Gondjuk nincsen most nekik
Csupán csak egymásra

Ereikben forr a vér
Majd kicsap medréből
S egyre inkább dagad
Kettőjük hevétől

Vágyuk virág mezején
Elcsitul a kétség
De él a bizonyosság
Virul az egészség

Kecsegtet a jövő
Sok csodával biztat
A szülők boldogsága
Öröm fiaiknak

Egészség és szerelem
Ölelkezve járnak
Teljesítik álmait
Ezen ifjú párnak

GÓG JÁNOS

Nyáresti reménykedő szonett

Mivégre élünk, s értelmes-e ha halunk
szent ügyekért, lobogva, tűzben égve?
Vajon fennkölt perceket marasztalunk,
ha fittyet hányunk minden szenvedésre!?

Nem fizet jottányit sem értünk a hon:
nyomorult sorsunk mélyülő repedés
hazaként szeretett vályog-falakon,
feláldozott életünk másoknak kevés!

Gyötörnek valótlan, csalárd színterek,
titkok dobozának csöndje ölel át...
...Az égen elhúz egy vadliba–sereg
távolba feszülve mondanak gigát,

érett kalász feje biccent a szélnek;
s lám, volt remények legott újra élnek.

Augusztusi éjjel

Tükrös villámok sikoltása fészkel fülemben,
elemek harcában gyürkőzik múlt, s jelenvaló,
mélybe dől alá rettegett Taigetosz orma,
az éj leplében vajúdik egy trójai faló.

Virgonc felhő szétszakadt gyöngysora kopog az út
porában, szemem csodálja e szín kavalkádot,
fák ágairól ezüstös esőgömbök csüngnek,
mint jáspisok bolondítják a szürke világot.

Az ég ablakán át figyelem ezt a feszülést,
egy-egy fénny-repesz hasítja fel csendes szobámat!
Átölelsz, féltőn elsimítod homlokom ráncát,
s mosolyod nyomán lehámlik arcomról a bánat!

Barcs Jánosnak

/81. születésnapjára/

Régóta szomjazol szép szót, igaz szót,
jó szót, a siker számodra új remény!
Évtizedek mázsás súlyát hordozod,
s éltet lírád, megtartó dús televény.

Konok feszüléssel jöttél mészmarta
múlttal, felszökve a rideg betonból,
habarcs-lócát estére felcserélve
a verssel, mely szüntelen benned tombol!

Nyolcvanegy évéd mintázták hű kezek,
botladozol évszakok vonulásán,
ólomsúly-látomások feszítenek,
mégis megmaradsz embernek a vártán.

hieroglifák

mint tűzcsóvák sisteregnek
a versek ajkaimról
szavam tó tükrén fodrozódó
hóbortos varázslat
itt élek a létezés kopott dunnája
alá menekült bűnökkel
kérges markomból szivárognak
a múlt emlékképei
s önarcképet festek a jövő
agyongyúrt leplére

Mégis

Búcsúztam többször komisz városomtól,
mégis itt maradtam, meggyötört lelkem
a rideg szülőföld keblén dorombol,
szépségéről becses költeményt mormol;
– lám bántságokra hűséggel feleltem.

Mért adhat vigaszt ez a hallatlan csend,
szemek sarkában pislákoló fénnnyel,
mely mint végtelenben a súlytalan rend
önnön valóságán néha elmereng,
de nászágyat bont kétes jövevénnnyel.

Itt van mégis az otthon, a múlt közös,
itt gyökereznek gyermekkori álmok,
az út kíméletlen harcoktól rögzös,
de győzelmekben visszatér minden ő!
Mi lesz velük, ha egyszer odébb állok?

Talán a szó ereje

Örölnöm kéne!
Most feltétel nélkül szeretnek,
de voltam már
kijátszott, megcsalt,
hanyagul elfelejtett.
Könnyeket nyeltem,
tódultak rejtett
képzelgések,
sokszor éreztem
magam idegennek,
sokszor méltatlan
kevésnek.
Megéltem szükségét,
adódott nyomor,
szétszóródva

szegényes ebéd roncsai
asztalomon.
Voltam megfigyelt ellenség,
vásott barát,
elesettnek utolsó
oltalom.
Hazudtam olykor,
csak ha menteni kellett
testet, lelket, hitet.
A szerencse folyton elfelejtett,
s a sors is csak
mindig a nehezét mérte.
Sosem volt könnyű diadal,
tán' diadal sem,
csupán néhány fura dal,
mi utánam marad,
ha megőrzi egy-egy emlékezet.
Mégis reménykedem.
Az elhintett mag,
lefejtett szilánk
hordozza magán az egészet!
Utódaim, s társam
küszködve bár,
mégsem hiába gürcöl,
nem lepheti gyom korunkat,
nem telepedhet ránk enyészet.
S talán a szó ereje,
örökkévalóságnak maradó írás,
a többség igazába
vetett hit
a tettekhez majdan utat nyit,
örömkönnyeket ont egyszer a sírás!
Talán még megérem!
Jó volna tudni, látni,
miként lesz az emberségből
érdem!

GYENES KLÁRA

Imádság

Lomha vagyok már megint Jó Uram –,
tenyészik bennem a zaklatott múlás,
s temérdek törmelék tanyázik
haragos szorongatón szívem körül.
Elúszik bennem az ígélet igaz reménye.
Terveidnek aranya súlyos és lehúz –,
Félek ragyogni kedvedre születve,
s elásom talentumom a föld rögén.
Guggol bennem az igazság magja.
S megmért időm pereg, mint a nyár.
Szavaimban csak hétköznapi gondja
üvölt föl néha, a hangok talaján.
Reményt Te adtál, – mi végre nékem –
körültem járó csendeken.
Balga tükrömbe törd bele fényed,
ne hagyd elmúlni életem.
Ébressz fel engem, – hideg homlokomra
üss tervet, percet, mi tette kész.
Ki hallgattam mindig a szavadra,
számoltass el, és bőkezű légy.
Mi maradna énnékem abból,
ha nem hagynál többet, mint érdemem?
Hogy lenne nappal, békés az este,
hogyan szülne újra életem?
Irgalmazz Isten, nincs többem, semmi.
Szorongatásban a vért csak Te vagy.
S ha méred a Jókat, emlékezz arra,
én mindig tudtam, a legjobb Te vagy.

Ízeim

Számban viszem a sorsom
Lélegzem át jón és rosszon
Hordozom, tartom és őrzöm
Ecetté marom, vagy mézzé őrlöm.
Íze a napnak testté nő bennem
Láztalan ábránd párnámon kedvem
Elmúlnak évek, hangtalan mennek
Hajnali varjak éberen lelnek
Enyészik számon szétrágott minden
Lélegzem, élek, viszem a kincsem.
Viszem a földem, számban a súlya
Magamba szívom, szétárad újra.

bűvészmutatvány „semmi-vers”

a porondon senkifélék mutogatnak semmifélét
mutogatják semmijük ez a semmi mindenük
semmi szónok kikiáltja mindennek a semmit látja
a valamit semminek semmiségnek senkinek
a senkik ha haragudnak semmiségről sokat tudnak
szétszórva a semmibe árasztva mindenkre
senkiért szól semmi szólam semmiségbe beleszóltan
mindent tesznek semmiért nem szólnának senkiért
és a senkik jól mulatnak semmi kétség jól haladnak
s nekünk semmi nem marad üres a bűvészkalap
„semmi ágra” visszajárunk inog alattunk a lábunk
sem a föld és sem az ég csak a „semmi ága” ép

HABARICS HENRIETTA

Lar't pour lar't?!

Én akarok lenni,
A harsona. Az Ütemből.
Egyszer fönről, fölülről létezni,
Valahogy a semmiből.

Álmokból, gyalázatból rajzolni.
A tisztán Hófehérből.
Csupán a pillanathoz marni,
Rímeiket a semmiből.

Lélekhez, lelkemhez karcolni,
Nem falba, agyvelőbe.
A papírra, a papírhoz írni,
Semmiből a semmibe.

Nyugtatómul égjen, altasson,
Csengő-bongó álmodón.
Csak ma, kérlek, ma nyugtasson,
Még önmagamhoz szólón.

Hisz hiába ég ezer glória,
Ha a Nap már álmodó.
Soha nem lesz hazug az éjszaka.
Csak az ember gyarló, megalkuvó!

Megfestett költemény?

Egyek vagyunk e, ha szemed
Sarkából int felém a hajnal,
S ha festményt formál kezem, s kezed,
Virrad e ránk újabb nappal
Egyetlen ecsetvonásból?

Ha vontatva vonaglik néhány sor az ódon papíron,
Ajkainkból szövődik újabb vers?
Hogy szabad csókban, az utolsó béklyón
Vagy kötött szonettben szeresd
Rapszodikus álmunk.

Ha itt tör ránk az éjjel,
Rímeiben csattanó ma-holnap testiség...
Bokorban, vagy tisztán suhan el
Dúdoló ajkakból a páros semmiség?
Modern montázsunk...

Egyek vagyunk e, ha szavaim, ajkaidban felelnek,
De a bizalom megtűnt, mihaszna?
Talán csak az kell, hogy kicsit újra bűn legyek,
Hogy a képsorok összeállva
Daloljanak, mint megfestett költemény.

Az éjjel fátyola

Ne fessd újra az ártatlan szót,
S ne kínáld a már elhalkult jót:
Mert egy álomban élünk!

Ha kék szemekkel bámul a Hold,
Ha érzed, az ég érted dalolt:
Fáradt mosoly reményünk!

Talán elhalkult kacaj, vagy édes nevetés.
Őszült pillákon megfagyott
Könny, de egy örült féltés,
Mégis mélyen átkarolt.

S bár félted tán' a Napot,
Mi nevem sosem búgta,
Kínálj egy boldog pillanatot,
S leszek éjjeled fátyola!

HERCZEG CSILLA

Üldözött

Mint üldözött vad kinek nincs hazája
fut a rengetegben, de útját nem találja.
Sebzett őzgida kinek nincs családja
anyja messze fut már, s a vadász lő reája.
Ijedt szemek reszkető lábak s lassan a halál várja,
mint üldözött vad, kinek se országa se hazája.

Ima

Istenem megköszönöm neked,
hogy még összetehetem fáradt
két kezemet
Istenem hálát adok ma neked,
hogy még esélyt
adtál búsuló fejemnek.
Egyetlen mindenség Mindene
adj erőt számomra, hogy
holnap elszántan Életem
folytassam. Istenem adj
lehetőséget számomra, hogy
majd egyszer magadhoz
szólíthass a Mennyországba.

HERNÁDI JÁNOSNÉ

Tudom a világ szép

Tudom a világ szép, de nekem szomorú,
Nem jut más csak a bú.
Míg az emberek vidámak, oly jó nekünk hiszed?
Hogy nekem is jut – ne hidd!
Csöpp kis mosoly, mely arcomra kiül,
Szemembe könny vegyül.
Kérded mi ez, s nem válaszolhatok,
Maradjon ez örök titok.
Tudom a világ szép lehet még nekem,
Ha te széppé teszed velem.
Elfordulsz tőlem, nem felelsz?
Hisz ily szomorú terhet te NEM cipelsz.
Várnék én is valakit, ki velem örökre maradna itt.
De az nem te leszel, ki engem még szomorúbbá teszel!
Egy más valaki, s ha eljön
Tud nekem adni – adni.
Én türelmes vagyok és várok,
De olyan mély ez az árok.
Ki átlépi s hozzám siet.
Boldog lehet, hogy velem lehet.
Megadok mindent majd neki, hisz oly régen
Várom – siessen hozzám valaki.
Tudom a világ szép lesz már nekem
Ha te itt vagy már velem.
Így hát várok türelmesen
Míg eljön az én kedvesem.
Most itt vagy, érzem – szívem meleg egészen.
Már tudom a világ szép nekem is,
Mert itt vagy velem te is.
/„Ha egy gyermek megszületik, nem nézhetek másra,
csak hogy ő felnézzen a napvilágra.”/

HORNOK MAGDOLNA

Fagyhatár /fotó/

*A szerző ezen alkotása a HAT és MAIT Éltető forrás című,
2008-as országos irodalmi és képzőművészeti pályázatán,
fotó-kategóriában Aranyfotó-díjat ért el. /A Szerk./*

HORVÁTHNÉ DEMÉNY ZITA

Megbocsátás

Megbocsátok!
Hányszor hangzik e szó.
De a szívből jön-e,
vagy csak zengő szavak üres csengése?

Megbocsátás.
A szívem szeretetét adom,
vagy csak gondolom,
pedig ez a szó a szeretet maga,
de ha nincs bennem, semmi vagyok.

A sebek hegeit, fájdalmak ostorait,
lelked hordozza tovább,
de nem mered mondani,
ez neked úgy fáj.

Ne vidd tovább!
Nézd csak! – két átszegezett kéz
nyújtja a megbocsátás örömét,
kiálts hozzá:
Jézus, bocsáss meg!
S a szelíd hang szól
Megbocsátok, gyermekem!
Megbocsátok.

Viharban

Sötét felleg ereszkedett a hegyre,
villámokat szórva a völgyre
hangos zene-bona,
szertefut s csak az Úr tudja,
hol ér földet hegyes nyila.

A kicsiny madarak ijedten
szállnak a magasba,
s a mezei vadak oltalmat
kutatnak az erdei honban.
A szél susogva suhan
az erdő leveleit borzolva
a vihart titkon hívogatja.
S hirtelen sűrű cseppek hullanak
a szomjas földre, mint gazdaasszony,
aki kertjét öntözi
látván a szárazság jeleit
s egy pillanat,
aztán szél fut át rajta,
aranyszínű világosság támad,
az Úr dicsősége felragyog a hegy vonulatain.
Ki értheti az Isten hatalmas titkait?
S akkor egy csendes hang szólt:
Amint láttad a fényt megjeleni
a sötétség felhőit szertefoszlani
úgy győzött Jézus, az élet Ura
a halál nyomorúságain.

Este van

Este van,
a nap már lenyugodott,
már csak fátylának fodra
villan az égbolton.
S valahol most kél,
hoggy ragyogást hozzon.
Egy szerető kéz alkotta,
Hogy utat törjön a homályon.
A fák kopáran állnak
hideg világ, mintha szíveket
Kutatna.
Bár tavasz volna,
éltető forrás,

mely rám mosolyogna.
A hús szelő susogva jár
üdítve az est dallamát
és csendre inti a holdsugárt
a csillagok, mint lámpások
olyan a Tejút vonalán.
S az Úr szava szól
Szívem benső udvarán.

Kegyelem forrása

A hegy ormain még köd ül,
de a lankán már a nap sugarai
itatják gyér melegükkel a színpompás erdőt.
Ezernyi szín, mint a szivárvány színei,
mely eső után az égboltot és
a földet összeköti.
A madarak dalolnak,
az erdőben a szarvas párja után kutat,
a mókus eleségét keresi.
Ősz van.
De ez nem változtat azon,
mely Hozzád kapcsol, Uram.
A természet változik,
a világ is, mely csalárd és hazug.
Komisz kölyök,
mely intésre szorul.
Ám milyen jó, hogy Te vagy,
kegyelmed eltakar.
Mert a világosság lett az életünk,
s a sötétség eltörpül a fény alatt.
Benned bízunk!
Mert jövőnk már csak Te vagy.

Ki ne mondd: Úgy fáj...

Az utca mintha megtelt volna tömeggel,
gúnyos mosoly az arcokon, kacagás hangzik fel.
Egy férfi jön, aki súlyos terhet cipel,
vállára vette az egész világot,
mely fertőzve van mindenféle bűnnel és undoksággal.
Viszi némán, de a szív szorul.
Ó nézd! Olyan, mint egy kicsiny sebzett madár.
De mégis szelíd és mosolyt üzen:
Ki ne mond: Úgy fáj,
mondd inkább: Szeretlek!

S ha megütnek, nevéért megtipornak
és utolsó leszel az emberek között,
akkor se mondd: Úgy fáj,
mondd inkább: Szeretlek!

S az utca már csendes,
csak a szél játszik velem,
s a hegyen ott magaslik a kereszt,
melyet már kétezer év óta fény övez.

K. FEKETE ISTVÁN

Fekete húsvét 2008-ban

Láttam, amint bátyám leánya a házam folyosóján bal kezével bátyja jobb zakózsebébe süllyeszt egy fekete színű pénztárcát és megszeppenve lóhalálában tőlünk búcsút véve távoztak.

Édesanyám kísérte ki a vendégeket, mert még vendégek maradtak a konyhában és én velük foglalatostkodtam. Édesanyám a házba visszatérve a locsolkodó dédunokájának pénzt akart adni, de a pénztárcájának már csak a hült helyét találta, amit néhány perccel korábban a nappaliban lévő dohányzóasztalra helyezett, még mielőtt unokái és hozzátartozóik távoztak volna. Én fizettem hát ki a locsolkodó dédunokát, mivel Édesanyám pénztárcája eltűnt. Kellemetlen helyzet volt mindenkinek. Amikor minden vendég elment folytattuk a pénztárca kutatását, minden lehetséges helyen, hiszen vendégeink mind gyanú felett álltak. De a keresett tárgy nem lett meg és már nem is lesz meg soha. Ma már tudom, hogy a testvérpár akiknek nagybátyjuk vagyok, meglopták a nagyanyjukat. Két, házasság, tehát felnőtt korú emberekről lévén szó, nem gyermeki csínytevés a szóban forgó eset. Úgy ötezer forint lehetett a pénztárcában és még sok-sok nyugdíjszelvény, aminek kíséretében átadta a postás Édesanyám nyugdíját. Pestiesen szólva „nem piskóta” az édesanyám két unokája, akik „alkalom szüli a tolvajt”, a jól kitömött pénztárca vonzotta őket, mint mágnes a vasat. Természetesen Édesanyám az érintett család értésére adta, hogy a már említett unokái a gyanúsítottak. Vártam őket egy tisztázó beszélgetésre, de nem jöttek. Helyette úgy két hét elteltével érkezett egy telefon hívás. A meggyanúsított unokák másik nagyanyja volt a vonal túlsó végén. Kérdezte tőlem, hogy ugyan meglett-e a pénztárca? Mondtam, hogy nem. Aztán jött a következő kérdés, hogy láttam-e a pénztárca eltulajdonítását? Ha azt válaszoltam volna, hogy igen, láttam, akkor az lett volna a következő kérdése, hogy miért nem akadályoztam meg? Így hát rövid töprengés után azt a választ adtam, hogy nem figyeltem, de a véleményünket fenntartjuk. Erre jött a kioktatás a majdan rossz lelkiismeretéről, mert az a pénztárca elő fog kerülni. Az elkövetett lopás azért is érthetetlen, mert a testvérpárnak biztos egzisztenciája

van. Az „úrfi” biztonsági őr éjjel egy telepen, mezőgazdasági gépeket őriz, nappal egy kis lakatos üzembe jár dolgozni. Igaz a nappali munkát feketén végzi, oda nincs bejelentve. Elképzelem éjjel, csendes magányában, hogyan lopja a gépekből az üzemanyagot és eladja talán csak fél áron, mert így a tolvaj és orgazda között szent a béke. A „hölgymény” egy szépségszalonban dolgozik- fodrász. Nem szívesen lennék a kollégája. Én bizony a kasszát mindig kulcsra zárva tartanám. A telefonáló nagymamával, a „gyerekek” édesanyjával és a „hölgyménnyel” azóta már találkoztunk, de nem ismertek meg bennünket, mert talán én és a megkárosított édesanyám vagyunk a rossz lelkiismeretük.

Édesanyám csak annyiban hibás, hogy nem tett meg semmit azért, hogy ne lopják el a pénztárcáját- mert ő sem gondolta, hogy húsvétkor meglátogat bennünket két „fekete bárány”.

Egy „kabátlopás” története

Sokan hallottak már kabátlopásról, de a kabátlopás történetét csak kevesen ismerik.

Úgy negyven éve történt, hogy Taktaharkányban bált rendeztek. Mentek is szép számmal a deli legények, a szép leányok és a lányokat kísérő anyukák – mert akkoriban még az volt a divat. Kabátmegőrző nem lévén az okosabb legények választottak egy-egy szép leányt, akit a bálban jól megtáncoltattak és annak a szép leánynak az anyukája őrizte a legények kabátjait. J. Pál nem volt okos. A kabátját őrizetlenül egy székre helyezte. Kitarató legény volt J. Pál, nagyon jól táncolt, imádták a lányok, így hát megvárta a bál végét. De a kabátjának már csak a hült helyét találta. A történet eddig szokványos eset – mondhatnánk. Vasárnap délfelé járt az idő és egy vendégünk érkezett. Egy idősebb úr személyében. Hamar megtudtuk, hogy J. Pál édesapja. Az apám hellyel kínálta, de ő nem ült le. Előadta mi járatban van, a fiának ellopták a bálban a kabátját és ő addig megy míg meg nem találja valakinél a kabátot, mert mindenki gyanús aki a bálban volt. Így keveredett gyanúba a két bátyám. Miután türelmesen végighallgattuk az úr panaszát, szüleim a ruhásszekrényekhez vezették. Alapos vizitet végzett J. Pál édesapja és a fia kabátja nálunk nem lévén, csalódottan távozott. Futótűzként terjedt el a kabátlopás

híre a faluban. Politikusaink és közéleti emberek ha oktan vád éri őket, barátaiknak eképpen panaszkodnak: „Kabátlopásba keveredtem.” Íme a példa, hogy egy Isten háta mögötti faluban is történtek országra szóló dolgok.

Mert hiszem, hogy e szállóige az én általam ismert kabátlopás kapcsán született. Ha mégsem így lenne, egy illúzióval szegényebb lennék.

Poszáta

Az idén 2008-ban is eljött a tavasz. Az édesanyám, segédlettemmel virágokat ültetett. A házunk minden ablakát virágládák díszítik, de jutott belőlük a kerti csap köré is. A ház kicsi erkélyére is virágtégelyeket aggattunk.

Az egyik muskátlival beültetett tégelybe egy pár madár anélkül, hogy észrevettük volna fűszálakból fészket rakott, madártollal bélelte és négy darab barnapettyes tojás volt benne, amikor felfedeztem a madárfészket. Csakis kerti poszáta lehet – gondoltam, amikor megláttam ablakomból a hullámos röptű kicsi szürke madárkát fészkeire szállni. Kezdetben, ha nyílt a bejárati ajtó (alig kétlépésnyire a madárka fészektől) mindig elrepült. De telt-múlt az idő, megbarátkozott velünk – már nem mindig repült el. Vártam a fiókák kelését a pici tojásokból. Már aggódtam, hogy talán ki sem kelnek- de szerencsére tévedtem. Június 10-én Margit napján, édesanyám neve napján egy picike csupasz madárka nyújtogatta az ég felé csőrét. Következő nap Barnabás a bátyám neve napján már három fióka ült a fészekben. Kíváncsian vártam a negyedik fióka kikelését. És csodák csodája, csak egy napot kellett várni, mert június 12-én az is kikelt a tojásból. A madárkák szülei kezdetben melegen tartották kicsinyeiket, csak ritkán hagyták magára a fészket, de amikor megtértek, a csőrükben mindig eleséget hoztak, különböző rovarokat fiókáiknak. Telt-múlt az idő, a fiókák nagyon gyorsan nőttek. Ablakomból figyelve arra lettem figyelmes, hogy az egyik fióka csőrével tollait rendezgeti és szárnyait próbálgatja. Talán ki fog repülni- merengtem el. Máris, ilyen hamar?... Töprengésemből másnap június 23-án ocsúdtam föl, amikor is meglepve tapasztaltam, hogy csak két fióka ül a fészekben. A simogatásomat félszegen túrték. Másnap reggel

kíváncsian léptem a fészekhez, de már nem volt lakója. A szüleiket sem láttam a szemközti tujafán, ahonnan mindig a fészekre repültek és a fészekről a tujafára. Most már hiányzik, ami velünk élt, a szorgalmas poszáta pár, amint csőrükben mindig hozták a kicsiknek való eleséget és a kismadarak látványa, amit mindennap megnéztem, hogy mennyit fejlődtek. Az a muskátli a legszebb, amelyikben az elhagyott fészek van, de mégis csalódott vagyok, így madarak nélkül, mert életünk részévé váltak. Elhatároztam, jövőre is ültetünk virágot, hátha a poszáta pár újra a mi erkélyünkön lévő virágtégelyt választja költőhelyéül. Ez némi reménnyel tölt el. A madarak génjeiben van, hogy felnőve elhagyják az oltalmat adó fészket, maguk gondoskodnak élelmezésükről, majd ők is párt választanak, fészket építenek, fiókákat nevelnek. Nem tanulták, mégis tudják mi a dolguk. Mert Istentől nemcsak az emberek, de az állatok is kaptak talentumot. Mi lenne, ha úgy mint az én poszáta párom, minden ember tenné a dolgát? Megpróbálnának az emberek közösségben, emberhez méltó életet élni, elfogadva az egyetemes emberi normákat és az írott vagy íratlan törvényeket. Elfogadva azt a tényt, hogy mindenki váljon öngondoskodóvá. Ez nem azt jelenti, hogy a mindenkori kormány ne legyen szociálisan érzékeny, az elesettekkel, az önhibájukon kívül hátrányos helyzetűekkel. Ahol öngondoskodó emberek élnek, abban a társadalomban az állam is legyen gondoskodó! Mindenki tanulhasson, teremtsen munkahelyeket és éhbérért ne dolgoztassák az embereket! Ahhoz, hogy az ember felnőtt korában dolgozhasson, sok évi tanulás szükségeltetik. Mindenki legalább egy szakmát tanuljon, keljen fel, ha csörög a vekker! A felnőttek menjenek dolgozni, a gyermekeik pedig iskolába! Ne kapjon senki ingyen lakást és szociális segélyeket a nagyszámú gyermekáldásnak örvendő, szociálisan alulképzett embercsoport, akik többsége analfabéta, nem dolgoznak, a gyermekeik után járó segélyekből élnek és az unokáik is így főgnak élni. Mert ha a madár nem repül, elfelejt repülni. Akinek már az ükapja sem tanult és soha nem dolgozott, az utódok génjeiből hiányzik a tudásvágy és a dolgos tenni akarás. Marad a semmittevés, a gyerekcsinálás, a családi pótlék és a segélyek várása. De ha ez kevés, mert gyakori kocsmába járó az apa, marad az uzsora kamatra felvett hitel, a rablóportya ami színesfém lopás, kertek és ültetvények dézsmálása és nem ritkán az értelmetlen halál, mert valaki áramot vezet a kerítésbe, így védve ültetvényét, de a felső vezetékben is áram

van és néhány színesfém tolvaj lelte már halálát. Ha mindenki tenné a dolgát és törvénytisztelő állampolgár lenne, nem lincseltek volna meg Olaszliszkán egy védtelen pedagógust, Szögi Lajost. Nem állna emlékműve az áldozatnak, nem lenne cigánygyűlölet és a cigányok sem gyűlölnék a többségi társadalomhoz tartozókat. Mert minden elcsattant pofon, minden kifosztott vagy halálba küldött ember, amit a többségi társadalom megtapasztal a romák részéről, erősíti azt a szabályt, hogy egyszer kicsordul a pohár. Ezért vannak Goly Motorosok és a Magyar Gárda. Következmények nélkül nem lehet mindig megúszni. A romák térfelén pattog a labda – ezt minden tisztességes, jóakarátú ember tudja. Csak a romák nem tudják- tisztelet a kivételnek. Régi bölcsesség: „Ha egy ember vagy egy népcsoport saját hajánál fogva nem képes kiemelni magát a gödörből, akkor nem is érdemes rá.” Így nézve a dolgot már igazából nem is romaügy. Mert kétszer kell megcsinálni az embert. Egyszer szerelemből és másodszor a már megszületett emberpalánta, saját magát kell megcsinálja megtapasztalással, a tudás megszerzésével és kemény munkával járja végig az élet rögzös útjait! A sikert soha senkinek nem adják ingyen. Azért nekünk kell megküzdenünk. „Mindenki kiállítja magáról a bizonyítványt.” – jellemével, viselkedésével, kultúrájával és munkája által. Herczeg Ferenc párbajhősünk és kiváló írónk a „Hét sváb története” – című művében így ír: „Az ember olyan legyen, mint a jó kasza! Kemény, tiszta és éles. Kemény a munkában, tiszta az erkölcsben és éles a jogainak megvédésében.”

Jó lenne, ha Herczeg Ferenc álma teljesülne!

Falkaszellem

A farkasok köztudott, hogy falkában élnek, és a falka minden tagjának megvan az általa kiharcolt helye, azaz rangja.

Első helyen áll a domináns hím, őt követi választott párja, a domináns nőstény. Minél agresszívebb egy farkas, annál előrébb áll a rangsorban. Legrosszabb az utolsónak, az ómegának. Őt minden falkatársa megalázza, az elejtett prédából is utolsóként részesedik. De akkor miért marad a falkában? – vetődik fel a kérdés. Azért marad,

mert az élete függ tőle. Egy farkas egyedül sikertelenebb vadász, mint egy farka. Így tehát utolsónak is jobb egy farkában, mint farka nélkül.

A farkaszellem az emberekre is igaz, még ha másként nevezzük is. Az emberek családban élnek, és a családok településeket, megyéket, társadalmat alkotnak. A családban is megvan mindenkinek a helye és szerepe – csakúgy, mint a munkahelyen, baráti közösségekben és a társadalomban.

Ifjú koromban nem értettem, miért jártak néhányan egyedül barátok nélkül szórakozni a legénysorban lévő fiúk. Mert ők is jó megjelenésű, lenyűgöző, vitában verhetetlen barátot szerettek volna maguknak. Csak az a baj, hogy az ilyen fickók hamar megtalálják egymás barátságát, és a szorongó, magukba forduló fiatalok már nem fértek be a csapatba. Így kívül rekedtek. Persze, ha nagy autója és sok pénz volt a zsebükben, a hátrány ledolgozható volt. Ha a munkahelyen egy új dolgozó kerül a csoportba, kétféle módon viselkedhet. Vagy elkápráztat mindenkit – ez a ritkább eset – vagy hallgat és figyel. Hamar kiderül, hogy kik azok, akik a csoport gerincét alkotják, és megpróbál a kedvükre tenni. Célja: a csoportban minél fentebb kerülni a ranglétrán. Ez nemcsak a szakmai tudásán alapszik. Sokkal inkább azon, hogy akiket a klikk nem kedvel, különböző tréfákat eszelnek ki ellenük, ami sokszor késhegyig megy, az új dolgozó is „belerúg” a szerencsétlenbe. Így utasítva maga mögé másokat, és biztosítja helyét, pozícióját, immár a klikk tagjaként. Örül, hogy nem őt bántják, hanem ő bánthat másokat. Ez biztonságérzetet ad neki, és kiéli agresszív hajlamát. A szerencsétlen sértett, nem mer főnökénél panaszt tenni – mert a problémás, panaszos embert ő sem szereti. A főnök nem nyolc-tíz embert fog kiemelni a csoportból, hogy egynek nyugta legyen, hanem azt az egyet, aki panaszkodik a csoporttársaira. Így még rosszabb helyzetbe kerül, mert a másik csoportban már előítélettel fogadják, és új kollégákhoz kell alkalmazkodnia. A legjobb csoportban is előfordul, hogy egy (deviáns pszichopata) szurka-piszka ember, aki állandóan ellentétet szít. Mindig ellenség-képet keres és talál. Hátrányomra, én is szenvedő alanya voltam a „farkaszellemnek”. És mivel az illető urat Töröknek hívják, nevezzük a jelenséget: törökmozgalomnak. Méltóbb elnevezés nem is lehetne, hiszen a törökök történelmünk során elég sok bajt okoztak. Volt kollégám jó emberismeretében bízva, mindig tudja, hogy kibe lehet belerúgni, mert az nem rúg vissza. És természetesen azt is tudja, hogy kinél kell

könyökölni. Itt újra visszaköszön a „falkaszellem”, amit meggyőződésem, hogy még az állatvilágból örökölt meg az ember. Ez a „falkaszellem” hozott létre államhatárokat, diktatúrákat és demokráciákat. Arany szabály: mindig az erős oldalán kell állni. Senki sem akar vesztes lenni. Ha a gyengébb mellé állunk, biztosnak kell lennünk abban, hogy közös erővel legyőzzük a tőlünk erősebbeket.

Ez mozgatja a világ kerekét. Így lehetett Németország első embere Adolf Hitler, így robbanthatta ki a II. Világháborút. Így masírozhattak katonák milliói a halálba, és így lehetett emberek millióit koncentrációs táborokban és gulágokban embertelen módon tartani, legyilkolni.

Miért?...

Adolf Hitler egy örült és zseni keveréke volt.

Zseni azért volt, mert fel tudta építeni szárnyaló karrierjét és ordas eszméinek meg tudta szerezni Németország és szövetségeseinek támogatását. Örült pedig azért volt, mert lángba borította a fél világot. Hitler stratégiáját négy pillérre építette:

A gazdasági világválságra. A mérhetetlen zsidógyűlöletére. A fajelméletre. Az igazságtalan versailles-i szerződésre.

Az első három pont alattiak alapján Hitler nem tudta volna megnyerni a második világháború kirobbantásához a felhatalmazást. A negyedik pont azaz, a versailles-i szerződés „verte ki a biztosítékot” a németeknél. Tehát nem lehet csak Adolf Hitlert és a németeket elítélni a háború kirobbantásáért. A fősztogató és osztogató nagyhatalmi politika legalább olyan felelős. Németország sorsa már rendeződött. De Magyarország a trianoni békediktátum (1920. június 4.) következtében ma is fekély Európa testén és amíg tisztességesen nem rendezik „országunk” elrablásának következtében beállt igazságtalanságot, az is marad.

Miért küldött Hitler hat millió zsidót és cigányok ezreit koncentrációs táborokba és gázkamrákba? A zsidókat azért, mert képzeljünk el egy négy fogatos hintót, amiből két ló a zsidóké és két ló a németeké volt. Hitler mind a négy lovat magának akarta tudni. Az volt a rögeszméje, hogy a zsidók elveszik a németek életterét. A cigányokat pedig azért gyilkoltatta le, mert úgy ítélte meg, hogy

hátrafelé húzzák a hintót. A fajelméletet el lehet ítélni, és el lehet vetni. De „a tények makacs dolgok”. Idézet Turcsány Péter: Wass Albert a Boldog, szomorú ember könyvéből – Wass Albert: „Ahol megjelenik tíz zsidó, életfeltételt tud teremteni magának, szívós kitartással pár év alatt tekintélyes anyagiakkal kezdi irányítani környezetét. Tanuljunk tőlük, bárkitől... ezt igényli a jövőnk.”

Mi tanulunk. A cigányok miért nem tanulnak?

Én így írok

Írni, sokféleképpen és sokféle módon lehet. Ahány író, annyi stílus.

De ha valaki írásra adja a fejét öt dolgot tehet: dokumentál, torzítja a történeteket, szépíti a történeteket, fiktív történeteket ír.

Ha az előző felsoroltakat összekeveri, egy új irodalmi műfaj keletkezik, aminek a neve legyen koktél!

Őszintén megvallom, legszívesebben „koktél” írok. Azért írok koktél, mert olyan mint a szabálytalan sokszög, így alkotásához igazándiból szabályokra sincs szükség – kedvünkre elengedhetjük a fantáziánkat és a legszívesebb történetekkel szórakoztathatjuk olvasóinkat. De ha például legalább két műfajból áll az írásom, úgy mint a „Kakukk” című művem ami kabaréval kezdődik és drámával folytatódik, vagy a „Poszáta” című írásom, amit novellával kezdek és esszével fejezek be, megszületett egy úgy műfaj, aminek a neve legyen vegyes! Az írás módja például történhet egy kényelmes fotelben ülve, s talán lábainkat egy zsámolyra helyezve, egyik kezünkben a füzet, a másik kezünkben a toll, írjuk le gondolatainkat. De lehet íróasztal fölé hajolva is írni, ki könnyedén, ki izzadva. Sokáig egy fotelben ülve lábaim alatt egy zsámollyal írtam úgy, hogy közben a televízió képernyőjére is rá-rápillantottam. De ennek vége. Ma már egy csendes szoba szögletében íróasztalnál írok. Legtöbbször már számítógéppel írnak. Bevallom én is megpróbáltam, de ez nekem nem ment. Lehet, hogy régi vágású fickó vagyok és talán egy kissé konzervatív. És most az írás technikájáról. Én mindig sima alapú spirálfüzetbe írok és mindig golyóstollal csak a jobb oldalra, a bal oldalt üresen hagyom. Amikor a szöveget tisztázom, áthúzni a nem oda való sorokat mindig könnyű, de betoldani a szövegbe már nehezebb. Ekkor van értelme az üresen hagyott baloldalnak. Ahová be

akarok toldani a szövegbe egy hiányjelet tesztek és a hiányjel fölé egy számot, amit minden oldalon egyessel kezdek. Majd a megszámozott hiányjellel kezdem a bal oldalon a betoldandó szöveget. Írásunk olvasása sem lesz körülményesebb mintha „hiba” nélkül azaz betoldás nélkül írnánk, csak a hiányjelek számozását kell figyelni és így válik egyértelművé a szöveg. Hacsak egy-két szót kívánok betoldani, oda hiányjelet írok de nem számozom meg és a hiányjel fölé, azaz sorközbe írok. Igaz, hogy nem is ördögtől való?

Ha valakinek ezen írásommal egy kicsit is segíthetek, az a legnagyobb öröömre szolgál.

Mindenkinek jó alkotást kívánok!

Írhat-e mindenki kabarét?

A válaszom az, hogy természetesen igen. De jó kabarét írni, igen kevesen tudnak – mert ha a kabaré írás fogásai ugyan megtanulhatóak, de Istentől kapott tálentum.

Először is tisztázandó, hogy mi a kabaré? Erre egykori színészóriásunk adta meg a választ – aki nem más volt mint Feleki Kamill. Szerinte a kabaré nyelvöltés. Nyelvöltés hibáinkra, a politikusokra, a gazdasági élet szereplőire, akik ott ülnek a közönség soraiban és lelkesen tapsolnak, akkor is, ha önmagukra ismernek. Ezen oknál fogva a kabaré építő kritika. Azért íródik, hogy jobb legyen általa a világ. Három fféle kabarét ismerünk úgymint: feszes, oldott és kevert kabarét. Feszes a kabaré, ha még csak mosolyt sem csalunk az emberek arcára, de tapsol a közönség. Így megeshet, hogy a közönség csalódottan távozik a színházból, mert ő nevetni akart, csak nem volt min nevetniük. Az oldott kabarét végig neveti a közönség. Itt meg könnyen áteshetünk a ló másik felére, mert ezáltal súlytalanná válhat a kabaré – azaz tanulságot nem szűrünk ki belőle. A kevert kabaré, aminek én is igen nagy híve vagyok a lehető legjobb változat. A feszes és oldott kabaré keveréke. Késélen táncoló kritikát foglal magába és mindig egy poénnal oldja fel a feszültséget. Feszültséget „generálhatok” egy hosszan beiktatott szünettel. Amikor már mindenki kényelmetlenül feszeng a székén, akkor szólal meg ismét az előadó. Vagy ha megosztom a közönséget, vannak akik hevesen tapsolnak és vannak akik bekiabálnak az előadónak vagy

talán füttyülnek – így adva értésére az előadónak nemtetszésüket. Amint már említettem az ilyen formán „generált” feszültséget minden esetben egy poénnak kell feloldani. Persze ehhez ismerni kell a közönség reakcióját. Hogy csak egy példát említsek – ha egy pucér nőt vezettetek a színpadra, akin csak egy pinduri csipkés bugyi van, botrány. De ha magyarázatot tudok rá adni, hogy miért tettem, kitörő tapssal jutalmazza a közönség. Olyan trükk ez, mint a jó tanároké. Ha észreveszik, hogy csökken a figyelem, elmondanak egy jó viccet és röhög az osztály. Tanáraink utána természetesen folytatják az oktatást. De elérték céljukat, mert újra figyel az osztály.

A kabaré azért jó, mert általa mindent „el lehet adni”. Barátainktól, ismerőseinktől hallott történeteket és saját élményeinket egyaránt. De nem megbocsájthatatlan ha fiktív történeteket írunk a kabaréba, az nem baj ha túlzó, csak életszerű legyen. Ezek után milyen tanácsot adhatnék még? Talán annyit, hogy aki még nem írt kabarét próbálkozzék meg vele. Lehet, hogy megfogadja tanácsaimat lehet, hogy nem és mégis fognak jó kabarék születni. Lehet, hogy nem ér többet e röpké dolgozatom, mint Diderot főhősének varázsgyűrűje a „Fecsegő csecsebecsék” művében. Voltaire-nek a „Filozófiai ÁBÉCÉ” című művében a következő a véleménye a költőkről: „Aki közepes verseket ír, nyomtat és még büszke is rá, az nevetséges”. De Vajda Jánosnak is volt véleménye a költőkről a „Tünemények” című versében így ír:

„A költőnek, ti többi emberek,
Emelni szobrot ne siessetek.
Mert úgy lehet, még áll a büszke emlék,
Midőn dalát már régen elfeledték...

Halhatatlanok bírāja az idő
Csak akkor tudjátok meg, hogy mi ő,
Ha elmerültek hosszú századok,
S hozzá hasonlót még nem láttatok...”

Úgy vélem, hogy a kiváló francia filozófus és kiváló költőnk intelmei mindenkire igazak. Tündököljön bárkinek bármilyen magasan a csillaga, bármennyire ünnepeelt személy, legyen mindenkor szerény!

A hazugok és igazak harca

A hazugságot már a tízparancsolat is tiltja. Mégis vannak hazugok, közöttünk élnek, ha olvasták is a tízparancsolatot, lerázzák magukról, mint kutya vizet.

A hazugság mindenkit besároz, megmételyezi mindennapi életünket, ellentétet szít és sunyi módon leszivárogoz a társadalom minden rétegéhez. A hazugok szövetségesei az ostobák, no meg a hazugok holdudvara a „hiénák”, akik haszonélvezői a hazugságoknak. A hazugoknak és szövetségeseiknek torz az értékrendjük, az értékítéletük, és a világképük. A hazugság emberi kapcsolatokat és országot rombol. A hazugok mindig az igazak nyomában járnak, árnyékként követik őket és mutogatnak rájuk, hogy ők a hazugok. A hazugok, ha léket kapott a hajó és süllyedni kezd, gyorsan mentőcsónakokba szállnak, és teli torokból üvöltik a még hajón tartózkodóknak, hogy csak maradjanak nyugodtan, mert nem fog elsüllyedni a hajó. A hazugok az ördögtől merítenek maguknak bátorságot és erőt. A hazugoknak semmi sem szent. Nemcsak hazudnak, de „enyves” kezükhöz minden érték hozzátapad. Akik hazudnak és lopnak, ha érdekük úgy kívánja ölni is képesek. A hazugok és szövetségeseik, nem hallják meg az igazak intő szavát, mert nem akarják hallani. Egyenlőtlen harc az igazak harca a hazugok ellen, mert az igazak csak Istentől merítenek erényt és helytállást a nehéz időben. Nem folyamodnak cselhez, hamisság nem jellemzi őket. A hazugoknak hiába van hatalmuk, mégis utolsók ők a sorban.

Mert a hazugság olyan, mint a hétfejű sárkány, ha hat fejét már levágtál, a hetedik még a halálokat okozhatja.

Írok

Én nem a szépet írom,
Hanem a valót.
A szennyet, a mocskot,
Amit ezer meg ezer év összehordott.
Az épen csak folydogáló Harangod patakot,
A náddal benőtt Taktát, mely iszapos,
Az áradó Tiszát és Dunát,

Mely hozza a mérgezett hulladékot.
A haragos tengert, mely úsztat olajfoltot,
Ami kiömlött egy tartályhajóból.
A levegőben terjengő füstöt és kormot,
A lyukas égboltot, ahol már nincs ózon.
A Holdat, mely sző hamis álmot,
A felkelő és lenyugvó Napon a napfoltot.
A leghalványabban ragyogó csillagot.
A sejtelmes holnapot,
A társadalmi szakadékot,
A földi poklot és mennyországot.

Kórkép

Tavaly ősszel a párod is elhagyott,
Örök mezőkre vándorolt.
A gázt és az áramot már kikapcsolták,
Kályhádban nem lobog láng.
Kiváltottad a gyógyszered.
Betegséged is több mint a pénzed.
Nem jut már tüzelőre és kenyérre.
A vízzel is spórolsz.
Csak megnedvesítéd arcod.
Már az újságot sem járatod.
Mi dolgod a világgal?!
Az MSZP-re szavaztál,
Aki rútul becsapott.
„De egyik kutya, másik eb” – gondolod.
Te már többé soha nem szavazol.
Hegyekben áll a szennyes,
Mosnod kellene,
De nincs melegvíz, sem mosószered.
Csontsovány kezéd erőtlen,
Hej! – pedig valaha,
De sokat szorította a kapát.
Volt néhány hold földed,
De elvitte a téesz.

Kapáltál munkaegységért,
Nem ép semmiért.
Aztán jött a renszerváltás,
Kárpótlási jegyet kaptál,
Amit „bagóért” eladtál.
Tisztességes kort értél meg,
Tisztességben öszült meg fejed,
Soha nem loptál el egy „szöget”,
Mégis ezt érdemled?
Már alkonyodik és lefekszel,
Így nem kell gyertyát gyújtanod.
Hideg házban hideg a paplan,
De a jó meleg dunnát már eladtad.
Az élet értelme a remény
És jutalma a halál, ha elragad
Befogja panaszos ajkadat.
Valaha szegény emberek
Nadrágfoltzója voltál.
Megvan még a rozzant Singer varrógép,
Egy ószeresnek el kellene adnod.
Talán adna érte kevéske pénzt.
A postás, ha meghozza a nyugdíjad,
Házad jelzáloggal terhelt,
Kifizetted a részletet,
És csak néhány forint kacag,
Ami a zsebedben maradt.
A hivatalba hiába mégy segélyért,
Üres a kassza – mondják,
És kezüket széttárják.
Fekszel az ágyon,
Éhes vagy és fázol.
Minek már az élet,
Ha nem élhető?
Az Istenhez mondasz egy imát,
Vegye el rongyos életed.
Csábító a Hold,
Az ablakon bekandikál.
Ma éjjel már nem szövöd álmod,

És sohase már.
Nem vagy ábrándozó kisleány,
Elfutott életed is silány.
Neked nem jutott érdemrend
Se becsületért, se munkáért.
Itthon vagy, te nem kerestél új hazát,
Úgy is elemésztett volna a honvágy.
Magyar hon ez – a koldusok országa,
És újra kívánod,
Csak jönne már a megváltó halál!
Megérdemled!
Hiszen százszor megszenvedted.
A szobában cincog egy egér, ő is élelmet remél,
Pedig két napja már kenyeret sem ettél.
A macskád is elhagyott,
Nem bírta már az éhezést.
Üresen tátong a kamra,
Örök álmát alussza.
Üres a lelked is, emléked megfakult.
De a szíved még tiszta,
Issza könnyeid.
Aludnál már, de nem tudsz.
Gondolatban örök álomra szenderülsz.

KISS SÁNDOR

Hajnali Fohász!

Álmot bontott a hajnal pírja,
ólmos ruhámat bontja a tett:
vers teremjen boldogító igent.
Vigyelem keresztem a fénnyek útján,
és áldás fakadjon tetteim nyomán.

SORS-tükreink

/A Hitler végnapjai című film megtekintése után,
a Sorstalanság című film megtekintése előtt/

Lehullt sárga csillagok sóhaj-
föszlányai álmot bont fel-
riadt lelkiismeretem jelen-
kérdések erdeiben, s
messzeringó gyermek-
korom, hasadt világot ölel.
Sorsaink sorsában keressük
szétszóródott cserepek tükrö-
képeit, s akaratunk rúgói
feszítik szét értelmünk.
Tetteink mérlegére szüleink
szüleire súlyt vetünk, s
Káinba bújtatott Ábel pőrén
vetkőzik.
Sorsaink sortalanságban
horgadt fejünk, ha felfelé
tekint, béklyóiból szabadulhat
lelkünk.

KISSNÉ TÜNDE

Zúgolódás nélkül

Zúgolódás nélkül tanít Uram járni,
hiányt nem figyelve a jót, szépet meglátni.
Mint a pusztában vándorló Mózesnek népe,
mi sem vagyunk mások, vegyük végre észre!

Nem tetszik a mókuskerék, a monoton élet?
Adj hálát hogy élsz, és hogy Benne éled.
Több pénz kell, és kisebb számlák, nagyobb és szebb házak?
Adj hálát, hogy hajlékod van, s nem csillagszállók várnak.

Bosszankodik a vásárló: milyen drágaság van!
Adj hálát, hogy van hol költsed, és pénz a tárcádban.
Zúgolódsz, – de mit tudsz tenni? – „az ár az égig ér fel!”
Adj hálát, hogy nem éhezel, mint sok etióp néger!

Ha betegség megkörményékezt, már temeted magad,
adj hálát, és védj eszedbe, nálad betegbb is akad.
Terhes már a házimunka, s a gyerekekkel a baj is megnő!
Adj hálát, hogy anya lehetsz, mert sok a síró meddő.

Adj hálát ha népes család zsivaja vesz körül,
Sok magányos néha még egy mondatnak is örül!
Sok a tennivaló, nem tudsz megpihenni?
Adj hálát, hogy kezed mozog, fel tudod emelni.

Vagy épp túl ráérsz, unottan ásítasz?
Adj hálát, az időt becsüld és Istenre fordítsd!
Morogsz: más külsőt szeretnél, csinosabbat, szebbet?
Adj hálát, hogy nincs torz, fogatékos tested!

„A szomszéd kertje mindig zöldebb”, arra vágyik szíved?
Adj hálát mert szomszédja vagy te is valakinek!
Az Úr tudja a szükségedet, elégedjél meg vele,
adj hálát a Megváltónak, s minden tiéd Ő Benne!
Örülj annak amid van már s ne azt kergesd amid nincs,
a mennyei hozományt gyűjtsd, mit sem ér a földi kincs!

Vigyázz, hogy a világ előtt mire nyitod szájad,
könnyen bohócává válhatsz e cirkuszi világnak!
Zúg és morog folyton. Elég ha ő teszi,
Te adj hálát mindenért mert füleit hegyezi!

Adj hálát, hogy ép a tested, adj hálát az életért!
Ne zúgolódj és csendben viseld amit az Úr néked mér.
Hordjad örömmel terhedet, bár nem mind az, ha gondolod,
hálásan vedd, amit kapsz, s béke legyen otthonod.

Szomorú gyertyafény

Reflektorok közepette ég egy gyertya lángja,
Világító fényözönben őt senki nem látja.
Hiába ad a lángjába minden energiát,
Pislákoló kis fényére nem figyel a világ.

Ha végre sötét is van, éghet már, mi haszna?
Világ szeme csukva, álmait alussza.
A gyertya csak ég magának, ez a dolga,
Addig míg lesz belőle egy kicsinyke tócsa.

Egy lapos bánatos faggyúfolt, mert hogy életében
Nem verődött vissza fénye senkinek szemében.
Nem látta a fényét senki, szomorúan égett,
Elnyomták a mesterséges éjszakai fények.

KLENCZNÉ FÖLDI IRÉN

Annyi balszerencse közt és napos viszály után...

A harmadik évezredben
megszületett az „új isten”!
Déli-végek magas ormán
– így rendelé el a kormány –,
irdatlan KORONG szemének
Baranyában építsenek
templomot, honnan mindent lát
– ki közelíti a határt –.

Gyilkos sugara nem kímél,
fürgébben vág, mint az acél,
hatásosabb a bombánál,
félelmetes, mint a járvány,
pusztít élet-élettelent
– alattvalót, és idegent –,
szüksége sincs imádatra,
hiszen Ő a HALÁL maga...
De hát, akkor mitől isten?
Attól, hogy félelmet keltsen!

Ahol Ő van – háború lesz –,
nem lesz többé egy nyugodt perc,
menekül az őslakosság
– odahagyja földjét-házát –,
jöhetnek az új bitorlók,
építhetnek új templomot...

Mindig kell egy újabb vallás,
mivel sakkban tartják egymást
s ha volna köztünk új Jézus
– ki ellenszegülne most már –,
meggyilkolnák, majd siratnák,
– hogy a nép szemét takarják –!

Akár „isten”, akár „radar”
Nyugat uralkodni akar!!!
Kinek fejében tudás gyúl
elcsalják irgalmatlanul:
ne teremjenek vezérek
kik Nyugattal ellenkeznek...

Wass-nagypapa tanítása

– A szó az ember legnagyobb kincse –
tanított nagyapám egyik este.
Az Isten azért adott nekünk szót
– semmi máshoz nem hasonlíthatót –,
hogymondatunk közölni tudjuk,
egymást értsük, a békét szolgáljuk!

A baj az, hogy nem a jóakarát,
hanem elfogultság mutat utat!
Az pedig gyűlöletet virágoztat,
pusztulást terem és meghal a szív!
Tartsd észben és gazdálkodj okosan!
Ne szórd, ne átkozódj! Értéke van!
Kimondott szó és emberi idő
mi családjunkban mint a sziklakő!
Valamit ellophatsz, visszaadhatsz,
árát térítve magyarázkozhatsz...
Egy valami jóvá nem tehető –
a vissza nem fordítható idő!
Ha elloptad – szavad vétkezett –,
e veszteséget fel nem mérheted.
Ha valakinek mondod: – Ott leszek! –
szavad többé vissza nem veheted!
A megbízható ember, mint a kő
mire ország építhető...
... a többi meg olyan, mint a szemét,
amit kis szél is fújhat szerteszét!

Viharzik a történelem szele.
Dombnyi szeméttel kell gyürkőznie,
amíg olyat, mint az én nagyapám,
oly erdélyi kősziklát talál...
... Wass-nagypa tanítása
elkelne bármelyik iskolába!

Jézus és Júdás

Kétezer év után is
fáj Jézus szenvedése –,
bár biztat a remény, hogy
engesztelésül tette.

Veronika kendője
őrzi arcvonásait.
Milyen volt a termete?
Sírban hagyta gyolcsait...

Emberként halt, Istenként
feltámadt harmadnapon.
MEGVÁLTÓ TÁRSA JÚDÁS,
az önpusztító rokon:

ne bántsátok emlékét...
nem lett volna „megváltás”,
ha a terv szerint nyelvét
nem forgatja árulás!

Wass-nagymama ólmái

Évvégén a nagy házban
összegyűlt a sok unoka,
a „szónak ajándékával”
várta őket a nagymama.

Ólmot öntöttek éjfélkor
a reménykedő unokák,
milyen sorsuk lesz jövőre,
ága-bogából olvasták...

Juli tépett fátyolt látott...
– Ugyan! Rózsa, meg tulipán!
Egy gyönyörű virágoskert!
Boldog leszel kis onokám!

Attól függ, honnan nézed a
szilveszteri ólomöntést?!
Bizonyáságul, varázslóról
idézett egy régi mesét:

„– Három királyfi ment hozzá
jövendőjük tudakolni.
Kicsi, kerek tükröt adott,
abban fogják majd meglátni.

Az első: lovaskatonát,
a második: vándort s botját,
a harmadik? Előbb romot,
jobban nézve épületfát...

Amit láttak: az jövődő.
Emberfiában a magja.
Olyanná lesz élte során,
milyenné magát akarja.

Háború lett és az első
a nagy csatában elesett,
a másodikból földönfutó,
kezébe vándorbotot vett...

A harmadik? Helyben maradt,
romok helyére épített...
... szebbet, mint az előző volt.
Sorsuk – ím – beteljesedett!”

KOSSÁRIK NÁNDOR

Anyám portréja

Jobbra néz, balra néz, mindig engem lát.
Örökké értem mond most is imát!
A menny sem választja el tőlem Öt,
a testben lélekben tovább élő nőt.
Arca a festményről énreám tekint,
mosolygós nézése biztatóan int.
Felidéz szép múltat, üdvözít jelent,
nézése erőt ad és hitet terem!

Szeretetet sugárzó szeme tengerkék,
szobámban e festmény a művészi ék!
Amerre nézek, Ő is arra néz,
követő szemével rendre megigéz!

Bájt sugároz arca és ajka beszél,
gyönyörű e portré, úgy látszik, hogy él!
Szép hattyú nyakán feje a korona,
éltében nem volt Ő gögös soha.

Arcán ragyog hamvas róza-pír,
s ez szinte bűvös varázserővel bír.
E szín-bűvöletből sugárzik mosoly,
s Mária-nézése anyain komoly!

Benne él e képben élte s életünk,
s szinte fohászt mond a sorsnak érettünk.
Bármerre néz szeme mégis minket lát,
s örökké mond értünk éltető imát!

Ars Poetica

Nem költészet, csupán csak zagyvalék,
hol nem a rím, ritmus, s szép szó az ék.
Nem költészet, miben nincs gondolat,
mi nem enyhít bajt, s gyötrő gondokat!
S írás, miben nincs szépség, sem varázs,

se tűz, se láng, se hamvadó parázs,
az költészet senki által nem lehet,
költő ilyet nem írhat, nem tehet!
S kiben nincs hit, eszme, értelem,
abban igaz költészet nem terem!
Mert aki megtagadja elveit,
sárba tiporja szent szerelmeit!
S aki rosszat nem mer megkontrázni,
mert gyáva csatában ázni, fázni,
az kezébe lantot sose vegyen,
inkább fétise a Kába-kő legyen!
S aki tunyán csak megváltókra vár,
miközben élete silány bazár,
annak nincs helye a múzsák között,
mert a becsületért még meg nem ütközött!
A káosztól vert suta szóhalom,
miben nincs rend, öröm, se fájdalom,
sohasem lehet éltető ének,
s forrása ember költészetének.
S kit földre görnyeszthet a hatalom,
abban nincs hűség, nincsen tartalom,
mert parancsra lesz bátor, vad, kemény,
s hitvány emberben nincsen költemény!
S kinek a balgaság ad ihletet,
csak éltetni tud együgyű hitet!
S kiben az alázat szolga erény,
abban nem élhet igaz költemény!
S ki vétkek mellett szemlesütve megy,
kinél a bűnök bűne egyre megy,
az ne írjon semmi fajta verset,
se enyhe lírát, se szívet tépő nyerset!!!

Apám

Nem volt az ember körül soha még
olyan forró a föld, a víz, a lég,
mint mikor Apám született, s élt,

s a gyász tűzében élve is remélt.
Bár gyermekként lett Anyátlan árva
mégsem élősködött miként a lárva.
Vállalt didergést, fagyot, lázat,
de becsületén nem vett erőt alázat.
Küzdött, ha kellett foggal és körömmel,
s ez töltötte meg éltét mindig örömmel.
Szándékot, vágyat soha el nem takart,
mindenkinek mindenkor csak jót akart.
A hazug szóra bátran rákontrázott,
akkor is, ha szíve, lelke, teste fázott.
Tucatnyi sebből folyhatott is vére
gyógyírként júdáspénz nem kellett sebére.
Nem remegett gyáván, vacogó foggal,
mert hitte, s tudta, élni kell a joggal!
Élni a törvénnyel és harcolni érte,
ezért ami juss volt követelve kérte.
Tett szülte szavának igaz volt varázsa,
s hitének lángja fénylett, sosem parázsa!
Énje e lánggal hevült és forrt,
égetve tűzével minden bűnt, s terrort.
Üldözés, hajsza, kényszermunka, börtön,
sosem vett erőt rajta, a meggyötörtön.
Társ volt az örömben, s mosolyt űző gondban.
Szorgalommal tanult, imádta a zenét,
művészként vezette vonóját és kezét.
A harmónia élt művész játékában,
hangok ritmusában és a dallamában,
mikor gordonkáján a húrok rezdültek,
s áldott keze nyomán hangok csendültek.
Mindennek ellenállt, mi embert alázott,
s gyáva álnokságot magáról lerázott.
Társat nem csapott be, eszmét el nem árult,
szíve, lelke mindig őszintén kitárult.
Krisztus volt előtte mindenkor a példa,
hite, akarása nem volt soha préda.
A korral mindig együtt tudott lépni,
a maradiságot cafatokra tépni.

Ezért tanult rendre, képezte önmagát,
s felnőttként is szerzett magának diplomát.
Kínját eltakarta, bajától nem nyögött,
sírra virágot szórt és morzsolt bú-rögöt.
Mások örömével együtt tudott élni,
embertársainak a sorstól jót kérni.
Példa már csak Apám, örök éltű emlék,
ha még mindig élne, óh mily gazdag lennék!!!

L. GÁL MÁRIA

A szobor

Váratlan, éles fájdalom és úgy maradt, mint egy álló pezsgősüveg a jéghideg vödörben, csak épp tűzforrón, mert a mozdulatot rezzenéstelen hőhullám követte.

Újabb tétova próbálkozás, a fájdalom ismétlődik, a hőhullám fokozódik. Patakokban ömlik róla az izzadtság veritéke: álló szoborrá változik. Minden mozgásra irányuló próba kudarcba fullad. Gondolatban felidézi a bibliai Lót feleségének történetét és könnybe lábadt szemei előtt megjelenik a sóbálvánnyá változott asszony képe.

– Úristen! – Most én talán pont úgy állok, mint ahogyan annak idején O! Pedig én hátra sem néztem!? – Rémlik fel emlékezetében a fájdalmak sorát megelőző pillanat.

– Vajon meddig tart ez az állapot? Meddig bírom elviselni az ismétlődő fájdalmakat?

A falióra másodperc-mutatója rója a köröket. A máskor megszokott halk hang, amely nyugtatólag hatott rá, most idegesítő. Mivel az újabb fordulati próbálkozás ismét kudarcba fullad, elkezdi számlálgatni az apró kattanásokat:

Tikk-1–Takk-2–Tikk-3–Takk-4...

Lassan-lassan ötszáznegyvennél tart és még mindig semmi. A fájdalom minden apró mozdulatra belehasít, „végigszántja” testét feje búbjától kislábujjáig. A „szoboralak”, melybe akaratán kívül belekényszerült, minden egyes alkalommal újabb s újabb pózzal gazdagodik.

Ilyen beállítást egyetlen szobrászművész sem tudna készíteni alkotás közben. Torz vigyor az arcon, végső elkeseredés, a mozdulatlanság nem oldódik. Újra kezdi a számolást, s érdekes módon most már nem hat rá idegesítően az ütemes lépegetés, amelyet az óramutatók hallatnak. Beletörődött a változhatatlanba, elfogadta a fájdalmat, amelyek ugyanolyan élesek, váratlanok, mint a legelején.

Változtat a módszeren: nem úgy végzi a számlálást, mint az előbbieken tette.

Tikk – 1 fájdalom – elviselhető,

Takk – újabb fájdalom – azért is kibírom,

Tikk – ismételt fájdalom – összeszorítom a fogam...

Most hatszázhatvanig jut, de legalább tudott kivel beszélgetni: saját magával. Jól elvannak, a belső hang és Ő.

A terefere megismétlődik még vagy öt alkalommal, már-már önkívületi állapotban, amikor kulcs kerül a zárba, kattan a kilincs, nyílik az ajtó. Talán itt a segítség, amelyre várt, és amelyről tudta, meg fog érkezni?

Halk lépések a folyosón, aztán az ajtóban feltűnik az ismerős arc, a fiáé, aki huszonnégy órás szolgálatból érkezett haza. A máskor üdvözlő mosolyt, most ha szemvillanásnyira is, de kissé megrémült tekintet kíséri, majd kérdések követik.

– Anya, te még mindig pizsamában vagy? Mit csinálsz a szoba közepén?

A válaszok már nyugtalansággal töltik el, de tudja mit kell tennie. Mentőápolóként hozzászokott a váratlanul adódó, megoldásra váró feladatokhoz. Szolgálati ruháját le sem véve előkészíti a papírokat, amelyekre nagy valószínűséggel szükség lesz a kórház ügyeletén, ahová beszállít ja a szokatlan szoborformát felvett alakot: az édesanyját.

Szervusz drágám!

Vasárnap van, reggel fél nyolc, és a redőny résein besüt a nap. Kicsit lustálkodunk. Ilyenkor lehet.

A gyerekek lassan ébredeznek, a kicsi kidugja hálózsákba bújtatott lábát a kiságy rácsai között, és dudorászik. A nagyobbik előhúzza a párnája alól a könyvet, amit este olvasott. Most feküdhet, olvashat nyugodtan, nincs rohanás, nincs iskola. Minden úgy történik, mint bármelyik ünnepnap reggelén.

Ünnepnap?!

Ő talán már az előző napon megérezhetett valamit. Délután eljött elé a munkahelyemre, pedig nagy zivatar volt. Megvártuk, míg elmúlik, és hazáig egész úton beszélgettünk. Persze főleg a gyerekekről...

Reggelit készítek. Anyósom, mint mindig, most is segít. Ő a gyerekéért aggódik, én a férjemért: közös a félelem.

Kimérem a pontos adagot: a péksüteményt deka grammra, a folyadékot deciliterre. Mindez rutin. Mérés nélkül is tudom, mennyit szabad ennie egy betegnek, akit egy éve hordanak vese-dialízisre.

Ritkán viszem neki ágyba a reggelit, de most ezt teszem. Azt azonban már nem várom meg, amíg megeszi. Fáj látni az éhségét, látni, hogy mást is, többet is megenne, de nem lehet.

Tíz perc múlva visszamegyek, hogy kihozzam a tálcát, amelyen egy morzsányi sütemény sem maradt. Rámosolygok, de megbénít a tekintete. Mint aki némán irgalomért könyörög. Talán csak egy másodpercig tart az egész, de perceknek érzem.

Rohanok ki, orvosért küldök.

A várakozás szörnyű pillanatai. A tehetetlenség. A kicsi azt akarja, hogy énekeljek. „A csitári hegyek alatt régen leesett a hó...” Dúdolja a dallamot. Nem érti, most miért nem akarok dalolni, hiszen máskor kérés nélkül is szoktam.

Végre megérkezik az orvos. Jelenléte egy kicsit megnyugtat. Hinni akarom, hogy talán nem is olyan nagy a baj. Az orvos még tud beszélni a férjemmel. Én már nem, mert elveszíti az eszméletét.

Valaki mentőért telefonál. Megpróbáljuk újraéleszteni. Az orvos elmondja, mit kell tennem, és közös erővel megkezdődik a küzdelem az életért. Meg kell próbálnom oxigént juttatni tüdejébe. Mellette térdelek, mintha imádkoznék, és úgy fújom a levegőt, mintha a lelkemet akarnám átszorítani a fogai között. De bárcsak tudnám! ...

Hideg az ajka...

Hideg az ajkad drágám!...

Ez az utolsó csókunk?

Még mindig reménykedem. Aztán felpillantok, és meglátom az orvos szemét. Rettenet van benne. Vagy csak az én tekintetemet tükrözi vissza?

Vége. Nincs tovább.

A halál győzött.

És még nincs fél kilenc.

A szerző ezen alkotása a HAT és MAIT Éltető forrás című, 2008-as országos irodalmi és képzőművészeti pályázatán, próza-kategóriában Aranypróza-díjat ért el. /A Szerk./

LANTOS TÍMEA

Kései jácintok

Kint ült a kertben egy mohától bolyhos régi padon. A hajnal lassan közeledett, legalábbis Váradi Csongor így érezte. Talán másfél órája itt gubbasztott és csak bámulta az égboltot, ami mint lusta gyermek nem akarta lehúzni magáról a takaróját.

– Váradi Csongor... Csongor... Csongor – morzsolgatta, ezt a különleges nevet.

– Anyám adta ezt nekem, vagy idegenek? – suttogta. Vajon Ő milyen lehet, biztos neki is hullámos haja van, mint nekem – mosolyogta, és a szemében egy pillanatra felgyúlt a boldogság lángja. Észre sem vette, a felesége közeledtét, csak akkor rezzent össze, amikor az megérintette vállát.

– Már megint anyádra gondolsz? – kérdezte Ágnes. A fiatalasszony szájából olyan gyűlölettel pottyant ki az „anyád”, hogy Csongor legszívesebben faképnél hagyta volna. Ágnes amióta a kisfiuk megszületett még nagyobb ellenszenvet táplált azon nők iránt, akik elhagyták gyermeküket. Úgy érezte, számára nem létezhet olyan körülmény, ami erre kényszeríthetné.

Csongor visszafojtotta dühét, és matatni kezdett a zsebében.

– Itt a cigarettád a padon, ha azt keresed – mondta halkan az asszony.

– Ne haragudj, kérlek, tudom, hogy ostobán viselkedtem, de én ezt képtelen vagyok felfogni, hogy tudott eldobni magától?

– Azt nem tudhatod, hogy miért. Ha tudnád, hány kettétört életet láttam. Szenvedőket... És láttam éhező gyermekeket, akik csak azért loptak, hogy legyen mit enniük. Azt sem tudod, milyen érzés lehet egy kifli lopás miatt, megaláztatva lenni.

Csongor egy hetente megjelenő magazinnál volt újságíró, és kollégái közül legtöbbször ő vállalta magára azt a szerepet, hogy a szociálisan lecsúszott rétegről cikket készítsen. Szerette volna megértetni a nővel, hogy az emberi sorsok mennyire eltérhetnek egymástól, és aki egyszer lecsúszott annak milyen nehéz felkapaszkodnia, de nem volt kedve vitába szállni. Mélyet szívott a cigarettájából, mint ahogy az a szokásai közé rögzült, ha ideges volt.

Lassan ébredezni kezdtek a madarak, hajnali hangversenybe kezdtek. Az égbolt vastag sötétszürke bársonya átadta helyét a fákórózsaszín selyemnek.

Gyermekkorában, az otthonban – mert ő csak így hívta gyermekotthont – gyakran kilopózott kora hajnalban a kertbe és megleste a hajnalt. Nem tudta miért, de neki ez a napszak volt a legszebb. Elvarázsolta az őszintesége, az ártatlansága. A hajnal, ami mindig olyan megérinthesetlen, gyorsan tovatűnő angyalszerűség... Bement a házba, a nappaliban meleg kávéillat úszott, de most nem öntött magának. Gyorsan felkapta farmerjét, inget és egy kissé kopott zakót dobott magára és elindult. Még maga sem tudta hová, hiszen a szerkesztőségbe még korai lenne bemenni. Gyorsan, idegesen vezetett. Egy jobbkanyart majdnem elvétett, csak akkor kezdett lehiggadni.

– Fel kell hívnom Szolnokit és elkérem a címet. Ha nem is változik semmi, de látnom kell... látnom kell őt – ismételte magában. Szolnoki, a magándetektív már több hónapja eleget tett a férfi felkérésének és megtudta, hol lakik az anyja, de Csongor valamiért mégsem kérte el a címet. Mint egy gyógyíthatatlan kórban szenvedőnek, ott lappangott tudatában a kíváncsiság, de félt is a valóságtól. Mi van, ha ő nem is akar látni, ha ismét eldob magától, ha alkoholistá, vagy fogyatékos – tépelődött magában, még akkor. De most megszűntek kételyei, és egy óra múlva már ott lapult a zsebében a papírszelvény, amire felírta a címet. Meglepődött, mert a falu csupán néhány kilométerre volt attól a kisvárostól, ahol ő lakott.

Már lassan, óvatosan vezetett. Mérhetetlenül nyugalom költözött bele. Élvezte az utat, és tavasz kibomló szüziessége elkápráztatta. Kicsit hűvös volt még, nyers földszagúak a délelőttök, de a nap egyre bátrabban bontogatta tulipán sárga szirmait.

Egy virágbolt előtt haladt el. Az üzlet előtt eladó lány serénykedett és a hatalmas, egyszerű vázákban lévő virágokat igazgatta. Meg kellett állnia... Kis csokorba kötött jácintot választott.

– Jobb lesz az egyszerűség – gondolta.

A falu, amit keresett, pár perc múlva üdvözölte, gondozott, parkosított utcáival. Egyszerű, tiszta házak uralták, többségük a hetvenes évek végén épülhetett.

Tudta, hogy végig kell mennie a falun, mert a legutolsó lesz az, amit keres a Vadvirág út. Valami gyenge nyomást érzett a gyomrában,

a szíve zakatolt, tudta, hogy nem kéne, de még az autóban rágyújtott. Megtalálta az utcát. Olyan volt, mint a többi, azzal a különbséggel, hogy az egy sor házból állt.

– A másik oldalt nyáron talán vadvirágok birtokolják – gondolta, és tetszett neki ez az egyszerű környezet. Megállt a ház előtt. Csend volt. Látszott, hogy laknak, vagy laktak itt, de volt valami nyomasztó ebben a csendben. Várt egy ideig, majd maga sem tudta miért, de kinyitotta a hátsó ajtót és kivette a virágot.

Lépteket hallott, már-már azt hitte Ő lesz... de amikor a háta mögött érezte a másik ember jelenlétét, különös érzés ébredt benne.

– Holnap lesz a temetés Uram – szólt az asszony a háta mögül. – Én a szomszéd vagyok, én értesítettem mindenkit, hogy szegénykém meghalt. Talán rokona tetszik lenni? Az asszony szemében mérhetetlen kíváncsiság csapott föl, de a férfi nem szólt. A virágot a frissen festett léckerítés rései közé helyezte...

A nyeremény

Kutasi András éppen a vasárnapi ebédet fogyasztotta, amikor az esemény történt.

A rádió reggeltől szólt, mert a felesége Mária csak így szeretett főzni, közben hallgatta a zenét és a híreket. A középkorú asszonyban lappangott valami ösztönös kíváncsiság az új hírek iránt, egy kielégíthetetlen mindenről tudni akarás. Ezen a délelőttön csirke húslevest főzött, és egy egész tátra való csirkecombot rántott, köretnek burgonyát és rizst készített, hogy legyen miben válogatni.

A férfi csak most ült asztalhoz, hiszen Mária nem fogadott el semmilyen segítséget a konyhában, úgy gondolta egy férfi sete-suta mozdulataival nem hogy megkönnyítené a munkát, hanem hátráltatná.

András kedvelte a felesége főztjét. Mielőtt az ajkához emelte volna az első kanál levest, elmélázott az aranyárga zsírkarikák játékos úszkálásán.

Tavaszi első heteiben jártak. A nap kedvesen bekukucskált az ablakon, és vidám színével megfestette a falat. A madarak úgy csiviteltek, hogy Andrásnak egy pillanatra olyan érzése támadt, ezek a pici teremtmények nagyon is érthető nyelven társalognak egymással, és arról csacsognak, mennyi gyönyörűség feladat vár rájuk.

– Csodálatos tavaszunk van – kezdte volna a társalgást, de Mária rá sem hederített, közelebb hajolt a rádióhoz, fülét szinte hozzáértette a készülékhez, mintha az nem szólna így is elég hangosan. A férfibe enyhe sértődöttség költözött, egészen kicsinek érezte magát. Kedvetlenül kanalazta a levest, gombóc lett a torkában, alig bírt nyelni.

Huszonöt éves házasságok voltak, de egyre inkább azt érezte, a felesége mellett ő csak gyermek, akit elnyomnak és irányítanak. Felpillantott tányérjából, kinézett az ablakon. Egy bokor aranyeső szinte ontotta magából a színt, ettől sárgábban már nem is pompázhatott volna.

– Letörhetnék egy ágacskát, odaadnám neki, lehet, hogy jobb kedve lenne – pattant ki az ötlet, és mosoly fénylett a szemébe. Éppen indulni akart, amikor hozzá is eljutottak a hangok. A rádióban egy hivatalos, túl komoly hang egy öt tagból álló számsorozatot olvasott fel.

– Huszonötös, harminckilences, negyvenhármas, hatvankettes és végezetül a kilencvenes...

Andrásnak elakadt a lélegzete, tekintetét az asszony szemére szegezte, Mária szintén a másik tekintetébe kapaszkodott. Konyhában megnehezedett a levegő, és a nő szaggatott apró mozdulatokkal kezébe vette a rádiót, majd megnyomta a kikapcsoló gombot. Hirtelen az a kis tér, amit a falak oltalmaztak, szokatlanul idegennek tűnt, és Mária egy pillanatra már látta is az új otthont, ahol majd gazdagság és elegancia uralkodik.

De a másik percben már észbe kapott. Az öt számból csak négy egyezett...

Csak megszokásból lottóztak, mindig ugyanazokkal a számokkal, és a kilencvenes volt, ami hiányzott a teljes találathoz.

– Mindig mondtam neked, hogy a kilencvenest tedd meg, nem hallgattál rám és látod, hogy mi lett... – csattant ki a düh az asszonyból, és az arca félelmetesen tűzpiros volt. A férfi nem igazán értette a felesége szavait, úgy érezte magát, mintha sűrű ködben lenne.

Mária látva férje értetlenségét lecsapta az asztalra a hússal teli tálat. A legfelső csirkecombok az asztalra gurultak, és forgolódtak kicsit aranybarna bundájukban.

Ez a látvány Andrást hirtelen jókedvre derítette, és kissé bamba mosollyal nézte a dundi húsocskák ugrabugrálását. Az asszonyt teljesen elborította düh. A bőre pipacspirosban lángolt, szemei kidülledtek és hol mereven nézett, hol ide-oda forgatta tekintetét.

A férfi csak most vette észre – mintha ez idáig nem is a feleségével élt volna –, hogy az mennyire meghízott. Úgy nézte, mint egy idegent, akiről nem számít, hogy mit gondol, nincs köze hozzá. Akkor ébredt tudatára, hogy évekig csak úgy éltek egymás mellett, mint testvérek vagy albérlőtársak. Egy közösséget alkotnak, társak, de egyáltalán nem érzik szükségét annak, hogy egymásra mélyebb figyelmet szenteljenek.

Ült a kényelmetlen széken, a nyერemény tudatával. Boldog lehetett volna, de ő mégis szegénynek érezte magát. Nem táplált ellenszenvet a felesége iránt, még csak nem is haragudott rá, csupán szegényebbnek érezte magát, mint egy félórával ezelőtt. Kapnia kellett valamit a sorstól, hogy az kirángassa a megszokás, a beletörődés iszapjából..., hogy újra élhessen. Az ötlet, mint a nyári zápor, váratlanul jött...

Beszaladt a szobájába, és már nem törődött azzal, hogy Mária idegesen csapkodja az edényeket a konyhában.

Magára zárta az ajtót, és megkereste az újságot. Olyan lázasan kereste, hogy mire megtalálta a szája kiszáradt és úgy kapkodott levegő után, mint egy fuldokló.

Nem kellett keresni a cikket, az újságírók jól tudták, az olvasóknak két jelentősebb táborra van, az, amelyik az olvasást az első, és az, aki az utolsó oldalon kezd.

A kislány fotója, most is megrendítette, soha nem látott ilyen szomorú, kifáradt szemeket.

– „MÉG 800000 Ft SZÜKSÉGES BOGLÁRKA GYÓGYULÁSÁHOZ!!!” – kiáltott a mondat, és alatta beteg kislány lakcíme szerényen elrejtőzve.

Nekik nem lehetett gyermekük, és emiatt hosszú évekig üresnek, értelmetlennek érezte az életét.

A kislány egy közeli kisvárosban lakott, András nem várakozhatott tovább, autóba ült. Még csak ígérhetek, de hamarosan adhatok – gondolta boldogan, és még soha nem tapasztalt békesség költözött belé.

A nap játszott kicsit, és egy-egy percre elbújt a habszerű felhő mögé, csak azért, hogy aki eddig örült neki az még jobban örüljön, ha újra előbukkan. Egy rét mellett haladt el, tehenek legeltek őrízetlenül.

– Igen, a dolgok mégiscsak rendezetten vannak. Csak így lehet élni, levegőt kapni, rendezetten, de nem megfeszülve. Tudni kell elengedni azt, amit az élet ajándékba adott – suttogta magában, és a hangja olyan lágy lett, mintha nem is emberi nyelven mondta volna, hanem titokzatos galambnyelven.

Most már élvezte, hogy él, és érezte, hogy van... Ötven évet kellett várnom, hogy ezt átélhessem. Az eddigi életem, olyan idegennek és jelentéktelennek tűnik, mint egy eltaposott cigarettacsikk. Egy elhamvadó parázs, és egy állboldogságot adó megszokás, amit a végén úgyis eltaposunk – ömlött belőle a felismerés. És úgy érezte ez az Úr akarta, hogy így legyen, ez a csodálatos vasárnap az ébredés vasárnapja, és ez az igazi főnyeremény.

Könnyen megtalálta a házat. A kerítés előtt illatos rózsaszín virágok bólogattak, a közelben kacsák hápogtak és kakas kukorékolt. Egy kósza bárányfelhő eltakarta a napot, de hamar megpihent, és indult is.

Andrásnak a gyermekkora jutott eszébe, ez a hely az illatával, a hangokkal, olyan ártatlan volt, mintha ide még nem jutott volna el a huszonegyedik századi rohanás.

Nem talált csengőt, benyitott a kapun és felment a lépcsőn. Nem kellett kopogtatnia, egy törékeny termetű nő ajtót nyitott:

– Jó napot, kit keres? – a nő hangja nyugalmat sugárzott. András köhintett, és zavartan tördelni kezdte ujjait. Nem találta a szavakat.

– Én a Boglárka édesanyját keresem... – kezdte, majd kicsit megbátorodva bemutatkozott és kezet nyújtott.

– Tihanyiné Andrea, de miben segíthetek önnek. Ismerjük egymást.

– Nem, mi még nem ismerjük egymást... azért jöttem... - folytatta szaggatatlan, hogy átadjak önöknek egy szerény összeget, ami a jelenlegi helyzetben segítség lenne... – és egy mosollyal lezárta a mondatot.

A fiatal nő néhány másodpercig úgy nézett a férfire, mint aki abban sem biztos élő embert vagy szellemet lát.

András észrevette a fiatal nő kételkedését, meleg biztató mosollyal tekintetében csak ennyit mondott:

– ne sírjon, segíték... csak ne vesse el a reményt...

Bárcsak lehetnék

Bárcsak lehetnék
fűszál a réten,
jegyesem lenne a harmat.

Bárcsak lehetnék
felhő az égen,
bolond szerelmese a napnak.

Bárcsak lehetnék
kecses táncba hajló nád,
ki lágyan ringatja derekát.

Bárcsak lehetnék
éjjelt széttépő hajnal,
vérvörös, szomjas ajakkal.

Bárcsak lehetnék
galamb az Úr tenyerében,
megnyugvó kicsiny szív
Isten fényében...

LÁSZLÓ KLÁRA

Remény-futam

Szűk sikátorok közt... oson a remény,
követem, megyek utána, de miért?
Lassan nyomába indulok...
bús szívemmel vágyakozom...
Követem útján, mintegy árnyék...
valamit megneszelt, visszanéz!
Lépteim kopogását vissza fogom...,
... s lábujjhegyen utána lopakodok..!
Meg-megáll..., majd szaporázza ütemét,
fülel..., érzi, mintha követnék!
Óh..., te család remény...!
most megtudod, mi a félsz!
Mert észrevétlen nyomodban loholok,
s nyakon csípem a grabancod!
Hát..., mit gondoltál, ... te kacér...
ha elosonsz..., nincs remény?!
S lerázol, mintegy koloncot...
... s utánad mindhiába futok?!
Szűk sikátorok közt kacag a remény...,
s elillant..., mint kósza szél!

Maradj meg!

Maradj meg nekem...
lázas nappalokon, éjeken...
Hisz te vagy a belső tüzem,
az égető vágy, a szenvedélyem!
Maradj meg nekem...
mint édes, szép szerelem...
Hadakozom a reménységgel,
hadd maradj meg nekem!

LESKÓ IMRE

Áprilisban

Mint ahogy a Télapó megrázza szakállát,
Zúdult áprilisi hó, fehér lett a hegyhát.
Tavaszhózáportól, gyermek, felnőtt nem fél,
ahogy jön, úgy el is viszi, áprilisi vad szél.

/Borzasztó, mert fájni kell,
akár tetszik, akár nem/

Kedves népi megfigyelés, megvigasztalódás,
mosdjál áprilisi hóban, mondja a közmondás.
Áprilisi hókristályok, megszépítő szellők,
áprilisi hóban mosdjál, eltűnnek a szeplők!

Van-e szebb és felemelőbb, mint egy népi mondás?
Szívünk vigasztalódása, Isten adta áldás.

A sokk

Te már több vagy nekem a soknál.
Ha nem is látlak, bosszankodom.
Hozzád már nem köt ugyan sok szál,
szalmaszálla nem kapaszkodom.

Ha bejössz a képbe, rám tör a sokk!
Belép egy állapot, életem féltem.
Nincs már biztonságos sarok,
veszélyben van pusztá létem.

Toldozott, foltozott múltam
Jövőmhöz ad némi reményt,
igaz, már hetven is múltam,
testem, agyam sose henyélt.

Az „Elbocsátó szép üzenetet”
Megírta más már régen.
Én már csak azt üzenhetem:
Rágódj a futó emléken.

A szerető

Csak szeret Ő. Vár és fogad.
Vágyom és gondolok Rá sokat.

Bár emberarcú furcsa lény,
Olykor-olykor talán szerény.

Ömlesztve ad! Nem mérleget.
Ha ajkamra csókot lehel.

Esélyek

Egyszer valahogy réges-régen,
Egy nőre vettem szemem,
Állta, ahogy rárévedtem.
Nem szólt rám, hogy szemtelen.

Az élet-hozta változások
Kitágították a teret,
Azóta nem tivornyázok,
Mert érzem, valaki szeret.

Nincs értelme zshivajgásnak,
Nem dőlnek össze az egek,
Már minden más, tudom én is,
Hisz nem vagyok már gyerek.

Az életem újra felragyog,
Ha felragyognak a csillagok.
Hosszú utamon párban megyek,
Már nem egyedül ballagok.

Váratlan fordulatokkal is
Lényem megnyugvást talál,
Számítok sokszor arra is,
Megkörményezhet a halál.

Megszoktam régen a harcot,
Nem zavarnak farsangi arcok,
Nemcsak égig érő hegyek
Vívják a természet harcot...

A virág üzen

Eltettem minden vázát, mert
A virágok bús halát okozzák.
A virág elhervadó lény,
A váza az utolsó remény.

Váza, virág, vakbarázda,
Elfeledett virág világa,
Fuldoklás állott vízben,
Szenvedés kialvó tűzben.

Küszöbön egy csokor rózsá.
Invitál, találkozóra.
Tegnap így volt, ma más,
Hervadásban a csalódás.

Sárga rózsák miről vallanak?
Hervadva várnak és meghalnak.
Rimázkodnak, epekednek,
Szívszenvedésről üzennek.

A tüske szúr, a rózsá éled,
Üzeni, hogy „érted élek!”
Akár hogy is szúr tövised,
Fájdalmában lüktet szíved.

Őszi zene, nékem álom,
Neved tüntet a virágon.
Titkos randi a rózsákkal,
Szövetség lett a Múzsával.

Advent

Advent, költözz az emberi szívbe.
Epedve vágyjuk, várjuk az Urat.
Lelkünkben alázattal készítünk
Neki utat.

Az égi méltóság, a szentháromság része,
Éltető fényt áraszt milliók szívébe.
Fényt, mely árad áldást osztó kegygel,
Bízzál Istenedben, imádkozzál reggel,
Adj hálát este, fáradt lelked békéjét
Keresve.

S ha jelképesen földre száll újra,
Ne legyen itt göröngyös útja.
Közben az angyalok örömhírt verselnek,
Dicsőség, Mennyben az Istennek!

S ha ide ér, szívünkbe, énekeld halkan,
Mennyből az angyal, Mennyből az angyal...

Ez nem gaz-sztronómia!

Szegény nem volt kerge birka,
A nyáj bizalmát is bírta.
Sánta se volt, jó karban élt,
Bégetett és sose henyélt.

No, de érdekes volt mindez?
Jó gazdája sajnos, mind ezt
Fondorlattal úgy hálálta,
Élve küldte a halálba.

Már nem izzad bundás bőre,
A pára kiszenvedt belőle.
Megpecsételődött sorsa,
Kondér várta, hogy puhítsa.

+

Szíksós-tavi NUDISTA CLUB
A tűz körül ropta táncát,
Duhaj jókedv egekig rúg,
Birkapörkölt torát várták.

Kavargatta a főszakács,
Fűszerekkel szórogatta,
Le ne kapjon már az alja,
Vörösborral locsolgatta.

Lett is abból olyan étel!
Nem gasztronómia szégyen!
A hús omlott, a tűz égett,
Ez a birka már nem béget.

Bár ez a vers nem nyúlfarknyi,
Engem az illat vezérelt,
Magam szedtem tányéromba,
Így a farka az enyém lett!

Hangulat

Nem rohanok a veszthelyre.
Utánam az élet nagyja,
Nem vágyom senkitől se kegyre,
Ha jön az ítélet napja.

Esély kell a kiábrándulásra,
Elindulok vándorbot nélkül.
Oksó életnek magas az ára.
Itt vagyok aprópénz nélkül.

Terebélyesedő álom lakik
Álmatlansághoz szokott nyoszolyán,
Nagy messzeségből ide hallik,
Mire is intett jó anyám.

Tárogató hangja zúg a hegyről,
Zempléni bércek hangja szól,
Kilépnek az üdvhadseregből,
De nem látom, ki és hol?

Nyakamra ülnek árnyképesek,
Reám röhög a tetszhalál,
Konganak távolodó lépések
Öregségem zord hajnalán.

Álnokokat látok álmok helyett,
Agyamra tétlenség tapad,
Belém most önt furcsa kedvet
Elhaló, ködbevesző szavad.

Ivó Napjára

Ivó napján születtem én régen.
Fel is nőttem emberszámba szépen.
Ivó napja szabja meg a sorsom,
bánatom van ha üres a korsóm.

Ivó napját ünnepelem régen,
Ivó cimboráim szűk körében.
Ivó lettem, mert száraz a torkom,
a kocsmában azért nincsen kontóm!

Ivászatom ivászatot szülne,
de a lelkem a becsület őre.
Kishordómnak nem szűk már a szája,
mert a lopóm rendszeresen járja.

Ivónapján születtem, nem bánom.
Vagyonom nincs, így nincs is sok károm.
Irigyeim nincsenek e Földön,
Ivó napját ivászattal töltöm.

Isten tudja, jól, vagy rosszul élek?
Múltamtól nem, jövőmtől se félek.
Zsebemet az aprópénz kirágja,
Én leszek a koldusok királya!

Új vízözön

Leült a köd, Lisztharmat már terem,
A hajnal beburkolózott
A szőlőhegyeken..
Sóhajt a gazda, sárban taposgál csupán,
Lucskos szőlőtőkét lát,
A kár nem lesz nagy talán.
Csapzott a fecske tolla, átázott cudarul,
Míg röpködő bogárra csap,
Az égbolt újra beborul.
A gazda rápipál, fecske csicsereg ez alatt,
Most együtt gubbasztanak
A nyirkos eresz alatt.
Mit lehet tenni? Várják a jobb időt.
Trágyacsomó gőzölög
Valahol az ól mögött..
Ez a Medárd keserves időszaka már,
Vészjósló csend ül didergőn,
Szebb napokat megélt tanyán.

6 tyúk dala

Jómadarak vagyunk évezredek óta s boldogok.
 Kotkodálunk, kotlunk, ülünk
 Ítélet nélkül is.
 Követelőzve kárálunk apró magvakra vágyva,
 Kapingálni gyáva tollas hadunk.
 Kopaszthatnak, mint Kaszinóban a Mágnást,
 Mégis megvagyunk!
 Bőrünk alatt nem pénz, de harapni való van!
 Saját tojásainkkal tölteléket préselnek
 Kakasaink nyakába, bőre alá.
 Pedig ők a gyémánt fél krajcárt is
 Kikaparták a hulladékból, amiről a mai kukás
 Még álmodni sem mer!

Nemlocsolkodó vers

Ha én felöltöznék ünnepi ruhámba,
 Bekopognék reggel minden lányos házba,
 Amikor a húsvét csöndes másodnapja,
 Az embert már végképp nyugodni nem hagyja

Beosonnék csöndben, mikor a nap felkel,
 Mikor sziporkázik a nap fényes reggel.
 Szőkehajat, barnát, meglocsolnék sorra,
 Illata áradna az égen csapongva.

De ünnepi ruhám kifakult már, kérem,
 A lányos házak is roskadoznak régen.
 Bele nyugszom sorsom nyomorúságába,
 Szemem már a napfényt se igen kívánja.

Jöhetnek húsvétok, sziporkázók, szépek,
 Feltámadásnap zajos zenélések.
 Az én szívem húrja leeresztett, bánom.
 Már csak emlékekből élek a Világon.

Búcsú a Trabanttól

Milyen érzés elköszönni,
Elköszönni.
Trabantban többé nem ülni
Nem ülni.
Nem nyomom már a gázpedált,
Gázpedált,
Útkereszteződésen se hajtok át,
Hajtok át.
Negyven esztendőt megúsztam,
Megúsztam
Karambol nem ért az útban,
Az útban
Izzadhattam benne nyáron,
A nyáron,
Tél hidege nyargalt a gatyámon,
Gatyámon.
Szűk volt nagyon a belseje,
Belseje,
Közel volt az emberhez kedvese,
Kedvese.
Az volt a kényelmes kaloda,
Kaloda,
Vele nem megyek többé sehova,
Sehova.

Piros kanyar...

Piroska nyargal a réten át,
piros szoknyája a légen át-
hatolva lebben, oly szertelen!
Senki se látja, hogy
szoknyája alatt meztelen
szúzi köldöke tája,
a látványt fokozza
tűzpiros szoknyája.

Eszemmel nem, csak
szememmel látom,
mi különbözik lenn
a piros szoknyától.
Köldöke alatt, a fekete bársony
vonzóbb, mint bármely
fehér Karácsony!

Piroska nyargal, a patak felé,
virágszirom hull a lába elé,
mint elterelő hadművelet,
ami huncutság műve lett
lágyszellő bujaságának,
s én neki rohantam – egy fának.

Véleményalkotás

Nincsen ellenvéleményem,
Ellenben van véleményem.
Én kimondom kökeményen,
Kökeményen.

Ellen álhatatlan átok
Ült reátok hű barátok,
Rombolása életünknek,
Életünknek.

Hányatott lett életünk,
Csináljuk, míg meg nem unjuk,
Új századunk lesz a múltunk,
Lesz a múltunk.

Nincsen ellenvéleményem,
Ellenben van véleményem.
Róma ledőlt, dőlünk mi is,
Vihar dönt el, dőltek Ti is,
Dőltek Ti is!

Tavaszi vízió

Az éj leple alatt kúsztak a felhők,
zivatart dédelgettek,
s várták az orkánt.
Még édes álmokat hordozott a hajnal,
mikor lecsaptak világvégi zajjal.

Szerelmespár alatt egészen mástól
ficánkolt, remegett az ágy,
a nem fogant embrió
kétségbe esetten segítségért kiált!

A fa nyögve hajlik, megérve a tavaszt.
Boldog, ha derékba nem törik,
alig talál báztató vigaszt.

Énekes madár, meleg fészkeből
vad szelekkel sodródik el,
tojáskái elektronokként
keringnek, villámok ostora tüzel.

Globális változást nyög a Föld.
Mocsok, kuszaság lett ott,
mi este még zöld és üde volt.
Szoptatós farkas ordít kölyke után,
az ember csak csodálkozik és áll bután.

Évszakváltás

A fáradt természet sajnáztatja magát.
Szél se lebben, nincs értelme már.
Lehullt a lomb, nem játszhat vele,
csönd van és magány,
bánattal átítatott a határ.

Idézem a nyarat, mélán, gondolatban,
míg várom az ősz szavát.
Nincs forgatag, csak lassúság,
holnaptól zimankó lesz a barát.

Fogom a téli gombokat,
ragaszkodik hozzá a kabát.
Feledem a nyári gondokat
és érzem a tél szagát.

Honvágy

Neheztelnek rám a barátaim, mert élménytáramban nem szerepel a honvágy, pedig szinte évente a Tengerentúlon töltöm a telek jelentős részét. Próbálom én magyarázni, a honvágnak akkor van szerepe az ember életében, ha reménytelenül hosszú időre szakad el valaki hazájától, de bennem, mivel szinte biztosra vehetem a hazatérést, nincs értelme honvágygerjesztésnek. Otthonos környezetben élek leányom családjában, körül véve magyarokkal, magyar szóval és magyaros szeretettel. Igaz az utcára azért ki kell menni, mert akad intézni való bőven. Bevásárlás, lottózás, magyar újság felkutatása (ami nem is olyan egyszerű a koreai, kínai, indiai, egyiptomi stb...újságok között) Persze csak az első nekirugaszkodás bonyolult, mert másodszor már az újságárus teszi elem, ami kell nekem. Mert a helyzethez nagyon tudnak alkalmazkodni.

Az utcákon egyébként, az európai embernek szokatlan arcokat és tekinteteket lehet látni. Önmagában az, hogy a sápadt és sárga bőrűek ferde szemmel néznek ránk, nem a harag jele. Nekik olyan a szemállásuk, Meg lehet szokni. De ha mosolyognak, feltűnő őszinteség és nyíltság árad belőlük (mármint a nőkből!) A kínai férfiak közt sok olyan van, akitől még álmomban is megrettennék. Pedig meggyőződtem jóindulatukról. Karácsony előtt betévedtem a Main Street-ből nyíló mellékutcácskába, ahol suszterok, szabók, fodrászok műhelyei voltak. Elkezdtem nézelődni. Tanácsalanságot sejtettek viselkedésemben a kirakaton kinézve. Három üzletből is szaladtak hozzám és invitáltak, magyaráztak, – valószínűleg azt, hogy rajtuk kívül senki nem csinálna olyan frizurát, mint ők. Egye fene,

megnyiratkoztam. Jelzem sok szokatlanhoz kell alkalmazkodni, ami összehasonlításban az itthoni javára dől el. Na, ebben már van a honvágyra utaló. Aztán három napig esett az eső és fújt a szél. Ki se mozdultam. Az Interneten meg irigykedve néztem, hogy szép hazánkban tavaszias meleg van, sőt Szilárd még azt is mondta, a hétvégi kirándulásra felső kabátot se kell vinni, meg védett helyen akár napozni is lehet! Persze, hogy akkor haza vágytam. De ez mind semmi! Ott Flushingban, ahol lakunk híres, nagy bevásárló utcák vannak. Egész nap hullámszik a tömeg, olykor tülekedés van, különösen, ha egy váratlan utcai árus letanyázik és harsány hangon mondja, Ő mindent egy dollárért ad! Így aztán az Unionon, a Main Street-en, a Kisen a Boulovaron, soha nem látott nyüzsgés van, a Rosevelt Av. ról nem is beszélve. A bevásárlásban a nők a profik itt is. Diáklányok, fiatal házasok, meg a felsőbb korosztály nőrengetegén el-el nézelődik az ember. Összehasonlítás az otthoniakkal. Eleinte nem voltam túlságosan elragadtatva. Alig akadt számomra szemrevaló köztük. Soványak, kicsik, a nagymama korosztályúak is a saját csemetéiket ráncigálják maguk után. Ezek a Távol-keletiek olyan koravénekké válnak egy-kettőre. Olyankor az ember az itthonira gondol. Ahogy múlnak a hetek, a fene tudja? Megszokás-e, vagy valami más, de változik az ember értékítélete. Nem is olyan csúnyák ezek a kisemberek. A nőkre meg egyenesen sóvárgó tekintettel nézek (vagy csak úgy érzem?) Az idősnek látszó koreai nő se lehet harmincnál több, morfondírozok magamban, aztán gyorsan elhesegetem a gondolatot és a páromra gondolok szeretettel. Megállapítom, hiányzik valami hazai!

Ez már honvágy! A lakásra nyargalok, nézem a naptárt. Hány nap van még hátra indulásig. Már vagdálnám a centimétert is, mint hajdan katonakoromban a leszerelés előtt. Éjszaka álmatlanság, sóhajtozás. Másnap csendes parkot keresek, távol az utcai nyüzsgéstől és megpróbálom elképzelni az otthoniakkal való találkozást. Honvágy! Tehát mégiscsak van honvágya annak is, aki tudja mikor ér vissza hazájába. Indulás előtt három nappal már előveszem a bőröndöt, próbapakolás céljából, csak hogy teljen az idő! Na, akkor ráadásul, amikor már tele van a repülőgép, a Parancsnok elnézést kér mert egy órával később engednek felszállni, de garantálta, behozza Budapestig a késést. Ha zaérunk, az itthoni hideg szél is simogatónak tűnik. Csupán az időzóna eltérés okoz átmeneti bambaságot, de azt is ki lehet bírni.

Fotóim

† LINDÁK MIHÁLY

Ha hívlak

Ha kiáltok, kérlek figyelj rám,
ha hívlak, kérlek találj rám,
add kezéd kezembe,
nézz hűségese szemembe.

Ha szólítalak, kérlek jer hozzám.
Ha suttogok, kérlek búj hozzám.
Ha félek, óvón ölelj át,
szoríts magadhoz hát.

Ha sírok, kérlek csendesen vigasztalj,
ha hallgatok, kérlek ne zavarj.
Légy mellettem mindig, simogass,
arcodat látom és erőm hatalmas.

Ha hiányzol, kérlek ne menj el.
Ha szeretlek, kérlek ne lökj el.
Szükségem van rád, a kacagásra,
a Nap felé törő szárnyalásra.

Rengeteg-e?

Gyere, Veled megyek,
merre szerelmed megleled.
Lehetnek kegyetlen percek,
felejthetetlen feleletek.
Kedvesed egyszer megleled,
keze kezét el nem enged.
Teste-lelke veled lebeg,
szerelmedbe beleremeg.
Megkerested, vele lehetsz,
heves szerelemmel szeretsz.

Kezek

Fogom a kezed
és tested beleremeg.
Ölelésembe.

Vörösen izzó
szád lágyan csókra nyílik,
de nincs folytatás.

A film megszakad,
arcod csak fénykép marad.
Az idő rohan.

Te csak némán állsz.
Szavakat nem találsz, míg
fogod a kezem.

Tavaszi szél

Szőke tünemény
fekete éjszakákon
álmomban kísért.

Újra megvirrad,
az álmkép eltűnik.
Béke légy velem!

Tavaszi szellő
lágy fuvallataiddal
utamon kísérl!

LUKÁCSNÉ EMMIKE

Napi szomorúságom...

Mindig szomorú vagyok.
Olyan nehéz cipelni a mindennapi terheket.
Nekem ez már egyre nehezebb.
Szeretnék nyugalmat, békét, egészséget.
Ne kelljen mindig a végtelenbe nézzek.
Sokszor gondoltam, szabad-e, kell-e?
Jól teszem-e, ha elfelejtek írni?
Nem tehetem, mert ez az enyém, az életem.
Úgy nap, mint nap segít az írás.
Letehetem lelkem terheit.
És megbékél szívem.

Életem...

Ha egyszer lepereg az életem,
Vedd elő a verses kötetem.
Jusson eszedbe, hogy ezt,
A hetvenedik évemben tettem.
Legyen ez indító, nincs öregkor mégsem
Írni, gondolkodni, szeretni, csak tiszta szívvel lehet.
Add át szeretteidnek, hogy ez úgy is legyen!

Szülőföldem Szegilong...

Szülőföldem Szegilong, hogy én terád mennyit gondolok?
Ott születtem egy kicsiny házban, kedves kicsiny otthonában.
Negyediknek sírdogálva.
Jól tudom, nem most volt már, a hetvenediket taposom már.
De lelkem ott maradt a hűsznál.
Nem tudom Isten meddig engedi, az éveket számon tartani?
Csak míg élek azt tudom, hogy kicsiny falum Szegilong,
Mindig visszavárja az elkóborolt fiát.

Gyönyörű az ősz...

A fák színes leveleit látni boldogság,
Ennyi gyönyörűséget csak Isten tud adni.
Földi halandó illet soha sem tud tenni.
Kinek köszönthetjük-e látványt?
Hát a teremtőnek!
Ki megalkotta e csodát, a földet.
Boldoggá teszi azt, ki őt szívből szereti.
Csak azt találja szépnek, kinek Isten szívet is adott.
Boldog vagyok, hogy engeded látni a szépet.
És öregkoromban boldogan, fejet hajtani előtted.
Előtted Uram, Istenem.

Erdők lánya vagyok...

Én, aki erdők lánya vagyok,
Kitekintek az ablakon.
Hévízen vagyok!
Sok szépnapot, örömet,
Boldogságot kapok!
Gyönyörű fáitok itt lengenek közel.
S boldogan nézem szép leveleiteket.
Ágaitok integetnek felém, és sutto gják:
Ne félj, hisz megsegít az ég!
Szeretnék innen gyógygyultan hazamenni.
Ha Isten is segít, gyógygyultan vissza is térni.

Paradicsom...

Ez a földi paradicsom
Nem Nápolyt látni... Hévizet látni, és csodálni.
Illatos levegőjét szívni, gyógygyulni, gyógygyulni
Itt gyógygyult meg az Édesapám is,
Ki idős korában is gyorsan tudott menni,
A kilométereket szaporán róni.

Mi még nem tudtuk fürgesége okát?
Hévíz adta vissza ezt a csodát!
Tudott dolgozni, minket gyerekeket jóra nevelni.
De jó, hogy volt nekünk ilyen drága Apánk!
Isten áldja meg az Ő halott porát!
Tudom most is figyel, vigyáz reánk, s az ő babájára.
Kéri a jó Istent, vigyázzon reája.
Ki haló poraiban is szívből imádja.
Isten áldja meg őt a túlvilágban.

A tél...

Esik eső, fúj a szél, azt dúdolja, sose félj.
Száll a fehér hópihe, mely jókedvre deríthet.
Feledni engedi a rosszat, megbékél és megnyugtat.
Ha fáj is, fáj is, elviszi a szél. Itt a tél!
Helyébe csillogó hópihe lép, boldogságot ígér.
Nemcsak ígér, el is hozza, lábad elé teszi,
Lépjél bele újra!
Örül, hogyha simogatja arcod, és örömet varázsol,
Elviszi a gondod.
Látod szép az élet, kell hogy ezt megéljed,
Boldogságot, békességet, szeretet hoz ő néked.
Kívánj neki szép napokat, hogy a napfény neki is hozzon
Szép napokat, és békét, nyugalmat.
Ha jön legközelebb, majd tudsz örülni,
Mosolyogni, dideregni.

Méra...

Méra szívem párjának szülő földje.
Ott született, ott nőtt fel, akit Én örökké szeretek.
Amikor ott a nap felkelt, és ő megszületett,
Isten tudta, hogy ő lesz majd, akit Én halálomig szeretek.
Eltöltöttünk együtt 35 évet, hozott az élet sok jót, és szépet.
Mint minden embernek a jó sors kiosztja.

Nekem őt adta, hogy legyen, kit szeressek.
Szeretem is őt halálom napjáig.
Ha lesz találkozás, ott ismét boldog leszek!
Kívánom, aludjon örök békességben,
Legyen neki könnyű álma lenti sötétségben.
Kérem szent Antalt, hogy kösse össze örök húságunket.
Mert őt Édesanyja néki ajánlotta fel.

Évvége közeleg...

Jön a karácsony, nem tudom miért, de nem várom.
Nekem ez csak lelki teher, úgy érzem.
Nincs kinek örüljek, nincs akit Én várjak
Ugyan, próbálok tenni, hogy ezt elkerüljem,
De kevés sikerrel.
Ezt elmondani szomszédnak, barátoknak nem lehet,
Fél az ember az ítéletektől, számítani csak magunkra lehet.
Ez nem mindig sikerül.
Ebben a korban a napokat csak tologatni lehet.
Mi a megoldás? Hát megbékélni a lehetetlennel.
És feloldani jobb gondolatokkal a nehéz napokat.

Aforizmák

Jól írni csak Isten akaratából lehet.

Igazat írni bölcsesség, hit, és szeretet.

Az igaz írást tanulni nem lehet,
Becsületből is csak Isten után lehet.

Örömet okozni verseimmel, annyit jelent, igaz szeretet.

Ha majd olvasod-e sorokat, jusson eszedbe,
Hogy aki ezt írta, mindenkit szeretett.

Anyák napja

Vár rá minden Édesanya, vár-e reád, hogy köszönthessed?
Van már sajnos, ki nem teheti, csak gondolatban.
Csendben kimegy a temetőbe, és virágot tesz a sírhantra.
Mivel lábam beteg, nem jutok el oda, Kívánom, hogy,
Helyettem köszöntse minden faág és bokor,
Legyen békés álma, áldja meg az Isten,
mert Ő sok gyermeket felnevelt renden,
Élete nem volt könnyű, de jó szível tette,
Mert gondjaiban segítette Isten.
Adott neki türelmet – türelmet, hogy ereje legyen
Cipelni a nehéz terheket.
Anyák napján köszönt Téged minden gyermeked.

Lányod, Lukácsné Emmike, ki életét neked köszönheti.

Megszülettem...

71 lettem. Köszönöm, hogy ezt megérhettem.
Isten akarata volt, hogy pünkösd hétfőjén megszülethettem.
Nem várt selyem, bársony, nem várt palota.
De várt Édesanyám és három testvérem haza.

Megjött a kis síró, éhes jövevény, aki mindig az maradt.
Amikor már beszédet értett, drága Édesapjától is kérte az étket.
Oda is adták a szüleim az étket, mert addig a bömbölés nem ért véget.
Igaz, volt csihi-puhi nagyobb koromba is,
Mert elkanalaztam testvéreim legjobb falatját.

Sajnos ez rég elmúlt... már csak egy emlék.
Míg tart életem, kérem az Istent, hogy ezt még sokáig megtehessem.
Köszönöm, azoknak kik megtiszteltek, köszöntöttek,
És testvéreimnek is, akik talán igazán szeretnek.

Kérem Istent, hogy azokat szolgáljam, akik jó szívvel vannak irántam.
Hogy 71 lettem, Istené az érdem, engedte, hogy ezt békésen megéljem.

Kérem Istent, hogy múltjon el felettem minden vihar, s felhő.
Legyen meg az ő akarata, s nekem ez parancsszó.

Ajánlások

/Aforizmák/

Leírni az igazat csak tiszta szívvel lehet.
Örömet okozni verseimmel, igaz szeretet.
Az író kezét az Isten vezeti!

Kis verseimet annak ajánlom,
Ki jó szívvel olvassa ezen kis írásom.
Kívánom, hogy sokáig forgassa,
Legyen segítségére, ki ezt neki írta.

Kinek gyermekkora szeretetben telik,
Az a felnőttkor keserveit könnyebben viseli.
Visszagondol a múltra,
S igyekszik boldog leni újra.

Kinek e verseskötetem ajánlom
Kívánom, legyen élete boldogság,
Béke, egészség és álom.

Az a gyermek, kinek élénk a fantáziája,
Őt az Isten írásra küldte a világra.

Magány...

Nem kopog be senki, ajtót nem kell nyitni.
Hiszen úgysem jön be senki.
Rossz a magány, a nagy csend, nem bánom.
Legalább nem látják végtelen bánatom.

Esik a hó, csikorog, kimenni nem tudok.
Nézem az utca másik oldalát, hátha látok embert,
Aki köszön is talán.
Mert jók az emberek, csak jó szó kell nekik.
Nem várok már az élettől csodát, csak azt,
Hogy egy kis időt még lapozhassak tovább.
Vigasz, öröm nekem az is, hogy a verseskötetem,
A másodikat is köszönhetem.
Legalábbis, boldoggá tett nagyon.
Isten ezt megadta, hogy ne menjek el úgy,
Hogy senki nem tud rólam.
Érdemes volt élni, mert még mindig tudok
A szomorúaknak vigasztalást adni.

Julianna...

/Testvéremnek/

Tudod, hogy e név mit takar?
Hát mondom én neked.
Julianna, Julika, Júlia, Julcsi, Juli és a többiek.
Juli büszke légy!
Julianna kedves fénny!
Anna komoly, megfontolt!
Juliska a mesemondó!
Julianna egészében, szép, szorgalmas!
Megbízhatóan mond szép dolgokat!
Madonna arcú Ő, mond szép mesét!
Tudod mi az erő? Az akarat, mely előbb,
Vagy utóbb, de győzelmet akarát,
Ezt kívánja néked öreg testvéred,
Ki későn tudta meg, hogy mi az élet.

MACZKÓ EDIT

Cifranyomorúság

Én semmi jónak nem vagyok az elrontója. Megpróbálom megérteni fejlődő világunkban az Unióhoz csatlakozva minden felzárkóztatást, a globalizációt és még annyi minden mást, ami nélkül eddig nagyon szépen megvoltunk.

Ez a fejlődés útja, haladni kell a korral, az idővel, mert így is fényévnyi távolságra vagyunk még a fejlett európai államoktól. Ám addig, míg éhező gyerekek vannak Magyarországon, vagy a világ bármely táján, addig felháborítónak és gyomorforgatónak tarom az ilyen híradásokat. Nem szó szerint idézve ez a lényege:

A Gáspár család kedvenc kutyájának, akinek külön bankszámlája volt a családban, /merthogy családtagnak számított/ vörös márvány sírkövet állíttatott a gyászoló família.

Együtt érzek a Gáspár családdal. Nekünk is van egy drága aranyszörű házőrzőnk, akit mi is nagyon kedvelünk. Nem él velünk a lakásban, meg van neki is a maga helye. Van egy egyszerű fa kutyaólja, ő is kap minden nap enni, sétáltatom ha van időm és megdicsérem olykor-olykor.

De most, hogyan magyarázzam el neki, ha őt egyszer utoléri a végzete, hamarabb eltávozik az örökkévalóság békés mezejére, mint gazdája, mi csak egy egyszerű gödörbe tudjuk majd eltemetni. Nem tudok a kutyám szemébe nézni. Szégyellem magamat, mert nekem sem könnyű a mindennapok terhét cipelni, megoldani. Bár amilyen okos állat, ő megérti. Vannak gyermekeim, unokáim és még én magam is itt vagyok és szeretnék emberhez méltóan élni. Ez sokszor bizony erőfeszítésekkel, álmatlan éjszakákkal, lemondással, kegyes hazugsággal jár.

Míg egyes emberek a házőrzőjüket, vagy más kedvenc állataikat mesés körülmények között nevelik, esetleg több százezer forintos síremléket állíttatnak neki, addig mások a mindennapok túlélésével „bíbelődnek”. Óriási lett az emberek közötti osztálykülönbség. Ez nem vezet jóra, ez sehová sem vezet. legfeljebb oda, hogy a férgese hadd hulljon. Tudom, érett olvasóimnak nem kell megmagyaráznom, mire gondolok.

Ilyenek lennénk mi emberek, ez nagyfokú lelki szegénységre utal. Az én értékrendem szerint annál nagyobb keserűség nincs, ha az embernek üres a lelke. Ezt nevezik amolyan cifranyomorúságnak.

Ma nem tudom...

Ma nem tudom miért, de rossz a kedvem
Ma két karral ölel a fagy
Nem tudom miért, miért csak fázom
mikor tűzével simogat a Nap.

Ma nem tudom miért, de csöndre vágyok
Ma belém hasít a fájdalom
Nem tudom miért, csak szürkét látok
Ma a lelkem fáj nagyon.

Ma nem tudom miért, de kabátot öltök,
Pedig verejtékezik homlokom.
Nem tudom mi, de elszakadt
ma cserbenhagyott a bizalom.

S ma fél évszázad igazsága éget
itt kéne hagyni az egészet
a világot mi rám telepszik
csöndben tűrök ő veszekszik.

Pókhálós évek fehérre festik
Hajkoronám dérről vetekszik.
Ólomsúlyával ráncoltak az évek
Itt kéne hagyni az egészet.

Ma nem tudom mi történt velem
Ma átgondoltam az életem,
De gondolok inkább egy merészet,
hogy csak álmodom az egészet.

MAJORVÁRY SZABÓ SÁNDOR

A hittérítő

A nyári napsugarak, no meg az eltelt évek sűrű izzadságcseppeket csaltak a vén táltos homlokára. Csak egy fakopáncs a szemközi bükkfa oldalán törte meg az erdő áhítattal telt csendjét.

Az öreg lecsatolta övéről fa merítőjét, majd letérdelve nagyokat kortyolt a jéghideg forrásvízből. Gondolatai a távolodó múlt elhomályosodó emlékeiben jártak. A második merítőt már ősz fejére öntötte, a legördülő cseppekben vidáman ragyogott fel a nap tündöklő tekintete.

A közelgő lódobogástól fodrok kezdtek körözni az áttetsző kis tavacskában megpihenő forrásvízben.

A táltos magához vette somfabotját, szemei a völgyből felkúszó szekérutat fürkészték.

Egy barna ló baktatott felfelé, nyakára hajolva egy csuhás élettelennek tűnő teste ugrált fel s alá, hátából, és jobb combjából egy-egy nyílvesző ágaskodott kifelé.

Az állat megállt a patak partján, majd szomját oltva tovább kapaszkodott, mintha csak gazdája várná, hogy jutalmazza igyekezetét.

Kadocsa, a vén táltos kivette a pap görcsösen kapaszkodó kezeiből a kantárt, majd odakötözte egy közeli fiatal gyertyánfa törzséhez. Lassan, oldalára fektetve leeresztette az ájult sebesültet az avarba.

Éppen letörte a nyílveszők szárait, hogy könnyebb legyen a szállítás, mikor újabb lódobogás törte át az erdő hús árnyékát.

Három lovas közeledett. Vad kurjantásaik visszhangja tompán ugrált a hatalmas bükkfák törzsein. Pár másodperc múlva már az öreg előtt ugrottak le paripáik nyergeiből.

Kezeikben megcsillant a kardok pengéin az éltető napsugár.

– Hó! – kiáltotta el magát Kadocsa.

A karok ijedten álltak meg az apró repülő rovaroktól megpezsdült levegőben.

– A pap az én foglyom. – jelentette ki ellenkezést nem tűrő hangon.

A harcosok tanácstalanul néztek össze, majd az ifjabb, kinek kardmarkolatán gyöngyök szórták a fényt, megszólalt parancsoláshoz szokott érces hangján:

– Add át nekünk a csuhást! Hitünk ellensége ez! – majd még hozzátette a nyomaték kedvéért – Ócsádfia Örsúr kéri ezt!

– Ócsádfia Örsúr. – mormogta magában az öreg, mintegy ízelve a szavakat. – Tudod-e, hogy én ki vagyok?

Az ifjú fejthajtva, de önbizalomtól érces hangon válaszolt.

– Tudom hát: Kadocsa, a vén táltos...

– Atyád legfőbb tanácsadója voltam annyi harcon át, tőlem tanultad a beszédet, a rovást... itt csak én dönthetem el, hogy ki hitünk igazi ellensége. Bízd rám a papot, majd én ítélekem fölötte.

– Ám legyen, de ezt jelentenem kell apámnak.

– Tedd a dolgod, a többi az én jussom.

A harcosok viasszökkentek a nyeregbe, már indulni akartak...

– No megállj csak, segítetek felvinni a házikóhoz a foglyot!

A sötét arcú harcos hamarjában kivágott négy darab ökölnyi vastag mogyorócserjét, és összeállította a betegszállítót, majd óvatosan feltették a sebesültet a csúszkára, hozzáerősítették a barna lóhoz, majd elporoztak a völgy irányába.

Az öreg kantárszáron hazavezette a lovat a még mindig ájult pappal a csúszkában.

Másnap a felkelő napsugarak vörös fényei éppen csak átszűrődtek a lombok ölelésén, már a három ifjú ott toporgott a táltosi faház kapujában.

A hófehér kuvasz csupán egyet vakkantott, bátran megállva a vendégek előtt.

– Jó reggelt! – üdvözölték illendően a táltost.

– Jó reggelt! Az Úr irányítson titeket életető sugaraival!

– Üzenetet hoztunk apámtól. – adta át Örsúr a rovással írt pergament az öregnek.

– Üljetek le asztalomhoz, mindjárt elolvasom és választ adok.

Kadocsa gyorsan átfutotta tekintetével az írást, majd hátoldalára írt néhány sort, tusba mártva fécántollát.

– Íme üzenetem, adjátok át Ócsád vezérnek.

– Hogy van a csuhás? – kérdezte a fiatalúr.

– Megmarad. – válaszolta Kadocsa – Most menjetek, Isten áldása kísérje utatokat!

Egy hónap múlva a felkelő nap még mindig forró napsugarakkal szárította a csillogó harmatcseppeket a mezei virágok ezerszínű szirmain.

A Vár völgye kapujában a Csincse-patak előblösödött kis nádasa előtt egy gólyapár széttárt szárnyakkal lejtette násztáncát. Nem zavarta őket az erdő fái közül kilépő két ember. Kezeikben somfabottal mérték a megtett utat, szemeik a természet ébredésének csodáit itta, hálát adva a Teremtő Istennek és Boldogasszonynak a világ szépségeért, az élet változatosságáért.

Kissé arrébb szürkemarhák legeltek, bölcsen bólogatva a pulik útmutató vakkanásaira. Hamarosan elérték az első nádfedele házikókat, a nádkerítések előtt kíváncsi szemek várakoztak, majd felismerve a vén táltost, tisztelettől telt harsány „Jó reggelt!” törte meg a vibráló csöndet. Az öreg botját felemelve áldotta meg a falucska apraja-nagyját.

Az elővár sánckapujában két lándzsás-kardos vitéz látta el az őrséget.

A pár perces kapaszkodó során előtárult a bal oldali völgy panorámája. Kisebb ménes tépte a mező üde gyepét a pulik vigyázó tekinteteitől kísérve. A völgy végében magányos házikó bújt a hatalmas kocsányos tölgy alá. A hegy ormán magaslott Majorvár hófehér lakótornya, palával fedett tetején árpádsávós lobogó úszott a turulmadártól uralt kék ég szellőin.

A felsővár falain leeresztett ijakkal 6-7 harcos, a kapuban Ócsád és fia Örsúr figyelte az érkezőket.

A vár ura térdet hajtva üdvözölte a táltost:

– Isten hozott Mesterem!

– Áldást, békességet a Teremtőtől reátok! – emelte fel a táltosbotot karjait széttárva.

Bementek a kicsiny vár udvarába és leültek a középre helyezett tölgyfa kerekasztalhoz, a fiatal pap állva maradt Kadocsa háta mögött.

– Te pap, tudsz-e magyarul? – dördült fel Ócsád hangja.

– Magyarinak születtem. – válaszolt csendesen.

– Akkor miért terjeszted ősi ellenségeink, a németek és a római pápa hazug tanait?

– Árpád királyunk parancsára jöttünk templomot emelni és megtéríteni a pogány népet.

– Vén táltos, mit szólsz te ehhez?

– Azzal, hogy megölted a németeket, bizonyára feldühítetted a királyt. Azonban még él a pap, valami kiutat bizonyára lelhetnénk... ha eljön a futár, üzend, hogy szláv rablók végeztek a térítőkkal, de ti leöltétek mindet és megmentettétek az atyát. Mikorra eljönnek a főpapok, a nagyfaluban emelünk egy kerek templomot a római Istennek. Én kitanítom papunkat az igazi hitre, Mani próféta tanaira. Észre sem fogják venni, hogy kinek áldozunk...

– Jól van, jó lesz így. – helyeselt Ócsád vezér – A pap irányítása mellett építsétek fel a templomot, a fiam segítségetekre lesz! – született meg a végleges döntés – No, igyunk erre! Vazul fiam, hozz egy kis bort... abból mit Tarcal vezér küldött!

A Majorvár falai

Láttam sok-sok boldog évet,
falaimon a Nap önfeledten
űzte a csúfolódó árnyakat,
és fázós, hideg éjjeleken
a Hold szikrázó udvarában
leltem békés nyugalmam.

Védtem és őriztem
a múlt dicsőségét,
a pillanat álmaikat,
a jövő reményét.

Itt állok ma is.
Büszke falaim megrágták
a gyorsan feledő idő,
a Nap és a Hold
kék csillagtakaróba bújt...
és nincs ki emlékezzen... (?)

Csend-élet

Ázott bárányok sírnak
a zárt karám előtt,
éhes farkas falka
egymást marja,
hogy ki egyen előbb.

A felhők morogva könnyeznek,
a szél dühösen tépi
a kócos fűzfákat.

A gazda csak kesereg,
faragott botját támasztva
hümmög nagyokat.

A vén puli sem mozdul,
kenyerét ellopja a veréb,
süket füleiben
a megértő csend zenél.

Megtartó áldozat

Csak egyetlen pillanat az élet...
Tetteink súlya könnyedén tovaszáll
az emlékek színes délibábján,
melyeket makacs elszántsággal kergetnek
végtelennek álmodott érzelmeink,

és születnek újra és újra az emberek,
sok ezer évbe fojtva a célokat,
türelmetlenül kutatva a teremő okokat,
igaznak hitt válaszokba temetkeznek
a gonosztól kapott gondolatok,

pedig ajkunk szegletében
csörgedez az éltető forrás,
tisztá, bő vizében ragyog a megváltás
lehetősége: hit az egyetlen Isten
fiának megtartó áldozatában...

Szállj szent turul!

Ó, szállj, szállj szent turul,
fent a magyar égen,
hozd el távoli fiaidnak
a várva várt feltámadást!

Ó, szállj, szállj szent turul,
fent a magyar égen,
mert már közel a halál,
elvéssz megcsonkított hazánk!

Elszaporodott varjú hadak
tépik megvakított testünket,
és hallva éhes károgasukat
elfeledjük a gyilkos sebeket.

Ó, szállj, szállj szent turul,
fent a magyar égen,
hozd el fényes kardunk,
talán lesz elég kar,
hogymég ismét lesújtson!

Ó, szállj, szállj szent turul,
fent a magyar égen,
vidd hírül ősinknek,
földünkre ellenség vére hull!

Csak tiszta forrásból

Sötét fellegek gyülekeznek
a bűnös világ felett,
készen állnak a mennyben
Úristen angyalhadaí.

Ma megméretik minden lélek,
éltében mint cselekedett,
megtartotta-e az Úr törvényeit,

bánja-e gyarló tetteit
a Megváltó kiontott vérével,
meggyötört testével,

mert csak tiszta forrásból
fakadhat az élet vize,
csak annak fogyasztásától
nyerhető el az örök élet.

A bérház halála

Árnyak nyújtózkodnak álmosan
a bérház pislogó ablakaiban,
a kilopódzó keserű sóhajokból
a bűn fakaszt célokat,
túlélésért küzd a lélek,
újraöntve az aranytehenet...

A fel-felmorduló fellegek
csalnak sűrű könnycseppeket
megriadt tekinteteibe,
mely ráncos arcán végigfolyva,
örvénylő mélységbe rántja
a múltba markoló reményt.

Szállj szent turul! /fotó/

Csendélet a tanyánál /fotó/

A Majorvár falai /fotó/

MARTIS ZSOMBOR

Hajóról álmodott látomás

Áll a hatalom háza.
Rajta hazánk fia.
Előtte sok bocskor, s nem
tudjuk kiék vala.

Mit jelent ma már...
Kósza emléket,
még annyit se talán.

Nekünk, nektek, értetek.
Kik megtöltitek az életet.
Álmok. Remények. Szeszélyek.
Adjátok, hogy égjen tovább a láng:
Az Áldozat.

S ne legyen tovább
kárhozat.
Örök megváltás, béke
Jó hír legyen
a vége.
Életed. Életem.

Utópia

Siker, csillogás.
kell Neked.
Elhiszed?
Hisz kell Neked.
És még mi?
kell Neked.
Pénz, pénz, pénz. kell Neked.
Elhiszed?
Kellenek ilyen emberek?

MIKÓ BEA

Ébredj fel...

... levegőért kapkodva ülök fel, a rémálom még kísért, ijedten kereslek a sötétben, félek... de lassan észlelni kezdem a valóságot, érzem, hogy itt vagy velem. Hozzámsimulsz, gyengéd pusztit lehelsz az arcomra, megvigasztalsz. Tudom minden rendben, csak egy rossz álom volt. Érzem, jó élni, jó Veled, s szeretném valahogy elmondani Neked az egészet, az életemet, hogy mitől félek... de Te már édesen alszol, csak annyit sóhajtok az éjbe: szeretlek; megsimítom az arcod, mellkasod, oly megnyugtatóan szuszogsz, álmodban is átkarolsz és megszorítasz. Sokáig nézlek, mosolyogva, nem tudok betelni Veled... de lassan elmosódnak a körvonalak ismét...

... folyosókon sietek, emeleten fel s alá, kereslek, léptem egyre gyorsul, körülöttem nő a tömeg. Nem ismerek senkit, a hely idegen. Pedig valamikor részem volt talán, vagy én a része? Tudom, hogy itt kell lenned valahol, de kezdek elveszni... nem akarlak elveszíteni Téged. Kétségbeesés kerülget, megkérdeznék valakit a tömegből, merre látott, de senki nem vesz észre, keresztülnéznek rajtam. Némelyiküket mintha már láttam volna valamikor régen... talán egy előző életben? Nem értem. Nem értek semmit, csak sietek, tudom hogy itt vagy, csak el ne tűnj, csak kérlek el ne tűnj. Segítsen már valaki, mi ez a hely, miért vagyok itt, mi közöm, mi közünk az egészhez... már rohanok, s szinte csak felvillan képed a falon... hirtelen szédülök, megértek mindent, a jelek, nem lehet, nem lehet, s sírás kerülget, forog a talaj, meg kell kapaszkodnom valamiben. Egy korlát, előbb még észre se vettem, de mindjárt összeesek, ráborulok, s tenyerembe égeti a szavakat, melyek mellette hangzottak el. Nem bírom, összeroppanok, fáj, csak el innen, ki ebből az épületből, s nem nézni hátra, nem lesz semmi baj, csak álmodom, felébredek majd és nevetek rajta, biztos mindjárt vége... csak lenne már vége!

Megrázkódok, felnézek. A telefonom után kutatok, még csak hajnali kettő lesz. Nem baj, közeleg a reggel, addig hátha nem tér már vissza a rémálom. Reggel majd megbeszéljük. Vagy inkább elfelejtem az egészet, igen, így lesz a legjobb.

... üres utca, komor égbolt, sötétség... magam mögött hagytam mindent, most már legyen vége, minek álmodom még mindig ezt, miért nem múlik el. Tudom, hogy létezel, talán épp most húzod le rólam a takarót, azt se bánom, hisz azt jelenti itt vagy, és én Veled vagyok. De miért álmodom ezt a szörnyűséget megint? Óráknak tűnik a buszmegállóban a várakozás, végig a túloldalt figyelem, de újra csak ismeretlen tömeg, csak jönne a busz... vagy jönnél inkább Te... vagy ébrednék inkább fel... Végre felszállok, zötykölődés, s valami erő húz, nem bírom ki, hogy ne nézzek vissza, bár nem tudom mit várok az egésztől, nem tudom mi után fordulok meg. Ablakok mindenhol, függöny behúzva, minden sötét... kivéve egyet, teljes világosság, s újra fordul egyet szívemben a kés... belémhasít az érzés, hogy Te már nem vagy ott, csak idegenek... fáj, valami ott maradt a falak között az épületekben, ahonnan én menekülnék, de nem enged... és Te hol vagy? Te is ott ragadtál, vagy miért kell keresnem Téged? Buszról buszra, hazaérek, ledőlök az ágyra, kába vagyok, ébredni akarok, s sírni kell, lassan ködösödik el a világ...

Áldott reggeli homály, végre vége. Reggel van, Te már ébren, úgy tűnik kicsit elaludtam... s olyan kába vagyok még mindig, csak lassan fogom fel a külvilág jeleit. Megcirógatsz, és én úgy öllelek át, mintha évek teltek volna el, mióta utoljára láttalak. Rámnevetsz, megcsikizel, s már nevetek én is, majd leesek az ágyról, de magadhoz húzol, s megcsókolsz... Kikecmeregsz az ágyból, ablakot nyitasz s a friss reggeli tavasz megtölti a szobát. A fény csak most éri el a fal melletti kiságyat, lakója halkán moccan. Karjaidba veszed, s elgondolkodok: két kisfiúba vagyok-e szerelmes vagy két érett férfibe... de nem is ez a fontos, hanem hogy vagytok nekem... A pici hunyorogva rádragyog, majd büszkén adod karjaimba... ez volt az első éjszaka, amit nyugodtan végigaludt a kisfiunk.

MOHÁCSI JÓZSEFNÉ ZSÓKA

Éltető forrása mindenkinek

Igen, valóban az kellene, hogy legyen! Ebben a gyorsan változó világban korunknak nagy szüksége van az éltető forrásra. Mikor népek, országok, nemzetek nyögnek, szenvednek, pusztulnak el. Hol itt, hol ott csendül fel a jaj, a segítségkérés. Pedig fent a fák tetején madarak énekelnek szeretetet egymásnak a felkelő nap fényében. Addig mi itt a földön háborgunk és félünk, gyűlölködünk és szenvedünk.

Most 2008. VI. 20-án, a Balaton partján ülve figyelem a nyaralókat. Nagy a nyüzsgés, a zaj, de hiányzik a régi hangos kacaj, nevetés, vidámság, öröm és ujjongás. Egy kocsiságuld, nyitott ablakán zene dübörög, de olyan hangosan, hogy a föld is beleremeg. Többen ocsmányul káromkodva szidják. Furcsa, valahogy az örömet felváltotta az örömtelenség – szeretetet a gyűlölet. Pedig Isten jelenléte mindenkiben ott van. S milyen jó az őrző-védő tudat, olyan megnyugtató... Csak olvassuk el Isten levelét, a Bibliát. Jó, ha megfogjuk Jézus kezét, még mielőtt a Sátán meg nem ragadja a kezünket. Hogy hogyan? Nem enged többé káromkodni. Nem engedi, hogy gyűlölködjünk másokkal szemben. Elpárolog a haragunk. Nem tűrjük meg az igazságtalanságot. Szeretet lesz a szívünkben gyűlölet helyett. Már nem hordjuk magasan az orrunkat, nem vagyunk büszkék többet. A hideg szívünk megtelik szeretettel mások iránt. S főleg segítőkészek leszünk, mert azt írja az Úr Jézus levelében nekünk: „Én az én békességemet adom nektek, de nem úgy, mint a világ adja. Ne nyugtalankodjon a ti szívetek!” Olvasd el a levelét! Megváltozol, mintha új ember lennél.

Székelyföldi vagyok, tudom, sehol nem olyan tiszta a víz, csodálatosan bugyog a hegyből, a forrásból a kristálytiszta víz. Úgy felfrissül a lelkünk is Jézus jelenlétében.

Dina feltűnő szépség volt, de öntelt, gőgös, büszke szépség. Húga rendszeresen Bibliát olvasott. Dina gúnyolta, csúfolta is érte, és megszégyenítette a húgát mindenhol.

– Te hülye vagy húgom, ne imádkozz annyit, gyere velem moziba, diszkóba, csavarogni a fiúkkal! Ne járj a sok fekete ruhás kendős vénasszony közé!

Minden nap macerálta.

– Na, jó – mondta egyszer a húga – elmegyek veled, egy feltétellel, ha következő vasárnap te jössz velem el egy konferenciára.

– Rendben van, elmegyek.

Vasárnap együtt mentek a moziba már. Dina egy ocsmány filmre vitte el, de a húga hőiesen kitartott végig. Következő vasárnap már együtt mentek, és pont egy konferencia volt. S mennyire megszégyenült Dina, ami nem volt véletlen, mert talán pont erre volt szüksége. Ugyanis a fekete ruhás vénasszonyok helyett – ahogy ő mondogatta – rengeteg fekete ruhás intelligens férfi jelent meg.

Az Igehirdetést egy budapesti Kossuth-díjas orvosprofesszor tartotta Esztergomban, Dr. Kiss Ferenc orvosprofesszor, anatómus. A Szolgálat a „Keskeny út és széles útról” szólt. Elmondta, hogy a széles út micsoda gyönyörű, csillogó, sok gyönyörrel, szépséggel van kikövezve, szép egyenes út. Míg a keskeny út girbe-görbe, keskeny, göröngyös, nehezen járható, tele van akadályokkal.

Dina magában örvendezett, hogy milyen jó, hogy ő a széles úton jár, míg a húga a rossz görbe utat választotta. De a prof azt is elmondta folytatva, hogy mi van az út végén. Míg a keskeny út végén az Úr Jézus várja, el nem mondható szavakkal azt a csodálatos élményt, szépséget, ami ezután várja őt. Ugyanakkor a széles út végén a Sátán várja a poklok poklával, kínjával.

Dina megijedt, arra gondolt, hogy ő egy porszem az út szélén, hogy is mer Jézussal szembeszegetni, háborogni, gúnyolódni! Mikor felkérték, hogy imádkozzon, aki akar, Dina még soha nem imádkozott életében – s most akaratlanul elsőnek annyit mondott: „Úr Jézus én téged nem ismerlek! De Te adj nekem világosságot a sötétségben, hogy megismerjelek! Ámen.”

Voltak vagy ötszázan, de mindenki egyszerre mondta, hogy „Ámen”. A lány úgy érezte, mintha újjászületett volna, lelke könnyű lett, tele örömmel.

Menyit érsz?

Az ember vajon alkura bocsáthatja a lelkét? Soha ne nézzünk lefelé, még ha a tested úgy is akarja. A mélyből is próbálj felnézni! Föl, föl, fölfele az égre! – aki járt már Franciaországban, csak az tudja, milyen látványos a monacói hegyoldal. Szonja a közelében lakott, gondolta, hogy meghívja a magyar barátnőjét, Krisztát a párizsi lakásába. Kriszta örömmel elfogadta.

– Nos, Kriszta, sok szép helyre elviszlek. Első utunk Saint Gumainba lesz. Párizstól 21 kilométerre van.

Az útjukat gyönyörű rózsafák, díszcserjék kísérték végig. Kriszta ámult-bámult a sok gyönyörűségtől.

– Jaj, Szonja, szétpattanok a sok szépségtől! Köszönöm, nagyon köszönöm! Szonja örült, hogy örömet szerezhetett.

– Lyon is szép város, de összezsugorodott kisvároska a lüktető, nyüzsgő Párizs mellett. Megzavarodok a látványától – mondta Kriszta – ez a fényáradat, az óriási tömeg, forgalom, minden.

– Meghívlak ebédre a csodálatos hosszú, hosszú híres teraszra. Holnapra pedig 20-30 híres embert hívok vacsorára, hogy ismerkedj.

– Óh, ne, én értem ne tedd! – tiltakozott Kriszta.

Másnap este valóban gyülekezett a sok elegáns ember. A nők csodálatosan szépek, karcsúak voltak. Vacsora után fényárban úszó szalonban gyülekeztek kávézni, teázni, beszélgetni. Nagyon jól érezték magukat. A többség javaslatára házi mozi vetítés volt. Először a múzeumban lévő pár darab festmény tűnt fel: XV. Lajos gyönyörű lányát látták Nottier festményén, majd a lengyel királyt Rajon metszetén, s Madam du Bary-t Grevedeon metszetén csodálták meg.

Hirtelen, váratlanul pornó filmre váltott a vetítés. Kriszta, mivel még nagyon fiatal volt, sosem látott ilyet. Nyakig elpirult és ijedten pislogott körbe, de mindenki természetesnek vette az effajta szórakozást. Egy úriember megjegyezte, hogy már az interneten 22000 weboldal van pornóval beépítve. Kriszta a félhomályban az arcokat kezdte inkább figyelni. Szörnyű látványt nyújtott a sok úri öltözetű ember. Kriszta arcán a rémületet felváltva a felháborodás. – Az arcok, a szemek változása! Uram, Isten! Ezek a férfiak nem embert láttak a nőkben, hanem egy tárgyat, érték nélkül. Ez rosszabb, mint a drog vagy az ital. Lélekromboló, elmezavarodottá kezdtek

válni, egyre undorítóbbak lettek az arckifejezések. Lelki gyilkolás zajlik – gondolta Kriszta.

Istentől az ilyen kéjenc arcok már elszakadtak, lelki holtak, már meghalt lelkek. Semmi belső érték kifejezése nem volt, már csak az érzéki test. A pornó elrabolta már a lelküket, nem lesz az ilyenben lelkiismeret, lelki finomság, ez házasságromboló lehet. Megvan a Bibliában /pld. 5. 3. 5./, ez már a Sátán munkája, a lélek nélküli világ! Így az emberi kapcsolat bűn Isten előtt. A szépség és a jó rombolása az emberiség lelkivilágában. Ezek már megkötözött Istentelenek lettek! Csak a jelenre gondolnak, amit látnak, éreznek. Itt van! A bűn zsoldja a halál, valamikor a földön fetrengve a kínoktól, apránként tárolják magukban. Ebből már visszaút nincs, csak egy Isten szabadíthat a normális mederbe. Zsoltár 50–15 utat mutat a szabadulásra, lelki gyógyulásra. Kriszta megpróbált felállni, valahogy a fotelek közül kiszabadulni, kimenni. Most már nem tudta azt mondani a barátnőjének, hogy köszönöm a meghívást.

Fenyő illatú fényözön

Fenyőözönbe fürdenék,
ha tehetném mennék mennék
minden síró embert felkeresnék!

S kézen fogva vezetném,
Békességet és örömet nyújtanék
óh, bárcsak megtehetném,
mennék, mennék, sietnék.

Ha napfényözön lehetnék,
fázós embereknek meleget nyújtanék,
s a sötétségbe világítanék.
Kár, hogy nem tehetem,
hogy segíthessek mindenkinek.

Szomorú embereket vigasztalnék,
könnyes szemeket letörölnék,
s mosolyt osztogatnék!

Kegyelem Tőled Neked

Rád bízta magam,
Előttem te vagy az út,
S én már csak a Te
Utadon járok.

Hozzád menekülök,
Hogy a te kezed védelmezzen,
Hogy fényed legalább
Megérintsen!

Tudom, hogy
Meghallod az én kiáltásom!
S megőrzöl a göröngyös
Utamon.

Tudom, hogy fényesebb vagy
A nap fényénél,
S a Te fényed
Már bennem is él.

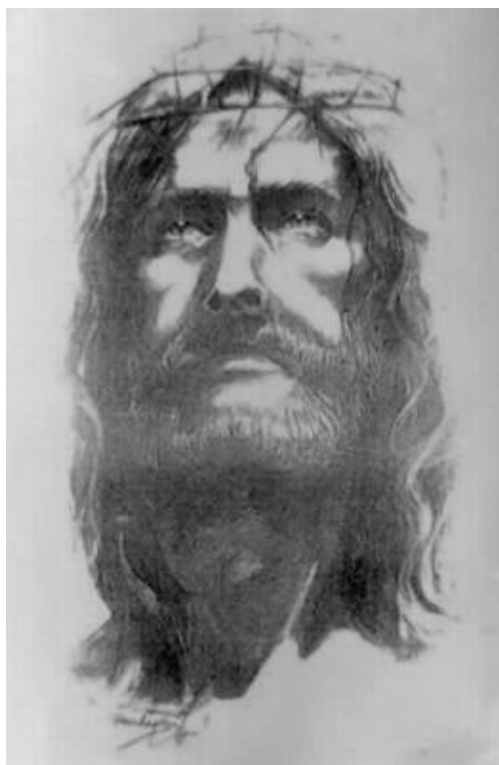
Köszönöm ezt, Uram!

Téli táj /festmény/

Virágcsokor /festmény/

Jézus Krisztus /grafika/
/képeslapról másolva/

MOHÁCSI MIKLÓS

Fekete Kereszt

/Édesanyám halálának 40. évfordulójára/

Fekete keresztet tartok a kezemben,
mely éppen akkora, hogy elfér a tenyeremben.
Kopott, fakó ez a **fekete kereszt**,
száz éves is lehet, az idő kikezdte ezt.
Rajta egy kopott pléh Jézus Krisztus,
a **fekete kereszt**en kifeszített Krisztus.
Nézem e keresztet, mit tartok a kezemben,
s róla egy megtörtént „csoda” jut eszembe.
Az első világháború idején „fekete halál” söpört Európa földjén,
melyben többen haltak meg, mint a harcok idején.
„Spanyolnátha” volt ez a „fekete halál”,
mely nem nézett senkit, kaszált, mint a halál.
Ezt a „kórt” kapta el egy fiatal nő
és került a pyhrni kórházba végtére ő.
Remény szinte semmi, haltak a betegek,
„fekete halál” kaszált és hunytak el az emberek.
E **fekete kereszt** volt végső reménye,
az „utolsó kenet” után pap tette kezébe.
„Segíts, jó atyám” – kérte a haldokló
„Imádkozz, leányom” – ez volt a vigasztaló.
„Segíts, jó atyám” – suttogta kezében a kereszttel,
„Imádkozz, leányom, és higgyél a keresztben.”
Elkezdődött a tusa a haldokló fölött,
a „fekete halál” és **fekete kereszt** között.
A halál torkában szorította a keresztet,
az ajkához emelte a **fekete keresztet**.
„Drága jó Istenem, halld meg kérő szavam,
élni szeretnék, mint boldog édesanya.”
Álomban mondta ezt, vagy ébren álmodott,
s megjelent egy „fény”, mitől életre kapott.
E „fény” adott erőt, ismét imádkozott,

fekete kereszttel kezében hálát suttogott.
 Álomba merült, arról álmodott a fiatal nő,
 hogy négy gyermek édesanya lesz egykoron ő.
 Hajnal lehetett, megjelentek a nővérek,
 sorban nézték az ágyon fekvőket.
 „Ez meghalt, ez meghalt” – hallatszott a szó,
 ahogy hozzáérték, elhalkult a szó.
 Hívták az orvost, a papot, kik nézték a beteget,
 „csoda” történt, hisz él és szorítja a keresztet.
 Alig hallhatóan suttogta: „Atyám, köszönöm a keresztet,
 hittem a szavadban, és a kereszt segített.”
 A **fekete keresztnek** ez a története,
 a halálból hozta vissza őt, mert hitt a keresztben.
 Most már elmondhatom, hogy ki volt e haldokló,
 az én drága Édesanyám, ki fiatalon e képen látható.
 A halál torkában, amiről álmodott, a kereszt segítette,
 hisz én voltam Édesanyám negyedik gyermeke.
 A **fekete keresztben** mindig is hittem,
 így mondta el Édesanyám, kit legjobban szerettem.
 Gyermekkoromban gyakran láttam őt
 kereszttel a kezében imádkozni őt.
 Idős korában adta nekem a keresztet,
 mely életében neki mindig segített.
 Őrizzem meg e **fekete keresztet**,
 mely számára „szent” volt, és őrizzem ezt az emléket.
 Most nyolcvan felé lassan letelik életem,
 kezemben tartom e **fekete keresztet**.
 Mi legyen vele, mitévő legyek,
 vigyem magammal, hisz én is elmegyek.
 Családi sírunkban nyugszik drága Édesanyám,
 én is oda készülök földi életem után.
 Ahogy Édesanyámnak, úgy nekem is „szent” ez a kereszt,
 hisz a keresztnek köszönhetem egész életemet.
Fekete keresztet tartok a kezemben,
 amit elmondtam, e „csoda” így jutott az eszembe,
 a **fekete kereszt** és a kórház „emléke”,
 a pyhrni „karperec” és Édesanyám imakönyve
 maradjon meg, őrizze családom, emlékeztesse őket.

Legyen boldog éltük és emlékezzenek szülőkre, nagyszülőkre.
A **fekete kereszt** segítse őket,
higgyenek benne, és boldogok legyenek tőle.
Én boldog ember vagyok, szeretetben élek
drága jó hitvesemmel immár ötven éve.
Szép családuk van öt unokával,
szeretetben élünk szép családukkal.
Hogy alkotásban, szeretetben telt el az életem,
hitemnek, szeretteimnek és a **fekete keresztnek** köszönhetem.
Vajon megértik-e, kiknek továbbadom, hogy mit jelent a **fekete kereszt**,
nem tudom, de kérem, hogy „szent” emlékként őrizték meg ők is
ezt.

MOHÁCSY DONÁTH CSABA

Néhány gondolat a Biblia évéhez: Nyugodj Istenben!

Amikor elfog a félelem minket, nem tehetünk mást, minthogy imádkozunk az Istenhez; de Urunknak joga van elvárni, hogy akik az ő nevét segítségül hívják, bizakodva higgyenek benne. Isten elvárja gyermekeitől, hogy úgy bízzanak benne, hogy minden nehézségük közepette egyedül Őrá hagyatkozzanak. Mi, emberek, csak egy bizonyos határig bízunk az Istenben, azután visszatérünk azoknak az embereknek a kezdetleges ijedtség imádságaihoz, akik nem ismerik Őt.

Most már nem látunk kiutat, és ezzel azt mutatjuk meg, hogy a legcsekélyebb bizalmunk sincs Őbenne, és az Ő világkormányzási rendjében. Úgy látszik, hogy Ő alszik, mi pedig nem látunk mást, mint káoszt, sötétséget és hullámokat.

Ó Ti kicsinyhitűek! – Micsoda fájdalom járhatta át a Tizenkettőt. Már megint elbuktunk! Mennyire fáj a szívünknek is, amikor hirtelen ráébredünk, hogy micsoda örömet okozhattunk volna Istennek, ha megmaradt volna a bizalmunk iránta, – nem nézne arra, hogy mi lesz azután. Vannak olyan időszakok az életünkben, amikor nincsen se vihar, se válság, minden szép és minden jó, amikor megteesszük emberileg, ami tőlünk telik, és csak a nehézségek idején derül ki, hogy kik vagyunk, és kiben bízunk!

Ha megtanultuk volna imádni Istent, és bízni benne, a nehézségek azt tették volna nyilvánvalóvá, hogy elmehetünk a legvégsőig is anélkül, hogy bizalmunk meginogna benne. Eddig is szó volt a megszentelődésről. Hova vezetett hát mindez? Az Istenben való megpihenésre, ami azt jelenti, hogy egyek leszünk Istennel úgyannyira, hogy nemcsak feddhetetlenné leszünk a szemében, hanem mély örömet is jelentünk neki.

Az Esztergomi Bazilika /fotó/

MOLNÁR TÜNDE

Boldogság

Milyen jó érezned, hogy szerelemmel szeretnek,
Mikor a boldogság rózsaszín köre körülvesz.
Úgy érzed, nem jöhetnek többé rossz dolgok,
S vidáman telnek a dolgos hétköznapiak.

Nem szabad azonban a látszatnak hinni,
Viszont még idejében fel kell ébredni.
Időben mögé kell látni a rózsaszín ködnek,
Hol csak a szenvedések és fájdalmak léteznek.

A boldogság többsége sajnos ilyen,
Utána nem marad más, csak gyötrelmem.
Persze nem mindig ilyen rossz a helyzet,
Vannak köztük álomszép szerelmek.

Ahol a rózsaszín köd nem csak látomás,
Hanem sírig tartó csodás utazás.
Ám az efféle boldogság nagyon ritka,
Ha egyszer részese vagy, ne engedd el soha!

Mivel az örök boldogságot megtalálni nehéz,
Mikor elveszítjük, akkor jön a ráismerés.
Szívünk érzi, az érzés talán elbúcsúzott örökre,
De titkon reméljük, hogy egyszer visszatér életünkbe.

Életed

Nem tudod, mit csinálsz mindig rosszul,
A természet állandóan ellened fordul.
Valahogy mindig a rossz útra lépsz,
Pedig lelkedben lakik még a remény.

Jóságodból gonoszság csírázik,
Jó tettered is hamar búra válik.
Számodra fájdalmas ez a lét,
Mint szép álmoknak az ébredés.

Életedből úgy szállnak el az álmok,
Mint haldokló fáról a virágok.
Küzdeni szeretnél, de nem tudsz már,
Sorsod maga is egy haldokló virág.

Sorsod róza-virága hervadásnak indult,
Melyen maga az élet egy mérgező fölt.
Nem tudod, hogy lehet ily sanyarú egy élet,
Mikor te mindig kerested a jót és a szépet.

Lassan elfogadod rózsád hervadását,
És várod szenvedésed feloldozását.
Mely feloldozást csak a halál hoz el,
Egy szomorú éjjelen, diadalmas szívvel.

Álomvilág

Alig várom, hogy éjszaka legyen,
Mert akkor egy másik világban élem életem.
Fejemet a puha párnára lehajtom,
És magam máris másvilágban találok.

Hisz nekem olyan jó ott lenni...
Nem akarok soha felébredni.
Sajnos a reggel mindig eljön hamar,
Az ébredés azonban nem nagyon zavar.

Kibírom azt a kis időt, míg éjszaka lesz,
S amely világban újra az enyém lehetsz.
Ott csak értem élsz és létezel,
És ez nekem nagyon jó, hidd el!

MOTKÓ ISTVÁN

Bodrogszirti csend /festmény/

Ördögkút /festmény/

Csikósok /festmény/

Nagymama Bibliával /festmény/

A szerző ezen alkotása a HAT és MAIT Éltető forrás című, 2008-as országos irodalmi és képzőművészeti pályázatán, festmény-grafika kategóriában Bor István Iván-díjat ért el. /A Szerk./

MURÁR TERÉZ

Ajándék

A jó Isten
oly kegyes hozzám:
felemelt,
ajándékot kínált.

Ezt az ajándékot
elfogadtam,
megbecsültem –
örökre.

Mert rádöbrentett:
a lélek nagyságánál,
szabadságánál,
nincs fontosabb.

Azóta
úgy érzem,
enyém a legnagyobb
kincs a világon.

Félelem nélkül

Félelem nélkül élek:
Istennek arca rám ragyog,
oltalom átfog, felemel,
igazságában maradok.

Szövetség ez velem, vele:
lelkemet dicsőítenye átszővi,
nyugalom az ő érdeme,
szeretetével ötvözi.

Lelkem szabaddá tette Ő.
Így adta sorsomat nekem,
hogy kitöltessem az idő,
a szeretet töltse életem.

NAGY ANDRÁS

Parlament a „kispadtól” /fotó/

Ami összeköt /fotó/

NAGY ANDRÁSNÉ TÜNDE

Bújócska /fotó/

Szorgos méhecske /fotó/

NAGY EDIT

A csúszda

Nem csak úgy mint holt lelkek
kísértő rontó félelmetes árnyak,
halódó falvaink utcácskáiba
az emlékek vissza-visszajárnak;

s lépnék azt a régi ritmust
dallamoknak tüzeit keservét,
közös tavaszoknak lázrózsáját
mustos ősök ünnep-pezsdülését.

A kolompszó s kondás dudán
ébredő udvar gyermeki lélegzetét
nevetést – s akár a siratók zömét,
a múláson innenek búját, örömét.

Hol a friss habos tej emléke is
már csak a zacskókból csordul,
langyost-hagyó íze szájadra fagy
s félsz a gyanús tartósítóktól.

Disznóperzselést divatból ha látsz
– oda velük a kóstolóknak sorja,
csípőt felejt a holnapért ringó
szoknyáknak eleven szép fodra.

Lelke-rablott házak végét vetettek
a hajdani szívvel köszöntéseknek,
rég tárult kapuk kenetlen pihennek
s a szándékok velük vetemednek.

Vágya – jutalma szép családi körnek,
hol még felnőhetett négy-öt gyermek;
ma a zörgő csontváz óva int létet...?
egyszer élsz balga kettőtől is többnek!?

S a múltak semmibe vett lelkének
– szorgos írmagja is a présbe' nyög,
miként sír az ősök összekapart rög
ha fölötte New-age kárörvendőn röhög.

A fajtalan beszédnek tilalmat ki ad?
– váltott „A padtóra köpni Tilos” felirat!
– Köpd szembe bátran a világot
s eléred bárminemű kétes célodat!

S mert a jussos hit nem tanít küzdeléseket,
sínpárok reménye csak a múltból integet
s ha megfedni nem szabad resteket
– becses, becstelen végül egyre megy.

S hol a térítő szándék a rongynak álma,
csak a lyuk emlékszik a józanságra;
Bercinek játékgéppel sorsos a családja
Bözsi néni nyugdíja sorsjegy kaparásba...!

S aki felejtve a Szeretet mentő hatalmát
– temploma küszöbét át nem tépné soha;
árva rablott lelke lesz tátongón üres
s morzsolgatott napja kiváltképp mostoha.

S amíg a parasztidők, ősi józan szívét
A sok ideggyógyász károghva boncolja,
ott éled számára a mentő írmag sarja,
hol mindig vetésre áll az Igaz Isten marka!

Fehérinci egerinci finci

Egyszer volt hol nem volt,
az az egér fehér volt!
Fájlalta is az édesanyja
– rajtad lesz a másság gondja.

A kiséger volt roppant szerény
– tiszteletet adó erény –
szürke egér volt az anyám
szívvel viselt gondot reám,

– vágyat sok közül kiválni
színtől nem szabad elvárni!
s folyton folyvást azt cincogta
– jutott néked másság gondja!

Hittem néki jól megbújtam
színem mindig titkolgattam,
szívem szerint elgondoltam
– én is szürke egér voltam.

Mígnem jött egy világlátott
– különleges a másságod
ezzel hogyha úgy gondolod,
a világot megforgatod!

Addig-addig hajtogatta
múlté lett a másság gondja.
Jöttek sok fehér egerek...!
S csodálkoztak a többiek.

Alig hitték amit mondtam;
mássággommal királykodtam
– legyen mától minden egér
a szürke is tiszta fehér!

Felvonultunk úgy cincogtunk
hasonnemű párt kutattunk
s amikor ráakadtunk,
cifrálkodva hivaikodtunk.

Másság! Másság! A valami!
Szürke egér mindennapi!
Fogja be hát mind a száját
s húzza be a szürke farkát!

De az anyámat sajnálom,
mostanában nem is látom!
Porontyai számtalanok...
De fehér csak én vagyok!

Miként a számárkóró

Amíg a tegnapi föld-szeretőket
vanjukból betyárosan kizsigereltek,
a kivagyí-merész ma – hobbiként
száz hektárokkal tetszeleghet!

Olcsó volt az ember – így lett olcsó
a szülőföldje – s vele együtt elszálló hite;
s hengergetőzhet – miként a számárkóró
az ismeretlenségbe – messzire...!

PAPP JUDIT

A fény

A fény erőt ad az élethez.
A fény mindenütt sugárzik.
Feltölti egész lényünket új energiával.
Világosságot teremt körülöttünk,
hogy mindig világosan lássunk.

A fény szétszórja sugarait.
Mindenhol, s mindenkre rávilágít.
Hagyd, hogy elárasszon melegével,
hogy béke és szeretet ölelje át
egész földünket, azok népeit!

A fény ereje segítsen megoldani
az élet ezernyi gondját, baját.
Vegyen körül, ha betegség támad,
segítsen leküzdeni bármi bajt.

A fény ereje kísérje
mindannyiunk földi életútját,
s ragyogjon be mindent,
szerelemgyűrűt vonva a földgolyó köré.

Örök VILÁGOSSÁG
Fényeskedjen MINDENKINEK!

Papp Judit grafikája

POPITY VARGÁNÉ MOHÁCSI KINGA

A Te dicsőséged Uram

A Te dicsőséged Uram
minden érdemem,
amit az életben elértem
csak Neked köszönhetem.

A sok jót, de rosszat is
kegyelmedből kaptam.
S a visszakapott életem
hálával fogadtam.

Áldott légy Istenem,
dicsérlek szüntelen.
Családom, gyermekem
a Te kezedbe teszem.

Te vezesd életünk,
amit Tőled kaptunk,
békét és nyugalmat
csak Te adsz, jó Urunk!

A keresztünk

Keresztet itt e földön
minden ember kap,
az egyikünk kisebbet,
másikunk nagyobbat.

Az egyiknek könnyű,
a másiknak nehéz,
vagy gazdagság és öröm,
vagy bánat és szenvedés.

Van, aki büszkén
viseli keresztjét,
Ő milyen nagy ember,
hisz sok mindent elért.

Van, aki lázad és
folyton le is rakná,
vagy másokkal oly hamar
cserébe bocsájtaná.

Van aki a földig
görnyed alatta,
mégis keresztjét
boldogan, hordozza.

Az én keresztem nehéz,
mit az élettől kaptam,
de örömmel viselem,
mert van támaszom a bajban.

Jézus az, kit hívhatok
segítségül nyomban
a keresztem elhordozni
lába elé raktam.

Csillagsátoron túl

Túl a csillagsátoron az Úr
az igazság tükre mélyén
jön a hitünk fényes ormán
megjutalmaz hűségédért.

Bátor szív a szenvedésben,
ha megbocsátasz ellenségnek
hűségédért, nagy jutalom
vár majd reád Odafönn.

Fátyol hulljon bűnre-bajra,
szíved többé könny ne marja,
mint mi egymást, úgy ítéld
minket Isten fenn az égben,
adóskönyvünk elenyésszen.

Az úti cél

Keskeny, rögzös az út,
mely az örök élethez visz
és kevesen vannak,
kiket odavisz a hit.

A széles pompás útnak
végcélja a halál,
sokan járnak rajta.
Te mit választottál?

Most állj meg, ne tovább!
Dönts, amíg még lehet!
Itt nehogy eltékozzol e földön
az örök életed!

Köszönöm az életem!

Oly messze voltam én
Tőled Istenem,
Szereteted elől
menekülve szüntelen,
Mert lázadó énem
messzire kóborolt,
Saját életemet élve
mindig elhagyott.

Nem figyeltem arra,
mit kérsz Te tőlem,
Hogy mindenben csak Tőled
függjön az életem,
Úgy gondoltam, nem leszek
senkinek rabszolga
Mert így a világ kinevet,
és bolondnak tartana.

De üres az életem
nélküled szüntelen,
Nem találom se itt, se ott
sehol a helyem.
Fogadj vissza engem és
dicsérlek szüntelen,
Hálával köszönöm az
életem Istenem!

Egyedül

Az őszi dubicsányi írotábor közös feladata az volt, hogy mindenki írja le, hogy mi jut eszébe arról, hogy „Egyedül”. Természetesen sokminden.

Eszünkbe juthat pl. a nyugalom, a csend, egy zűrés nap utáni felfrissülés, béke. De gondolhatunk a magányra, a félelemre, a szeretet hiányára, a kisgyermek árvaságára éppúgy, mint szülők melletti sivár életükre a „millió” ajándékok ellenére is. Vagy a csalódásra, az elkeseredésre, az alkoholizmusra. De sorolhatnám tovább is...

Mégis inkább az utóbbi időkben átélt kórházi élményeimet juttatja eszembe. Az ember sokszor vágyik az egyedüllétre, de nagyon sokszor retteg is tőle. Az elmúlt évben néhány hetes megszakításokkal kilenc hónapig feküdtem a kórházban s hetekig az intenzív osztályon, s több kisebb-nagyobb műtéten estem át. A hosszú kórházi bentlétem alatt szinte alig volt olyan nap, hogy 3-4 látogatóm ne lett volna. Édesanyám, fiam, szomszédok, tanítványaim, barátaink. Mindig volt körülöttem látogató. Végtelen nagy szeretettel, részvétellel vettek körül, még a szobatársaim, s az idegenek is. Nem panaszkodhattam tehát az

egyedüllétről, már csak azért sem, mivel a 6 ágyas kórteremben legtöbbször 8 beteg feküdt, így erre lehetőség nem adódott.

A súlyos állapotom miatt sokszor nagyon fájdalmas és hosszan tartó vizsgálatokra kellett menjek, melyekre legtöbbször szeretteim közül elkísért valaki, kedves bátorító szóval, nyugtató biztatásokkal segítve leküzdeni a félelmet.

Ezekre a fájdalmas vizsgálatokra s a műtétekre is mindig úgy mentem, hogy előtte a jó Isten segítségéért, kegyelméért imádkoztam, s tudtam, hogy Ő végig velem volt a hosszú betegségem ideje alatt is. Mégis a sok szenvedést, kínokat, félelmet egyedül, és csakis egyedül kellett elviselnem.

Hiába éreztem Isten segítségét és szeretetét, hogy a halálból kimentve visszaadta az életemet, hiába kapaszkodtam szeretteim ölelésébe, a szenvedést, kínokat csak nekem kellett egyedül átélnem. Éppúgy, mint a halált is az embernek magának egyedül kell elviselnie, hiába állják körül százan is a szerető rokonok, barátok.

Mégis azt gondolom, a legborzalmasabb egyedüllétet Jézus élte át a kereszten a bűneinkért. S én a magányomban csak belé kapaszkodhatok segítségért, mert Isten soha nem hagy magamra a bajban, szenvedésben, s így soha nem vagyok egyedül.

Téli táj /festmény/

RAMBÁCS ISTVÁNNÉ

Felhők között jártam

Felhők között jártam,
Ott fenn a hegyekben, magas fenyőt láttam.
Magas fenyőnek sudár teteje,
Sóhaja száll messze-messze,
Régmúlt időkre emlékezve.

Bérceken át messze-messze,
A magyar rónára emlékezve.
Mikor egy volt a lélek, a test,
Harang kondult este lent.

Szállott az ima, a könyörgés,
Istenem tartsd össze a magyart örökké.

Erdély megismerése madártávlatból

Utazásunk célja egy erdélyi körút, egészen Brassóig. Megnézni, megismerni a nevezetesebb helyeket. Ugyanis busszal mentünk, és azzal is közlekedtünk mindvégig, de az ilyen röpte ott jártunk ötnapos utazás, és közben megismerni ezt a gyönyörű országot. Isten által megformált hegyeket, völgyeket, kincseket azt lehetetlen, ezért foglalmaztam a madártávlatot.

Részemről először jártam ott, meg koromnál fogva talán utoljára. Csak könyvekből és televízión keresztül volt némi betekintésem, e gyönyörű országra. Mikor Tiszteletes úrék elkezdtek szervezni ezt az utat, csak halvány reményem volt, hogy talán én is elindulhatok, de szívemben nagy volt a vágy. Ugyanis ők erősen kötődnek Erdélyhez, mert a Tiszteletes asszony ott született, nevelkedett, tanulmányait végezte, míg Magyarországra férjhez nem jött. Vagyis Ő Marosludasra való. Itt is volt az első szállásunk családoknál.

Mikor a határon átléptünk, különös szívdobogás fogott el, meglátni és megismerni mindent, gyönyörködni a táj szépségében. Felfedeztük

a sok építkezést szállodák, panziók sokasága, már a jövőre gondolnak. Első utunk Bánffyhunyadra a református templomba vezetett, ami nagyon sok történelmi múlttal rendelkező, egyben múzeum is, megőrizve a kalotaszegi hímzéseket.

Tovább haladva Kolozsvárra, városnézés után, a Házsongárdi temetőben, ahol megtalálható a múltunk nagy része, több évszázados temetkezési hely, nagy nevű őseink nyugalóhelye, csak kettőt említenék Dsida Jenő és Reményik Sándor írók, sírjait kerestük fel. Az idő rövidsége miatt, nem tudtuk a többi nagynevű őseink nyugalóhelyét megkeresni. Reményik Sándor sírja mellől két darab fényőtobozt hoztam el az unokámnak emlékül. De jó lett volna megállani és elcsendesedni, emlékezni, a többi ősökre is.

Az esti szállásunk Marosludason volt, késve érkeztünk, de kitartással és szeretettel vártak bennünket. Megtörtént a családotknál való elhelyezés, és másodmagammal egy özvegyasszonyhoz kerültem. Nagy meglepetésben volt részünk, átjöttek a szomszédok, rokonok megismerni bennünket, az egyik asszony rózsacsokorral érkezett. Isten hozta a vendégeket Erdélyországban köszöntött bennünket. Szívszorító élmény volt, hogy mennyire kötődnek Magyarországhoz. Az a kívánsága, hogy Ő a Hortobágyot szeretné meglátni, ahhoz fűződő legendákat hallotta. Tele vannak illúziókkal az Óhazával kapcsolatban, csak látni szeretnék gyermekkori élményeiket vagy csak a szülőktől hallottak róla, alig tudtunk betelni a beszélgetésekkel.

Másnap újabb felfedezés a hegyekben. Marosvásárhely, Parajd Sóbánya, talán a világon egyik leglátványosabb sóbányája, még ma is működik. Korondon a sok népművészeti érték, és bazár is egyben, lehetőség nyílt egy kis ajándékvásárlásra.

Gyergyószentmiklós fent a hegyek között, ahol talán még medvével is lehet találkozni. Rágondoltunk Wass Albert könyveire, annak főszereplőire, például a 13 almafa című könyvére. Táncos Morzsira, ha régi picit házat láttunk, mondogattuk, talán olyan lehetett? Utunk során kerestük azokat a helyeket, ahol egy-egy könyvét megírhatta, az idő tájt sok helyen lehetett.

A Gyilkos-tó és környéke, és annak legendája, Békás- szoros magas hegyeivel s-kanyargós útjaival, ha lenéztünk a völgybe, szédületes volt, a hatalmas fenyvesekkel aljnövényzettel, itt nem csak a lélek, a test is meggyógyul. A csíksomlyói kegytemplomban részt vettünk egy magyar nyelvű misén. A Szent Anna-tó nem csak a

legenda övezi körül, hanem a hegyek is, és az erdőrengeteg, még meg is mosakodtunk a gyönyörű tóban.

A Tiszteletes úr utunk során, minden városról, nevezetesebb helyről, templomokról, felolvasta a tudnivalókat, így egy kis élő forráshoz is jutottunk.

Harmadnap este Szörcsére érkeztünk, szakadó esőben. Már mintha az út is elfogyott volna, megkérdeztem, rajta vagyunk-e még a térképen? Az eső csak nem akart alább hagyni, az ottani Tiszteletes úr előnkbe jött, hogy mutassa az utat, jól is jártunk, mert makadám út volt és víztócsa.

De ahogy közeledtünk célunk felé, egy kisebb településen haladtunk át, az emberek a kapukban állva az udvaron, már ott is integettek, kezdtünk felocsúdni fáradtságunkból. Szörcsére való érkezésünk felejthetetlen marad számunkra, a falu apraja-nagyja várt minket az esőben, zúgott a templom harangja a tiszteletünkre, egy csoport magyar zászlót lobogtatott, buszunk megérkezésekor, szavakat nehezen találtunk, csak sírtunk és ölelgettük egymást. Itt a messzeségben van egy magyar falu, és református ez hihetetlen, így megőrizni emberi mivoltukat. A szeretetteljes fogadás után, ismét családoknál kaptunk elhelyezést, az esti beszélgetés bizony hosszúra nyúlt, volt mit mondani egymásnak. Mivel az ötéves unoka sem feküdt le, míg meg nem nézte a magyar nénit, előkerültek a fényképek és az ajándékok, oda vissza helyi jellegűek, hogy emlékezetes maradjon.

Másnap a református templomba mentünk, ahova elkísérek bennünket a vendégfogadó családok. A tarcali lelkipásztor tartotta az istentiszteletet, még egy keresztelésen is részt vehettünk. Istentisztelet végén köszöntöttük a gyülekezetet, és ajándékokat adtunk át, ők is viszonzva, kis méretben egy gyönyörű faragott székykaput kaptunk. A templomból kijövet megkoszorúztuk a Hősök Emlékművét, és énekeltük a Székely és a Magyar Himnusz. Ez utunk során többször is megtörtént ahol csak tehettük templomokat látogattunk és egy-egy éneket elénekeltünk. Ezután Szörcsén közös ebéd következett, a Művelődési Házban tyúkhúsleves sült körettel.

A búcsúzás nehéz volt, mintha már régen ismertük volna egymást, címekeket váltottunk viszonzásképpen, végén három óra tájban csak elindultunk, mert messze volt estére tervezett úticélunk, vissza Marosludasra, ahol már ismerősként vártak bennünket.

Utolsó napon Tordát látogattuk meg, amely ami településünkhöz egyházilag kötődik, egy hitvallás kapcsán. Először is a híres Tordai-hasadékot tekintettük meg, majd a templom látogatása következett, majd megtekintettük a Petőfi emléktáblát a református parókia falán, amely épületben búcsúzott feleségétől a segesvári csata előtt.

Végül hazafelé indultunk, a jó Isten velünk volt, ezen a hosszú útszakaszon, megőrzött bennünket minden bajtól, veszedelemtől, és megismerhettük az erdélyi magyarokat szeretetükről, óhazájuk tiszteletéről, igazi magyarságukról, hogy ennyi hányódtatás után is megőrizték a magyar nyelvet.

Mi akik itt élünk talán nem becsüljük ennyire az országunkat, nekünk megadatott, nem szenvedtünk érte.

Wass Albert szavaival élve (egy korábbi interjú távol Amerikában): „Az író ne politizáljon, mert megírja az igazat.” De mennyire igaz és aktuális ez a mondás, rövid írásomban én is ezt próbáltam követni.

SALLAI ZSOLT

Véletlen?

Amikor reggel felébredt, rögtön eszébe jutott a szombat. Még két nap – mondta ki hangosan. Készülődés közben is gondolatai egyre ekörül forogtak! Mennyi mindent kell még addig elintézni! Kinézett az ablakon, s látta, ahogyan az emberek esernyővel a kezükben sietnek a járdán. – Megannyi sors, sokféle vonal – gondolta. Legtöbbjüknek biztosan vannak szerettei, s valamilyen célja. Milyen jó is annak, aki nem magányos! – Ez a lakásából lefelé menet jutott eszébe, s örült annak, hogy neki már nincs ilyen gondja! Szombaton lesz az esküvője! Mikor erre gondolt, olyan öröm fogta el, hogy azt sem bánta, hogy pillanatok alatt bőrig ázott a hirtelen reggeli záporban! Pedig esernyője a kezében volt összecsukva! Még éppen elérte a villamost, mely a belvárosba vitte, ahol folytatni akarta a már több napja tartó készülődést a holnaputánra. Annyi teendő volt még! De fodrászhoz majd csak aznap megy – döntötte el. Ahogy nézte az utcai forgalmat, magában már rendszerezte az intézni valókat, időrendbe szedve azokat. Jó félórás volt az utazás, s bár nem sokan voltak a kocsiban, de most nem bánta, hogy nem találkozott ismerőssel. Így jobban tudott koncentrálni a teendőkre. A villamos lassan haladt a reggeli esőben.

Ugyanekkor a város északi részén, egy fáradt arcú, kemény tekintetű férfi hajtott autójával a belváros felé, s elfehéredő ujjakkal szorította a kormányt. Még most is dolgozott benne az indulat. Pedig már több órája annak, hogy éktelen dühbe gurult! Nem elég, hogy három napja ellopták a másik kocsiját, amit az egyre sűrűbbé váló üzleteléséhez használt, hanem most jutott eszébe, hogy abban felejtette dossziéját. Benne volt az a lista is, amin több, frekventált helyen dolgozó, jól lefizetett ember neve szerepelt, bizonyos adatokkal együtt, s lakáscímek, telefonszámok, s még néhány bizonylat. S most az éjjel rátelefonáltak, megfenyegették! Méghozzá olyan stílusban, amit eddig csak filmekben látott! Igen érzékenyen érintette, hogy pontosan tudták gyenge pontjait, még olyan dolgokat is, amitől teljesen megdöbben! Ez övön aluli ütés volt. Még szerencse, hogy megőrizte jó szokását, s vezetői iratait automatikusan

magához vette, mikor kiszállt akkor a kocsiból. De az a lista teljesen kiment a fejéből, valószínűleg azért, mert azt hitte, hogy most pár napig nem lesz rá szüksége. Néhányan tudták, mások sejtették, hogy mivel foglalkozik. De ő nem törődött ezzel, mert befolyásos ismerősei fedezték személyét, s ezt ő tudta jól! De azt nem várta, ami most történt! Odadobták prédának! S pont ők! Többükről annyit tudott, hogy akár életfogytiglant is kaphattak volna, akkora értékű nyereséget hoztak ki a különböző területek általuk uralt részéből. Azt már korábban is sejtette, hogy nincs minden rendben! Az egyre keményebb és kockázatosabb kérések parancsként hatottak, s a hirtelen megnövelt kenőpénzek is sejtették, hogy növekszik a tét, s valami készül! S már a keményebb mag is bekapcsolódott, de a jogászokról és ügyvédekről, akik közül néhánynak neve benne volt a névsorban, nem sokat tudott. Volt köztük két bíró is. Azzal tisztában volt, hogy nem a rendőrséggel van baj. Ott megvannak a megfelelő emberek! Valamilyen érdekütközés történt – gondolta. Hirtelen belelépett a fékbe, mert egy lámpa pirosat jelzett. – Már megint túl gyorsan vezetek – mérgelődött! Nem nekem való ez a lassú forgalom! Elnézte a szomszédos sávban lévő kocsik vezetőit. Nekik nincsenek ilyen gondjaik – gondolta. Gázt adott, majd ismét hirtelen feltörő indulatában szinte kirobbant a sorból, sávot váltott, majd nyaktörő iramban igyekezett a Lánchíd felé. – Az a lista a vesztét okozhatja, ha valaki rájön mi is az! De nem csak az övét! De lehet, hogy már az érintettek megtudtak valamit? S ezért őt hagyják a vízben? S neki vállalnia kell ezt? Tudta, hogy nem tehet mást! Az ő helyzetében mindenkiről tudtak annyit, ami elég, szinte sok is. Ha arra gondolt mi vár rá, úgy érezte, szétveti az indulat! Még legbefolyásosabb barátai is kevesek ehhez! Lehet, hogy enyhíteni sikerül a következményeket, de tudta, hogy itt most nagy a baj. Valakinek vállalni kell ezt a szerepet, s úgy tűnik kiderült, hogy ő a leggyengébb láncszem. Nem elég nagy és erős, hogy kivédje magát, de ahhoz elég, hogy bűnbak legyen a nagyobbak közül! Pedig milyen jól indult! Özvegy édesanyja szeretettel nevelte, s bár hiányzott az apai szigor, de mégis különösebb baj nélkül felnevelte fiát. Joghallgató akart lenni, de nem volt képessége jól eligazodni a paragrafusok csűr-csavaros világában, ráadásul már korán elveszítette illúzióját, mert egyik nagybátyja egy vigyázatlan pillanatában részegségében olyan dolgokat mondott el, ami teljesen elvette kedvét a pályától. Nem az erkölcsi meggondolás

riasztotta, hanem mert nem állhatta a sima modorú, kitanult, jó státuszú embereket, akik közül többen pénzért, s egyéb dolgokért, szinte mindenre képesek voltak! – ... Művészettel egyenértékű tehetséggel forgatják a jogot és törvényt – gondolta most ezt tovább –, s mindent be tudnak bizonyítani, s annak ellenkezőjét is! Ehhez, igaz néha olyan bírák és esküdtek is kellenek! Sejtette, hogy a legtöbben nem ilyenek, de mivel ő az előző csoport miliójéhez tartozott, ismerte néhányukat. Ő maga erős pénzhéségében is, nem ilyen volt, s viszolygott tőlük! De azt tudta, hogy nélkülük nem jutottak volna ekkora befolyásra.

Néhány év múlva, már lakásügyi előadóként dolgozott, aminek később jó hasznát vette, mert időközben olyan kapcsolatai lettek, ami a jó rutin mellett jövedelmezőnek bizonyult. Időközben még tovább képezte magát, s lett némi fogalma a pénzvilág mozgásáról és titkairól. De az igazi használhatósága abban rejlett, hogy a felület mögött hideg számító aggyal tudta képviselni saját és mások érdekeit, s ez és tudása sokszor kisegítette. Ha kértek tőle valamit, tudta az árát! S a maga módján korrekt is volt. Amikor megkeresték az ajánlattal, megdobbant szíve, mert rögtön látta, hogy itt nagyban játszanak! Nem mondott rögtön igent – néhány napot kért. Kihasználva kapcsolatait utánajárt néhány információnak, mérlegelt, s úgy találta, ha csak valami nem várt, igen komoly ziccer nem jön közbe, hosszabb távon is járható a dolog! S mekkora a nyereség! – Bár azzal is tisztában volt, ha egyszer baj történik, az nagy lesz! Igent mondott. Még eszébe villant – csodálkozott is rajta – édesanyja néhány féltőn – szerető mondása, amit még tanulóéveiben mondott neki időnként. Akkor már tudta, hogy fia mennyire szereti a pénzt: „Minden rossznak gyökere a pénz szerelme!” „Aki a bűnt cselekszi, szolgája a bűnnek!” – Több mondat is élt még emlékezetében, de legjobban ez maradt meg benne – úgy látszik, itt volt legjobban érintve. De nem sokáig gondolkozott ezen, mert szinte teljesen naiv és életképtelen dolognak tartotta ezt, s még sok mást is, amit anyjától meg még néhány embertől hallott régen. Erkölcscsőszök! – Nem akarta bántani, mert valahol tisztelte is őket, de ez már sok, amit akartak! Rávenni, hogy úgy próbáljon élni, mint ők! Még Istenről is beszéltek! Most már tudta, hogy annak idején jól tette, hogy nem állt kötélnek. Egy ideje megértette, hogy rohad a világ! Rideg és önző magatartása jó értelmi képességet, s elemző alkatot takart.

– Különböző területeken domináns hatalmi körök időnként mesterséges elszegényedést, válságokat idéznek elő érdekeiknek megfelelően, belevonva a vallási és etnikai rendezés és a gyarmati gondolat elvét is. S ez és a globalizációs törekvések egymást segítik, olyan, mint két egymásba fonódó alak! Lám annak idején létrejött a „római szerződés”, s most meg már haladunk az „egyesült Európa” felé! Úgy látszik ezek nem kikerülhető dolgok. „Szükséges az átrendezés. A világ felelős vezetőinek találniuk kell egy járható utat, mely, ha áldozatokkal jár is, de a megmaradtaknak – reménységeik szerint jobb lesz!” – Morbid gondolat – talán olvasta ezt valahol. Ki tudja, lehet, hogy igaz, de mi közöm nekem ehhez? Ez nem az én játékom. Még a hazájukat szerető magyarok azon részével sem tudott egyetérteni, akik túlértékelik identitásukat, s hazájuk szerepét a nemzetközi életben. Figyelmen kívül hagyják annak tényét, hogy hazánk kis ország, s mint ilyen – sajnos már sokszor függött, és függ most is nálánál jóval nagyobb hatalmaktól, s nem biztos, hogy azok mindig jó lapokat osztanak nekünk! – Gyarmat voltunk, gyarmat vagyunk, s azok is leszünk! – dolgozott benne a „hazai” jó adag pesszimizmus! De inkább ez állt hozzá közelebb, mint a „magyarkodás”, amit inkább virtusnak tartott, mintsem valódi erőtenyezőnek. De megértette őket, mert neki is régebben még fájt látni azt a folyamatot, ami Magyarországon történik, s ami egyre bontakozik most is! – Ezzel párhuzamosan gerjesztik a nacionalizmust, mely sokszor valós sérelmekkel operál, de ha élesre fordulnak a dolgok, akkor az érintett helyeken megsokasodik az emberek szenvedése, s újból örül a Sátán! Kár az emberért! – hallotta egyszer valahol. Némelyek egy bizonyos népet, mások hatalmi embereket, politikusokat tartanak fő okként, de ebben kicsit anyja egyik „testvérének” adott igazat, aki régen egyszer a bibliájából olvasta fel neki, hogy ennek a világnak az ura a Sátán, aki embergyilkos volt kezdettől fogva. Ez adatott neki, s hatalmát annak adja, akinek akarja. S aki él ezzel – ha akarja, ha nem –, az ő gonosz céljait segíti, mert kikerülte Istent! – Ez nem jelenti azt, hogy aki gazdag, az egyben gonosz is, a szegényebb meg jobb – mondta. Mert sok ember adja vagyonát, munkáját, tudását, tehetségét nemes célokra is, ezzel segítve magát az emberiséget. Ez jó, és szükséges, de kár, hogy nem ismerik a bűn természetét, Isten üdvtervét, és a Sátán elképzelhetetlenül magas intelligenciáját. Mindez a Biblia szerint azért

esik meg az emberiségen – folytatta –, mert megvetik Istent, s saját magukban bíznak, amibe az ördög besegít. Ezért van olyan sok harag, gyűlölet, háborúk, s embertelenség a földön! – Kicsit furcsa nézőpont, de egy ideig mégis foglalkoztatta ez, mert jobban belegondolva nem népek, hanem maga az ember bűnös. S ezt tudta magáról és környezetéről is jól! Nem tartozott azok közé, akik nem tartják magukat bűnösnek. Még csak Szentírás sem kellett hozzá, elég volt, hogy realisan magába nézzen. Ehhez azért volt szeme, s kellő őszintesége is! De attól még jobban irtózott, hogy „megbékéljen Istennel, „megtérjen”, hogy „újjaszülethessen”, s „örök élete” legyen – ahogy az anyja társaságában lévő emberektől hallotta. Nem bűnösebb ő sem, mint a többi! Nem hogy vonzotta, de erősen taszította is ez, mert számára az nem élet volt, amit azoknál látott. Ő másra és többre vágyott! – De már rég nem foglalkoztatták ilyen gondolatok – nem is értette, miért jutott most ez eszébe! Növekvő sikerei miatt egyre jobban érezte magát bőrében. Átlátta, hogy kár siránkozni olyan dolgokon, amin úgy sem lehet változtatni. Azzal kell törődni, ami jut, ami hatáskörömben van! – határozta el. A hatalom és pénz az erőseké, s ő az akart lenni! Hisz egész fiatalkorában nélkülözött már eleget! Különbben is a kártyákat már leosztották! Pont ő ne vegye fel az ászt? Megvan hozzá a képessége, meg úgy látszik a szerencséje is. Becsület, tisztesség? – Közröhej! – Nézd csak meg az embereket – mondta egyszer anyjának. Ha tudnák, hogy nem láthatja őket senki, vagy nem lesz következménye, mindenki annyit lopna, harácsolna, amennyit tudna! Mert ki bűnösebb? Az, aki csak néhány száz vagy ezer forintot lop, amikor módja van rá, vagy aki milliókat – vagy mint most ő – ennél is többet? Szerinte egyforma, mert ezek közül ki-ki csak annyit lop, amennyit tud! A mennyiségben van különbség, de a minőség és a mozgatórugók ugyanazok. Akkor nekem ne prédikáljon senki! – Anyja akkor igen megszorodott, mert tudta, hogy fia nem értette meg őt. Nem az fájt, hogy kell neki a pénz – hisz az is kell az élethez! – Hanem, mert úgy látta, fia szolgája lett a Mammonnak. Szinte istene lett a pénz és az érdekeltség! Mintha két külön világ élne bennük! – Veled mindenki azt csinál, amit akar! Nem tudod képviselni rendesen érdekeidet! – vágta anyjához. Ezért nem volt soha meg, amit igazán szerettem volna! – dühöngött, de ezentúl majd másképp lesz! Nem volt elég a szűkös élet, hanem még helyeseljem is azt! Azt már nem! Nekem nem kell Isten! Önmagam

ura maradok, ahogy születtem! Rajtam ne uralkodjon senki! Addig van esélyem az életre, míg megmarad önállóságom – mondotta anyjának. Munkahelyén nemigen szerették, de nem törődött vele. Tudta, hogy félnek tőle, s keresték is sokan jóindulatát. Ha látta, hogy érdemes, ő az is volt. Ők meg fizettek érte! – Ki ezt, ki azt! Neki is sokba került ide feljutni! Mióta beindult az igazi üzlet, eddig nem ismert gondjai lettek. Olyan jól sikerült néhány tranzakció, hogy magához képest igen komoly összegek kerültek hozzá. Ezeket valahogy legalizálni kellett! S ez nem is volt olyan egyszerű! Hisz az adódó lehetőségeket már korábban kimerítette, de ez most más kategória! Kapott fülesek, de kevés emberben bízott, ismerte a farkastörvényt. De így is sikerült néhány külföldi magánbanknál, s egyéb helyeken elhelyezni vagyona nagy részét. Három üzletág, néhány cég és néhány jó fekvésű föld és ingatlan is bizonyította hozzáértését és kapcsolatait. Az arannyal először vigyázott, de nemrégén infót kapott. Így elérte, hogy a két autóján kívül csak egy ingatlan volt a nevében, mint látható vagyon. Igaz az nem akármilyen! Nem rózsadombi, nem is nagy, de pazar! Csodálkozott is idős édesanyja, mikor meglátta. Látva töprengő szemét, úgy érezte, nem is igazán örül neki. – Gyerekkorából még ismerte is látásból azt az embert, akitől megszerezte házáat az érdekkör. Nem volt könnyű, de sikerült! A tulajdonos belement a csapdába! Azt már előtte kikötötte, hogy ez neki kell! Potom összegért az övé is lett! Végül is megdolgozott érte! Kicsit rontott örömén, hogy az előző tulajdonosnak hiába kerítették vidéken egy kis házrészt, hogy lakhasson valahol, mert nemsokára öngyilkos lett! Becsülte volna meg ezt is, mert azok közül, akik elvesztik lakásukat, sokan az utcára kerülnek! Erről még gondoskodtak is valahogy, de úgy látszik, gyenge anyag volt! De az erőseké a világ! A médiában meg nem mutatták az összefüggéseket. Az üzlet ment tovább. Csak a nőkkel nem boldogult! Főleg, mióta észrevették, hogy van pénze, tapadtak hozzá! De előbb-utóbb mindig kiderült az érdek, s nem voltak már olyanok, mint először mutatták magukat. Ebbe bele is unt, s azóta nem bonyolódott kapcsolatokba, megoldja másként! Pénzért igen jó minőségű árut lehet bármikor kapni, s nincs bonyodalom! Ez így is ment sokáig, de aztán jött Katalin! Nem ismerték egymást előtte, spontán történt. Az egyik áruházban a lány leejtett valamit, s mikor fel akarta venni, ő is lehajolt, s fejük kissé összekoccant. Egyszerre kértek elnézést

egymástól, s összemosolyogtak. Így kezdődött. A lány tanítónő volt egy kis iskolában. Szerette hivatását, szerényen, egyszerűen élt. Különösen a szeme vonzotta a férfit. Kedves, tiszta szemű mély érzésű teremtes volt. Kicsit emlékeztette édesanyjának egyik régi fényképére. De nem is szeretett erre gondolni! S miért pont most! Nincs elég baja? Azért sajnálta, hogy később a lány otthagya őt. Ahogy mondta: Nem tudta elviselni hidegségét, s azt, hogy szerinte nincs benne elég szeretet! Pedig ezt a lányt szerette! Pénzt is akart neki később adni, s meg is lepődött, hogy ő nem fogadta el. Pedig tudta róla, hogy szerényen él. Az édesanyja kedvelte Katalint, de hamar észrevette, hogy ők ketten nem egymáshoz valók! „Nem vagy te méltó ehhez a lányhoz fiam!” – mondta egyszer neki. Ő megsértődve élesen szólt vissza, s nem értette mi a baja az anyjának. Hisz mostanában megpróbált kedvesebb lenni, igaz nem mindig sikerült, s ilyenkor Katalin szomorúan és tünődve nézett rá. Az egyik nap eljött, s néhány csendes mondat után elköszönt. Ő meg ott állt tehetetlenül és megalázva, s most hosszú idő után először nem segített a pénz. Valami sajgás állt lelkébe, de néhány nap múlva már tisztán látta, hogy így a legjobb! Hiszen a lánynak fogalma sem volt róla, ki ő valójában, s neki is könnyebb végezni feladatait így szabadon. – De miért pont őt! – vágott bele hirtelen ismét az indulat! Miért neki kell veszni?! Bár sejtette, hogy nincs igazi kiút ebből a helyzetből, de agya nem tudta még elfogadni ezt a tényt! Hátha van valami megoldás! – Hirtelen balra rántotta a kormányt, s így is alig kerülte el, hogy bele ne menjen egy előtte haladó kocsiba. Még szerencse, hogy a szomszédos sáv üres volt! – Ezek az átkozott kocavezetők! – tört ki belőle. Megelőzve őt, tilos jelzésnél megálltak, s hajsza hía volt, hogy kiszállva autójából nem ment neki az idősödő férfinak. – Hová lett hírhedt hidegvéred? – mondta később némi gúnnyal magának. De nem volt kedve nevetni. Egyre csak a várható fejleményeken és a megoldáson törte a fejét. Idegességében csak akkor vette észre, hogy mennyire beszívta az ajkát, mikor megérezte a vér ízét a szájában. Már beért az utcába, ahol ügyvéd ismerőse lakott, s nem akart késni. De megint eszébe jutott az ellopott autójában maradt papír és iratok. Hátha olyan emberek kezébe került, akik érintettek ebben! S egy bizonyos ponton túl nincs kímélet! Ezért hiba volt a feledékenység! Talán nem kellett volna belemenni a legutolsó üzletbe, mert ez sérthette valakik érdekeit. Nem volt elég elővigyázatos! Egyeztetni

kellett volna, de az idő sürgetett! Lehet, hogy innen fúj a szél? – kérdezte magát. De bizonytalan volt ebben, s elég valóságosnak is látszott. Ez a világ otthona lett, s ő eddig jól érezte magát benne. Megtanulta a játékszabályokat és avatottan alkalmazva őket, nyert. De most hirtelen minden elváltozott, s félelmetessé vált! Ez idáig megvetette azokat, akik elárulták félelmüket. Pedig néhány dolgot már látott! De tudta, ha valaki most ránézne, rögtön észrevenné azt! Ez undorral töltötte el, de nem segített. – ”Isten látja az emberek dolgait” – jutott eszébe egy másik mondat. Eh, Isten! Hisz apja is pokollá tette anyja életét, míg élt. Az meg csak tűrte! Pedig hányszor mondta neki, hogy váljon el! De anyja mindig is bigott volt! Talán csak akkor nem, mikor hozzáment ahhoz a férfihoz, aki később az apja lett. Pedig többen óvták tőle! Főként a „testvérei”! De ő akkor nem hallgatott rájuk! Legalább akkor karakán volt! S ez az állandó vallásosdi! Hogy óvta anyja régen a „büntől” és a rossz társaságtól! – „Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok!” – „Neked is szükséged van a Megváltóra!” – mondta, mikor már nyilvánvaló lett a középiskolában tolvajlása. Egy időre elbizonytalanodott akkor lelke, s arra gondolt, hátha igaza van mégis anyjának? – Talán mégsem jó úton jár...?! – Isten nem látható, nem érezhető, de a pénz hiánya igen! – mondta benne ekkor egy hang. S amúgy is még fiatal vagy! – folytatta. Él, ameddig lehet, de akkor ÉLJ! – Igen – felelte, én élni akarok! S barátait látva, akiknek láthatólag nem voltak ilyen aggályaik, újra megerősödött, s utána már ügyesebben követték el a stikliket. Ez hozott némi pénzt, s jobban tellett cigarettára meg néha italla, s erre-arra! A füvet csak kipróbálta, de hamar rájött, hogy ezt nem engedheti meg magának. Megvetette azokat, akik nem voltak többé urai akaratuknak, s ő nem akart ilyen lenni! Szegény naiv anyja, mindig is hinni akart neki, s nem is gondolta, hogy már kora gyermekkorától szinte tökélyre vitte a hazudozást! S mikor érdeke úgy kívánta alkalmazta is! Tudta, hogy ebben a világban, annak fegyvereivel kell megtanulni küzdeni, másként elmerül az ember! Már akkor kitűnt társai közül, és sokan elismerték őt. Aki meg nem, az megtanulta! Tudta a módokat! ... De egyébként sem gondolt komolyabban arra, hogy autóját ellophatják – tértek vissza gondolatai a jelenbe. Élvezett ugyanis bizonyos védettséget, ami most valamiért nem működött! De miért? Hisz ismerték őt és kocsiját is! – tört rá ismét a bizonytalanság! Ez csapda! – villant át rajta! Tudta jól, hogy csak profik vihették el azt

az autót. Azok meg tudják a játékszabályokat. De hol itt az összefüggés? Nem értette, és egyre fojtóbb lett nyaka körül a zakó és a begombolt ing. Tompa harag és tehetetlen düh emésztette, s úgy érezte, szétszakad a szíve! Menet közben ingerülten tépte le magáról a kabátot, s nyitotta ki ingét, hogy több levegőhöz jusson! Még annyit látott, hogy valami fehér lebben a szeme előtt, majd félelmetes csattanással iszonyú erejű erő préselte testét a drága kocsí szélvédőjének, ami azonnal szétrobbant. Ez volt az utolsó, amit érzékelt! ... Aztán távolodott...! – A hír rövid volt: "K.Gy. ...i üzletember, ismeretlen okból fékezés nélkül rohant bele gépkocsijával egy szabályosan közlekedő villamos oldalába, s rögtön szörnyethalt. Az előzetes megállapítások szerint az elülső légzsák valamiért nem működött. A villamos utasai közül egy személy azonnal meghalt, ketten súlyosan, öten könnyebben sérültek. A rendőrség vizsgálja a körülményeket. Az anyagi kár jelentős!"

Valamivel később, valahol egy szobában:

– Tulajdonképpen jó is, hogy így történt – mondta egy hang. – Megkönnyíti a dolgunkat!

– A halottak nem beszélnek, de mindent elvállalnak – felelte egy másik cinikusan!

Egy bérház egyik lakásában idős asszony hajolt némán az asztal felé, s testét hangtalan rázta a zokogás. – Miért Istenem?! – Rég halott férjére gondolt, akire úgy hasonlított most meghalt fia!

Egy tervezett esküvő pedig temetéssé változott!

Mert a bűn zsoldja a halál. A bűneset óta minden embert elválasztja öröklött és saját bűne Istentől. De Krisztus helyettes áldozata minden embernek elégséges a kegyelemre, aki él vele. Az örök helyed függ tőle!

SÉLLEY ATTILA

Félelem I.

Figyelmem egy pontba irányul,
Önfelismerést keresem.
A szem célkeresztje mohó
Kutató pillantások vad mezeje.

Harangok zenéje
Konduló hangja,
Némaságba vész,
Nem szól.

A test csupasz melege
Miért hűl jéghidegre?
Júdás pénzét szorongatja,
Figyelmem egy pontra irányul.

Tétován figyelem szememmel az utat,
Hallani, nem hallok a harangok
Síró hangját, félő.
Pénzét szorongató Júdás az áruló.

Félelem II.

Kígyók vad sziszegése,
Harangok némasága,
Keresztfán halálhörgés,
Tüskés koronák tánca.

Júdás kiállt az éjben:
Elárultam az Urat? Ha, ha, ha...
Csengő ezüstök zenéjei
Vértócsába fagyva zokognak.

Árulók sokasága
Zengi a dalt.
Némaság harangja
Hörgi át az éjt.

Konganak az érckoporsók,
Kősziklák zengő dala.
Uram! Te voltál itt egyedül
A farkasi lakoma.

Félelem III.

Benn farkasi nép,
Nagy zene-bona.
Kinn vihar tombol,
Táncra kél a villámok hada.

Nincs ember már a földön
Ki ne Júdas pénzét markolássza.
Anyját eladja az áruló,
Nem is bánja, örül.

Szégyen, hit, már nincs...
Ember, emberre támad.
Gyűlölet él szívében,
Ha kell testét elássa.

Feláldozlak Uram! – Kiállt az áruló.
Csak én, én legyek a győztes!
Kiben lakik lélek?
Szívében szeretet?

Nincs pardon, ha kell ölk.
Uram! Tőled nem kell semmi...
Keresztfádhhoz nem megyek.
És nem könyörgök...

Félelem IV.

Éhezel?

Júdasok kutyái felfalnak mindent.

Könny gyötri szemed,

Felfalnak mindent.

Hazugság lándzsái szállnak feléd:

Békesség, kegyelem, alázat.

Némaság fegyvertelen, kérges kezéd.

Vad ebek csaholnak és rágiák fejed.

Száz sebből vérzik szíved.

Nyomorúság tarisznyája,

Üres.

Hazugság álmvilága nyomja lelkedet.

Te hiszel Istenben?

Fohászkodsz, könyörögsz?

Imáid szórod felé?

Uram ments meg, könyörülj rajtam!

Ámen.

Félelem V.

Nincs már bokor sem virág,

Hová elrejtőzzem, tüzes a világ.

A félelem űz, éget.

Uram! Félek, imádlak téged.

Pusztá minden, oly sivár,

Fák kihaltak, ágak lehulltak,

Hegyek elporladtak, sivatagos a táj.

Uram! Félelem vett erőt rajtam.

Állatok vannak csak sokan.
Ember! Itt-ott lézeng, nyomorúság.
Szeretet az néma, léha, céda.
Tested mozgása béna.

Hit, békesség már rég elfelejtett.
Semmi.
Néma a határ.
A Golgota már üres, kereszted vár.

Némaság üli fészket,
Csend szeli kenyerét.
Uram! Te itt vagy?
Uram! Te itt vagy?
Bocsáss.

Ölelj!

Ha ajkam néma marad,
Szemem síró könnypatak.
Te vagy csupán egymagad.
Ölelj hát.

Száz virág nyílik,
Ablakod kitárod.
Szép asszonyom karod öleljen,
És lángolj.

Tűz legyen hajad rózsája,
Piros pipacs ajkad muzsikája.
Kebled ringó kispatak,
Szomjoltó nyári nap.

Csípőd vad ringása,
Szemed huncut mosolygása
Csábít a tánc, rajta hát
Ölelj fürgén nosza járd.

Tűnődés!

Légy magad kisvirág,
Vagy száraz kóró.
Levéltelen ág, melyre
Madár trillázva száll.

Légy magad tündöklő róza,
Illatod hintsed szét, illatozz.
Szirmaid legyen ágyad, párnád,
Szép, rózsaszín takaród.

Pihenj a napban, nyári fényben,
Arcod pírja legyen biztató,
Szeress forrón, tüzesen,
Karod tárd, ölelj szűziesen.

Csókod szomjoltó legyen,
Vágykeltő tiszta tó,
Tested forró, mint a láva,
Ágyad pihentető, nyugtató.

Velem vagy!

Te vagy nekem a fény,
Te vagy a sóhajom,
Te vagy a szó,
Te vagy az ajkamon.

Ha nem volnál,
Talán itt volnál,
Bennem rejtve nagyon,
Sóhajom, mely száll, hagyom.

Kereslek, kutatlak,
A pamlagom hideg és vár,
Nincs szó, mely fáj
Minden oly üres, sötét a táj.

Te vagy reggel, ha szól a telefon,
Délben ebédem, finom falatom.
Könny az arcomon, csurog ráncomon.
Te vagy a szó, mely kiált.

Várom a hajnalhasadást,
Reggeli harangszót,
Ajkam az ajkadról mesél,
Hozzád repülök én.

Mi lehetnék?

Nélküled mi lehetnék?
Egy elsárgult hulló falevél,
Alvó fák alatt magányba rejtve,
Hogy senki ne lássa.

Nélküled mi lehetnék?
Egy harapás kenyér,
Mely éhét oltja éhezőknek,
Mi is lehetnék?

Nélküled mi lehetnék?
Megírt szerelmes levél,
Mely elküldésre vár.
Nélküled semmi, semmi nem lehetnék.
Nélküled mi is lehetnék?

Fotóim

SIMON M. VERONIKA

Enyedi Béla: Azok a reneszánsz csodás évek...

A 2008-as esztendő a reneszánsz éve lett, és a Firenzéből elindult reneszánsz áramlat, mely az egész világon áthaladt, ma is sok művésznek témájává vált. Csodálatos korszaka az emberiségnek a XV. és a XVI. század. Szinte az élet minden területén jelentős találmányok, felfedezések, alkotások, eszmék... születtek, maradtak ránk, a boldog utókorra! Galileo Galilei, Kolumbusz Kristóf a világegyetem képének újrarajzolásában, a Föld ismeretlen területeinek felfedezésében. Leonardo Da Vinci, azaz Leonardo Vinciből a művészet és a technikai fejlődés területén ért el sikereket. Ő volt az első polihisztor, az-az ember, aki még ma is a legműveltebb Főnek számít. De ide sorolható még Buonarroti Michelangelo, a mecénás Lorenzo de Medici, Sandro Boticelli, Albrecht Dürer, Francesco Petrarca is, hiszen a szobrászat, festészet, költészet igen fontos szerepet játszott abban az időben és játszik ma is. Niccolò Machiavelli, Mórus Tamás, Luther Márton mind-mind új gondolatokkal lepték meg nap, mint nap a világot. És ha megemlíjtük Gutenberg Jánost, a könyvnyomtatás felfedezőjét, akkor egy olyan névsor végére érkezünk, akik mind-mind emelték e korszak fényét, fontosságát.

Meg kell említeni a reneszánsz magyar nagyjait is, hiszen Luxemburgi Zsigmond király, a törökverő Hunyadi János, a legnagyobb, az igazságos Mátyás király, és a reneszánsz királyi udvar, Janus Pannónius, Balassi Bálint, Bakócz Tamás, Vitéz János, Tinódi Lantos Sebestyén, az itáliai műveltséget hazánkban megteremtő Aragóniai Beatrix, mind-mind európai szinten is fontos szerepet játszottak a reneszánsz előretörésében! Természetesen nem teljes a reneszánszkor alakjainak felvázolása, de Simon M. Veronika Munkácsy-érmes festőművész a reneszánszban használatos merített papír, tus és pác segítségével elkészítette e fontos reneszánsz szereplők portréját, válogatása ebből a korból közelebb visz bennünket a felismeréshez, hogy milyen nagyszerű művészek, tudósok, szabadgondolkodók éltek a reneszánszban, a XV. és a XVI. században.

Mátyás király

Aragóniai Beatrix

Sárospatak

Hunyadi János

Luxemburgi Zsigmond

Bakócz Tamás

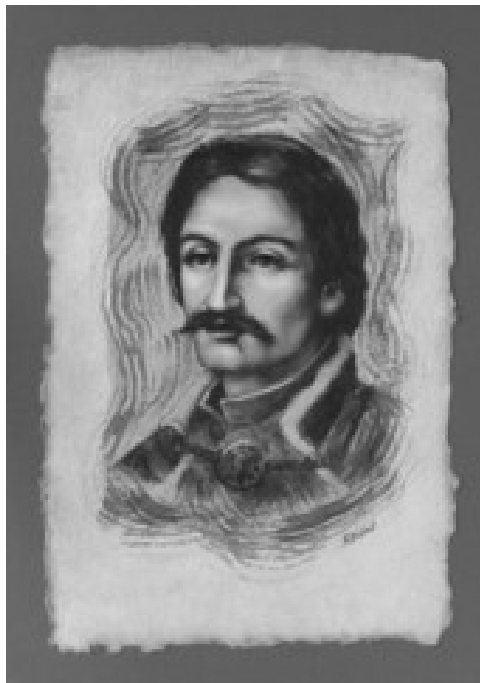
Csáktornya

Vitéz János

Tinódi Lantos Sebestyén

Balassi Bálint

Monoki reneszánsz kastély

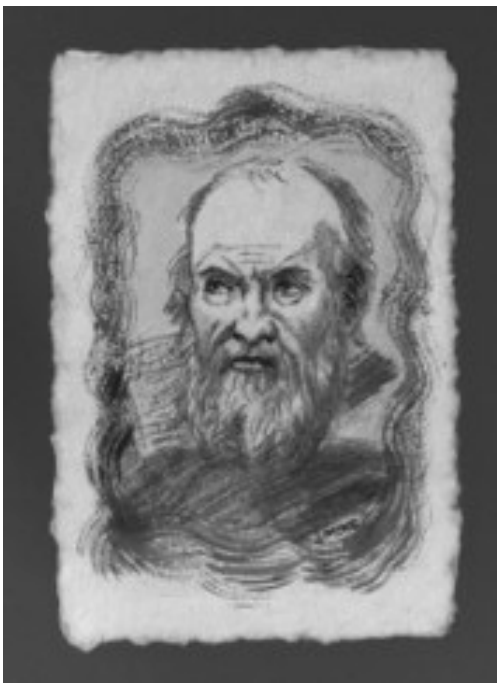
Janus Pannonius

Sandro Boticelli

Niccolo Machiavelli

Galileo Galilei

Kolumbusz Kristóf

Francesco Petrarca

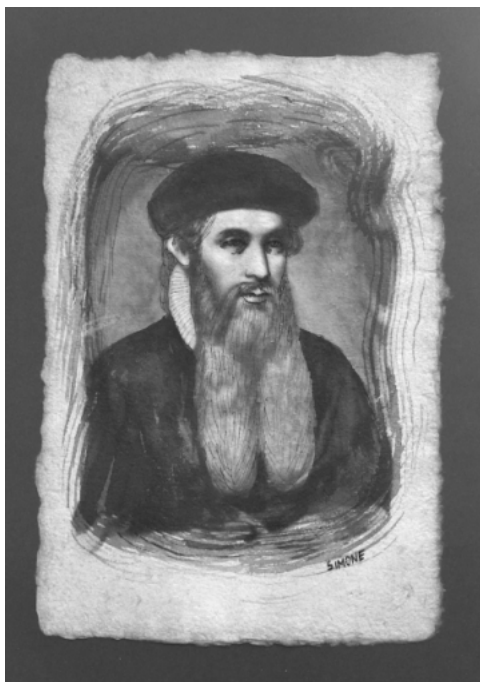
Leonardo da Vinci

Albrecht Dürer

Buonarroti Michelangelo

Gutenberg János

Luther Márton

Mórú Tamás

Lorenzo de Medici

† SOMOSSY KATALIN

Gyertyák és keresztek

/Simon M. Veronika képéhez/

Sejtelmes éteri kékségben,
melyben kisebb-nagyobb gyertyák
életért kiáltó lángja lobban,
s alattuk halmok,
rajtuk keresztek,
értük ég a gyertya,
kik elmentek,
elhagytak,
átlényegültek testi fájdalomuktól
megszabadulva, de lelküktől
nem, mert bennünk élnek,
s vigyázzák lépteink.
A titokzatos mély kék bársonya
alatt ha jobban megnézem, – látom,
látni akarom

Jézus fejét,
ki az élők,
a holtak,
az örökkévaló /?/ mindenség Ura.
Szelleme átsejlik a hideg,
s mégis meleg
kéken, – sugárzik,
erőt ad, megfeszítetten is,
a torinói leplen is,
Veronika kendőjén is,
erőt, hitet, hogy egy életünk van!
Mely nemcsak egy nő és egy férfi szerelmének
gyümölcse, – de – kegy, – Isten kegye.

Emlékezz...

„Emlékezz ember,
por vagy és porrá leszel” –
s hiába hajtom fejem álmra,
elrepült,
forgolódom,
ezernyi gondolat zsong fejemben,
influenzától zúgó fülemben
kiállok az erkélyre,
felnézek a csillagokra
az öreg Göncölre,
s az engem őrző kettős csillagra,
kezem a Hold elé teszem,
ujjaim közt kifolyik a Hold,
csak az emlék, mely nem holt,
de holtért kiált,
zsong,
s a gondolat:
„Emlékezz ember por vagy
és porrá leszel.”

Hit

Hite
valakiben,
vagy
valamiben
mindenkinek
van
a lelkében.
Ősi,
misztikus,
divattá lett,
felhők fölé,
rögök közé
dobott,

lökött
valaki,
valami.
Istenként kikiáltott,
vallásonként másként hívott
láthatatlan,
megfoghatatlan,
és mégis bennünk lakó
fényt,
erőt
adó
a mához,
a holnaphoz,
az örömhöz,
a fájdalomhoz,
az Élethez!
Életadó,
életet elvevő,
megtartó
hit.
Benned,
bennem,
bennünk,
élő,
égő,
elfogadott,
sokszor lázadással,
 félelemmel,
 feltőn
hittel
éltető erő.

SZABÓ ZSOLT

Selmec szelleme

Csillén csillan múltnak szeme
Görbe utcák büszke során,
Merengve Selmec városán,
Lelkünkbe réved szelleme.

Szívünk könnyező teraszán
Visszafelé folyik az idő,
Bursch-nótában tovatűnő
Örök szerelem vonalán...

Szeresd mindig, mint jó Anyát,
Létra borát, vágott aranyát! –
Folly' nektár-utat, ó, Terasz!

Szeresd holtig, Ő Mindened...
Nótázzuk együtt, ott, Veled:
„Mindnyájan jártunk egyszer az
Akadémián...”

Csak Veled

Tündér-álmot hint szemedre a szél,
Akvamarin tükrén remeg a múlt,
Remél a jövő – örökre elmúlt
Könnyekről gyöngyvirág-lelked mesél...

Tízmilliárd fényév csillaga és
Ámori jelt szívedre csendesen,
Míg testedre időtlen ölelés-
Hullám omlik fájón, szerelmesen.

Vágyak illatán füröszt a jelen,
Szomjas Delfin, úszik a végtelen
Nektár-csókók Atlantisza felé... –

S érzem, mint orcád bársonnyá válik,
Két hangtalan szó-bibe rózsállik
Ajkadról /Csak Veled!/ szívem elé.

Szonett Szerelmemhez

Szomjas szíved echóját hallgatom.
Zsibongva dobban vérző lelkemen.
Elsír szenvedélyt, sorsot szenvtelen,
Remegő lényed keblemre hajtom...
Eszmény és vágy gyöngyözik szemedet,
Tündér-kékje halkán elvarázsol,
Lágy csókokat édes ajkadra szór,
Eléget tüzén illat-könnyeket. –
Karjaid hevében megfagy a hang.
Egyvalami zsong: szerelem-harang
Ringat öledbe mámor s képzelet
Idillje jő, most átjárja ered...
Kitörő vulkán-keblemet Neked
Adom – csak érezd: mennyire szeret!

Lantom könnyei

Téged sirat elmém húrjaival
A kozmosz, minden szingularitás,
Szívedbe vérző Ámorként nyilall
Lantom könnyeiről az elmúlás.

Érzem, lebegő vákuumba szív
A sok semmi, valami véges és
Határtalan, egy örök-relatív
Szerelembe málló szabadesés...

Lassan lelkembe omlik tér, idő,
Elsodor a görbülő téridő,
Súlya alatt rongy-szívem elszakad.

S a milliárd fényévről már elmúlt
Jövő csillaga a kővé gurult
Fény sötét partjain is könny marad. –

Lelked tükréből

/Wass Albert emlékére/

Kard és kasza, végtelen válaszut
Ringatta sorsod egyház, egyetem,
Vágyad bölcsője mégis Válaszut,
Erdély, erdő – egy világegyetem.

Voltál a Remény, vérző szélmalom,
Éltetted Istenünk szabad egét –
Hasztalan: kínod kamrája ma rom,
Szú vájta ki ősnemes szellemét.

Hisz láttad: nemzetünk néppé fajult,
Sors-keze köporos út, mit a múlt
Lelked víztükrén folyton felkavart. –

Most szíveden virágzó kert terem,
Hős-keblére hajt a történelem...
Te szentül élted, haltad a magyart.

*A szerző ezen alkotása a HAT és MAIT Éltető forrás című,
2008-as országos irodalmi és képzőművészeti pályázatán,
vers-kategóriában Aranytoll-díjat ért el. /A Szerk./*

SZALAY ANIKÓ

Mit súg a szív?

Hogy mondom el majd akkor neked
titkolt emlékeim, zűrös életem...
Jajjal tűzdelt, vértelen ajakkal,
fájdalom-tűhegyek égő nyilaival,
szótalán, cserepes-lázasszájjal
szomjazva, s várva az igazságra?

Mikor megszűnik minden kín,
a beállt csendben égi hárfa hív,
de már nem lesz ékes énekhangom,
értem kondulnak búsan a harangok,
Fény vesz körül – határtalan,
Látom gödrös, hasztalan utam,
többé nem mondhatom el: Szeretlek,
hogycsillagos vágy a szívem,
Örvények tűnő ködében
szétfoszlik minden földi érzelem...

Most vallom hát meg azt az egyetlen szót,
hisz bennem vibrál e fátyolos-elcsukló,
mely szelek hangja, vad vitorlák tánca,
széles tengerhabok zúgó morajlása,
szirtek kiáltása, visszhang kacagása,
madarak éneke, csermely csobogása,
Erről dalol minden: élő s élettelen,
selyemfodros kékség, tudomány, értelem...

Szívem halk imája rezdül, azt súgja: Szeretlek,
s ezt zengi a végtelen, hol érted csillag lettem!

Szabad lélek

Örök gyerek vagy ember, örök gyerek.
Hálatlan talán ez a jó szerep?
Rajta, nézz magadba! Kit látsz vajon?
Valódi vagy álarc, amit mutatsz, s hordozol?

Vicsorgó világfogaktól rettegsz,
hogyan széttépik bűvös álmoképed,
s az ábrándok rózsaszín fátyolán
nem süt többé új reménysugár.

Ijesztő tettek húznak gödörbe,
s a mélység alján bűn cövekel.
Mondd: Vermet ástál saját magadnak?
Magányod rémpartja nem felel!

Égnél, mint csipke, ha Isten lángra gyújtja,
s a világhoz intéznél merész szózatot,
de fázol kis virágként, mely kelyhét behúzza,
mert kibontott szirma nem kap fényes napot.

Örök gyermek vagy, s örök ember,
e teremtésben vesztes és nyertes,
rázd le bilincseid, ünnepeld meg,
hogyan szabad lehet lázadó lelked!

SZEGŐ ANDRÁS

Benézett a Nap

Ablakomon benézett a Nap,
Rámzúdította sugarát,
Fénye szétterült az asztalon
Csábítón kínálta magát.

Borongós hangulatom elmúlt
Ünnep vett körül hirtelen,
Felálltam, hogy méltón köszöntsem,
És ő szembe nézett velem.

Borzongás futott át a testemen
És csábított a fényözön,
Kikíváncoltam a szabadba
Féltem, hogy a Nap elköszön.

Néztem a rügyező bokrokat,
A tavaszt váró orgonát,
A Nap rám lehelte melegével,
Rám terítette mosolyát.

A semmittevés ünnepe volt
És így telt el a délután,
Mikor a Nap útját bejárta
Néztem utána én bután.

Majd végül egy tüzes golyó lett,
Már nem sugárzott fényözönt,
És elszállt a messzeségben,
Ő méltósággal elköszönt.

Hol voltál...?

Hol voltál te édesanyám
Amikor apró fiacskád
Ölelő karodba vágyott?
Amikor téged keresve
Körülöttem mindenki csak
Közömbös arcokat vágott?

Mikor szeretetre éhes
Gyermeked éjjel felsírva
Kereste meleg kebledet?
Amikor nem akart mást, csak
Szerető hangodat hallva
Kicsit összebújni veled?

Édes titkokat ellopni,
Sokszor hallani, hogy szeretsz
Majd érezni egy életen át,
Tudni, hogy van édesanyám
És létem minden percében
Hallhatom szerető szavát.

Hol voltál mikor más anyák
Az óvodába kísérve
Fogták kicsinyeik kezét?
Mikor könnyesszemű anyák
Meghatódva ünnepelték
Serdült gyermekük sikerét?

Hol voltál mikor a fiad
Ím már felnőtté is válva
Első fizetését kapta?
Majd mikor a honvédsereg
E szentelt földet védeni
Tagjai közé fogadta?

Mikor fiad legelőször
Nézett szembe ellenséges
Ágyúk vészes morajával?
Majd máskor a félelmetes
Éjszakai pokoltűzet
Ontó Sztálin-orgonával?

Amikor a sorainkba
Mintha egy jégverés törne
Zúgva csapott be a gránát?
Akit talált, az már nem félt,
Utolsóként anyját hívta,
Nem érezte a fájdalmát.

Hol voltál mikor a fiad
Kegyelemkenyeret kapva
Hadifoglyok sorsát élte?
És a múltó évek alatt,
Hogy a sorsok rendeződnek
Szinte nem is remélhette.

Hol voltál mikor fiadnak
Egy tavaszi szökés után
Szibéria lett a sorsa?
Hol a csákány nyele mellé
Éhezésének küszöbén
Nem talált rá egy szem morzsa.

Hol a hidegek születnek,
Körülfognak és kínoznak
És maradnak féléven át,
Hol a fagyban kelsz és fekszel,
És az őreiden kívül
Madárt sem látsz éveken át.

Ha a hideg pihenni hagy,
Álmodom anyám, velem vagy,
Ilykor otthon érzem magam,
De ébren e fagyországban
Egy szem krumpli is becsesebb,
Mint a legcsillogóbb arany.

Hol voltál te édesanyám
Mikor nősültem, s majd kezem
A családi fészket rakta?
Nem volt ki, ahogy illene
Erre az újdonsült frigyre
Anyai áldását adja.

Lehet, hogy mégis megtetted
Abban a másik hazában,
Ahol a csillagok közt élsz?
Mert negyvenkét évig tartott
E boldog házasság, amely
Máig mosollyal visszanéz.

Hiszem, hogy találkoztatok,
Ismert már éltünk folyása,
Családom apraja-nagyja,
Amit a sors tőlem elvett
Bízom, hogy kárpótlásul majd
Utódaimnak megadja.

Kicsiny koromban hagytál el,
Emlékim nincsenek rólad,
Éjjel gyakorta álmodom
És azok tehozzád szólnak.
Egyetlen fényképet őrzök
Az nekem egy vagyont megér,
Szívem fölött hordom mindig
Oda nem adnám semmiért.

Zúgolódtam, mert elhagytál
Tudd, hogy hiányoztál nagyon,
Bocsáss meg érte és szeress,
Mosoly üljön az arcodon.
Éltem már lemenőben van,
Évek? Vagy hónapok? Talán,
Ha odabújhatok, hol vagy,
Akkor majd újra lesz anyám!

Az Uriv-i hídnál

A végtelen orosz sztyeppén
Befagyott, kanyargó folyó,
Közel negyvenfokos hideg,
Idő: éjszakába nyúló.

Kilencszáznegyvenháromban
Január tizenkettő volt,
Az égen csillag sem látszik
Egyetlen fénypont csak a Hold.

A második magyar sereg
Innenső parton tanyázik,
Tüzereje igen csekély
Az állomány éhes, fázik.

Túlparton az orosz erő
Jól felszerelt, ugrásra kész,
Utánpótlásuk is rendben,
Mi lesz ebből? Megáll az ész!

Hajnalba megy át az óra
Megindul az orosz erő,
Iszonyatos az ágyútűz
Itt mi nem lehetünk nyerő.

Mire a nap lenyugodott
Elérkezett a harc vége,
Győzött az orosz túlerő,
Szörnyű mészárlást vitt végbe.

Odahaza sok a családtag
Biztos felriadt álmából,
Anyák, megrémült kedvesek!
Máig is van, aki gyászol.

Negyvenezer magyar baka
Terült el az orosz télben,
És további harmincezer
Menekülve, üldözésben.

Ez egyetlen ütközetben
Hetvenezer fiú, apa,
Nem csoda, ha a szív megáll,
Pokoli volt az éjszaka.

Hatvanöt év telt azóta,
Emberöltő ez sokaknak,
Ám az akkor feltört könnyek
Tán még ma is felfakadnak.

A Don ott folyik, mint egykor
És ott a magyar temető,
Hőseink pihennek benne,
Így rendezte a Teremtő.

Most az évforduló kapcsán,
Akik még emlékszünk rájuk,
Képzeletünk szárnyán vigyünk
Sírjukra egy szál virágot.

Sínek-vonatok

Kanyargó vasúti sínek
Behálózzák a világot,
Sok esemény tanúi ők,
De nem adnak róla számot.

Egy híd korlátjánál állok,
Egy ideig itt maradok,
Felülnézetből figyelem
Miként futnak a vonatok.

Sín, vonat édestestvérek
A világot együtt járók,
Szívük is együtt dobban,
Nem veszítheti el párját.

Örömet, bánatot visznek
Zakatolva, szinte szállva,
Vannak mikor zord vidékre,
Máskor napsütötte tájra.

Zsúfoltan indul a reggel,
Tülekednek az emberek,
Aki ráérősen mozog
Nem talál majd ülőhelyet.

Sípszó hangzik, vonat indul
Már gördülnek a kerekek,
Remélem eléri célját
A sok felnőtt és sok gyerek.

Én állok a hídon tovább,
Képzeletem is szárnyra kap,
Keresem a meszességben
A be nem teljesült álmokat.

Nézek a távoli ködbe,
De már nem látszik a vonat,
A vasút törvénye igaz:
A vonat megy, a sín marad.

A kultúra napján

Ma van a kultúra napja
Vörösmarty-t idézem én,
Behunyt szemem látni véli,
Az élete egy szép regény.

Látom szobájában ülve,
Lelke tán a mennyekben jár,
Hazája sorsa aggasztja
Miközben az ihletre vár.

Talán könny szökik szemébe,
Ahogy a sorokat rója,
Ily versek könnyel születnek,
A költőnk is könnyekkel írja.

Így alkotta a Szózatot
Tanítva ma is bennünket,
Legyünk hát híve Hazánknek,
Tárjuk ki felé lelkünket.

Ne bántsa magyar a magyart,
A gyűlölet hamvadjon el,
Ármánykodásnak nincs helye
És egymással beszélnünk kell.

Vesse fejébe mindenki
Amiket a költőnk sugall,
Ez a föld éltet bennünket
És hantjával is ez takar.

Őszi gondolatok

Könnyeit hullató ősz
Zörgött az idő ablakán,
Kopottas irháját hozta
Fürge, langyos szelek hátán.

Míg a fák edzett ágai
Birokra keltek a széllel,
Addig a fáradt levelek
Ijedten rebbentek széjjel.

Megrémült házi verebek
A tarka lombokkal szálltak,
Míg valahol közel-távol
Árnyas helyet nem találtak.

Kedvem virága hervadoz,
Nem hallom nyárnak a neszét,
A Nap, mint fönnyadó rózsza
Lankadva hajtja le fejét.

De bennem szunnyad a remény,
Rám terül a múlt emléke,
Lelkem kínjai elmúlnak,
Majd tavasz fakadt belőle.

Korán kelek

Olyan jó már reggel korán kelni
Szinte kidob magából az ágy,
A természet ígéri a tavaszt
És már elfog utána a vágy.

Kinézel egy ablakon és látol,
Nem fekete körülted a táj,
Még az úton és amerre lépdelsz
Azt látod, hogy minden csupa báj.

Zöldellnek az út mentén a füvek,
Nem különben fölötted a fák,
Tenyérnyi felhő sincs fenn az égen
Csupa kékség mosolyog le rád.

Az utadat rigó fütty kíséri
Koncerteznek már a dalnokok,
Ez nekik a reggeli imájuk,
Megigézve csendben hallgatok.

A földön is reggeliző rigók
Csipegetik fűközt a magot,
Nem félnek, – már megszokták az embert –
Mikor mellettük elballagok.

Leülök a buszvégállomáson,
Ott még rajtam kívül senki nincs,
A kelő Nap korongja már látszik,
Nemsokára ránk is áldást hint.

Körülöttem, amerre ellátok
Hegykoszorú övezi a tájt,
Hetek, vagy talán napok kérdése
Semmi mást csak fehér leplet látsz.

Ami ma zöld, fehérbe öltözik
Ünnepelni fognak majd a fák,
Szembenéznek a felkelő nappal
Elhnyelik a fénye sugarát.

És távolban, ott a hegy lábánál
Született meg egy kedves patak,
Csilingelve futja meg az útját,
Míg végül a Tiszába szalad.

Füves partján gyerekek tanyáznak
Figyelik a fürge halakat,
Botokat is áztatnak a vízben,
De hal rá csak nagy ritkán akad.

Kedves tájék, szeretek itt élni,
Békésen telnek a napjaim,
Sok tavasz köszöntött már itten rám,
Itt születtek a gyermekeim.

Lombhulláskor

A cseresznyefa szinte már kopasz
Elhullajtotta a levelét,
Csak pár szál ékeskedik még rajta
Őrzi még a megszokott helyét.

A barackfa is árván búslakod,
Rongyos ruhájú, de még kivár,
Dacolva az erős őszi széllel
Őrzi ékességét, ellenáll.

A szőlőlugas bíborszínre vált,
Napról-napra festi levelét,
Amit a szél még meghagyott rajta
Elbájolja az ember szívét.

De a meggyfa az maga egy élmény,
Koronája ezer színt öltött,
A természet bőkezű volt vele
Ruhájára egy vagyont költött.

Büszkén áll ő dacolva a széllel,
Hiába rázza az ágait,
Semmi pénzért nem adja meg magát
Féltékenyen őrzi bájait.

A gyerekekkel hosszasan elnézzük
Az ablakból jól látunk oda,
Hiába a legszebb évszak az ősz,
Mondhatnám, hogy igazi csoda.

Továbbadom

Kis utódom üljél ide mellém,
Mit fontosnak vélek elmondom,
Úgy ismerlek te fogékony vagy rá,
Ezt tapasztalatból jól tudom.

Öreg vagyok, már nem sok van hátra,
Hónapok, évek? És elmegyek,
Amikor hazafiságra kéne
Tanítani, én már nem leszek.

Látod e térképet? Nézd meg ezt jól!
Ez az egész így a mi Hazánk,
Kárpátok övezte meseország,
Őseink ezt így hagyták reánk.

Benne a napsütötte síkságok
Hol kalászt ringat a nyári szél,
És apáink verejtéke nyomán
Született az élet, a Kenyér.

A hüen ápolt hegyoldalakon,
Ahol az illatos bor terem,
A hegyek mélyének gazdagsága
Pedig, mondhatom, hogy végtelen.

Halakban gazdag folyók és tavak
Szerte e szentföldnek kebelén,
És hol szunnyadó mondák pihennek
A zord hegyeknek rejtekén.

Sok próbatételt elviselt e nép
A már letűnt ezredéven át,
És többször ők hősi harcok árán
Őrizték meg egyben a Hazát.

Majd szerencsénk forrása megszakadt,
Ránk feküdt irigység, rágalom,
Lelkünkben azóta is visszacseng
Ez a gyűlölt név: Trianon!

Szép hazánknak értékes részei,
Vele együtt sok hazánk fia,
Elkerültek idegen kezekbe,
Nem segít sem fortély, sem ima.

Elmúlt immár nyolcvanhét esztendő,
De nem szűnt meg bízni a hitem,
Hiszek Hazám feltámadásában,
Nekem titkon ezt súgja szívem.

Kis utódom ezt várom el tőled,
Hogy legyen ez neked is hited,
Tartsd melegen, ne hagyd, hogy kihűljön,
Míg élted tart, magaddal vigyed.

E térképre minden napon ránézz,
Ezt hagyja reád a dédapád,
Ha éltedben nem változna semmi,
Ezt a hitet te is add tovább.

Hogyha egykor sorsunk jobbra fordul
És eltűnnének a fellegek,
Örömdben te majd sírni találsz,
Ne szégyelld akkor a könnyeket.

A Hold

Naplemente után
Elszürkül az égbolt,
Ami világított
Az már nincsen, csak volt.

Mint egy zsibárúsnak
Rongyos esernyője,
Olyan vigasztalan
Az ég fejfedője.

Imitt-amott úszik
Néhány föltnyi felhő,
Kényszeredve tolja
Az ébredő szellő.

Madarak röpködnek
Ijedten az estbe,
Csapkodó szárnyakkal
Fészküket keresve.

S mielőtt zűrzavar
Származna belőle,
Megjelenik a Hold,
Az éj királynője.

Mosolygós arcával
Letekint a Földre,
Árnyékok ébrednek
Mindenfelé tőle.

Majd a csillagok is
Feltűnnek az égen,
S rendet teremt a Hold
E sok szolganépben.

Sok köztük a lusta,
A többi még lustább,
De mikor az álmot
Szemükből kimosták,
Csillagmilliárdnak
Ragyog fenn a fénye,
Tündököl közöttük
Az éj királynője.

T. FISER ILDIKÓ

Múltból lett jövő

Múltból jövő? Te esztelen!
A jövő folyik bele a múltba
halkan, nesztelen.
A jelen pedig, e lélegzetnyi pillanat
tovatúnik, mint törékeny fény,
zúgó áradat, parttalan.

Csoda-e mégis? A régben született,
az alkotó tollából, jövőként
látta e világot, mi nem is létezett.
Elvarázsolt idő vagy képtelen-képzelet,
a se-süveg se-palást költő
kacagó-múlandóságot, ki papírra vet.

Múltból lett jövő! Volt az, mi leszen.
A múlt folyik így a jövő útján,
halkan, csendesen.
A jelen pedig hosszú, időtlen pillanat,
tintából születő jövő,
hallod örök moráját parttalan...

Tükör

Belenézek.
Egyszerre két arc,
mi visszanéz.

Egyik kerek,
vidáman, hévvel ámuló,
rajta ifjonti pírral
nyíltan a világra táruló.

Hozzá kéken villanó,
kacér szempár,
nevetve vonzó, csábító.

Másikon megtört fintor
vigyorog leverten,
a két kékség fájdalomtól
szürkévé keverten.

Apró véset rajta
minden szívdobbanás,
pedig csak tükörkép,
semmi más.

A szív mécsese

Sárgulnak már a fālevelek,
szívem még mindig érted dobog,
a meleg napsugár közt
te voltál a legfényesebb ,
most te vagy a legszínesebb lomb.

Ha esőt ígérnek az égen a felhők,
frissítő csepp vagy, kit várok nagyon,
ha a világosságra sötétség jó,
te jelented a felkelő napot.

Ha az idő hidegre fordul,
szívem pótolja testem melegét,
az öröm, hogy te vagy
felmelegíti lüktető környezetét.

Olyan láng ez, mit nem olthat el
holmi langy eső, sem zivatar,
nem fűjja el a szél és
nem söpörheti el hóvihar.

Egy örök mécses, mely világít,
fényénél mindig láthatók leszünk
egymásnak, ha együtt érzünk,
és együtt is hiszünk.

Érzés

Egy tiszta érzés,
mi átjárja testem, lelkem,
mit elmondani kevés a szó,
tiszta, boldog világ, mit
megtaláltam, mit meggleltem.
Megtartani, megbecsülni,
ez a célom az eljövőben,
olyan ez, mint mikor újabb
patak fakad a hegytetőben.

Olyan ez, mint mikor
kitárja szirmait a virág,
s először ízlelgeti véle
a levegő frissítő illatát.
Először érzi meg
a langy eső melegét,
először simogatja végig
szirmait a szél.

Először ingadozik,
ha zord vihar fakad,
s ha túléli, igazán virág marad.
Levelei zölden nevetnek
a kéklő ég felé,
a csillagok ha felragyognak,
síró boldogsággal fordul
a fénylő hold felé.

Köszönetet mond ő
a tápláló talajnak,
erősödő szára, zöldülő
levelei mind élni akarnak.
Míg szirmai szivárvány
színeiben pompáznak,
apró sejtjei életére vigyáznak.

Kinyíltam, s élni akarok!
Élvezni, hogy szép,
törékeny virág vagyok.
Boldogan nevetni a világ felé,
míg el nem hervadok,
álmom véget nem ér.
Szeretni azért, hogy szeressenek,
nevetni, hogy mások is
velem nevéssenek.

A virág

A virág nem nézi,
mért szereted,
szó nélkül feláldozza
legszebb kincsét neked.
Becsüld meg hát
e parányi élet haldoklását,
ki ezzel a pár órával
szerzi meg az
emberek boldogságát.

Erdőirtás

Szelíd végtelenbe látó óriások,
komor szemükben félelem, harag.
Csattogó fejszék nyomán fűmes dallamot
zeng a kórus – halálos e hang.

Végső taktusként zakatolva harsan
a fűrészek motorja – pusztító erő.
Lehulló koronák fájdalmas sóhaja,
a szelíd végtelenbe látó szemfedő.

Eltört

Eltört?
Igen. Darabokra.
Ragasztó?
Nem segít. Újat kell venni.
A boltban?
Nem kapni már.

Visszamenni az időben,
mikor még egybe volt?
Nem segít. Már homályos,
mi eddig tiszta volt.

Eltört.
Csak bámulom darabjait.
Nem tudom
valóban én törtem el,
vagy már az elején, hibásan
jónak könyveltem el?

A Kék Hold

Egy fénys estén kedvesen
rám nézett tágra nyílt szemekkel
tojásból épp kibújt gyermekem
és megszólalt halkán, csendesen:
„De szép Kék a Hold anyja
csillogóbb, mint valaha”

Válaszommal nem siettem
visszavágni mégse kéne
szeretettel belémerültem
csöppségem mosolygós szemébe
két ártatlan kerek
ámuló őszinteségbe.

Megláttam benne azt,
mi ott ragyogott kéken
saját szemem, mint holdfényes tükör
és akkor megértettem végre
mindkettőnk szívében
a Kék Hold örökké tündököl.

Kinőttem az óvodát

Mikor először léptem át e kapukat
szememben a félelem könnye csillogott,
körülöttem sírásra görbültek a szájak,
hazavágyó szívem vigasztalan dobogott.

Mikor először nyújtottad felém kezed
nem láttam még, hogy szíved nyitva áll,
rémülten néztem a sok gyereket,
hol lehet most az Édesanyám?

Először csak játszottam, pityeregtem, ettem,
telt az idő, sokat tanultam, terítettem,
szemembe idővel mosoly költözött,
az óvó néni a szívembe férközött.

A sok gyerek barát lett és játszótárs,
a felnőttek szerető, segítő kezek,
az óvoda második otthonommá vált,
és most látod, mégis elmegyek.

Mit magammal viszek, az évek emléke,
Minden, ami történt, sok érdekes dolog,
és indulok újabb ismeretlen felé,
a könny, szívszorongás újra kísérni fog.

Átölelni a világot

Bölcs virág a szeretet
Szirmainak őre napsugár
Pompája örök kikelet
A lány szél táncára vár

Fehér sas a szeretet
Szárnyával ölelni képes
Zúgó vizek, csúcsok felett
Az ég-tenger kékje fényes

Szivárvány a szeretet
Színes kapuját kitarja
Esőből, fényből születik
Ráborul az egész világra

Otthon

Egy szó csupán: Otthon.
Kimondom könnyedén,
akár ha lepke száll
virágok színes tengerén.

Otthon. Lágyan cseng,
hangja mégis betölti a teret,
s miközben lebeg
szívedben szorít, remeg.

Vigyázz rá! – szól a hang,
mert míg érzed melegét jó,
ám ha elveszíted ,
nem csak kívül fázik tested,
de lelkedben legbelül.

KÉRDŐJEL

Születésünkkel egyetlen pillanatra találkozik a múlt, a jelen és a jövő. Létünkkel magukban hordozzuk őseink vetületét, a mindennapok történései a múlt építőköveiként maradnak mögöttünk, általunk pedig a jövő születik újra meg újra.

Születésünk pillanata maga a szabadság, melyet szép lassan az elfolyó idő tengerében időről-időre, cseppenként veszítünk el, és amelyért néhány erőtlen karcsapáson kívül – melyekkel igyekszünk a felszínen tartani magunkat – elfelejtünk küzdeni. „Nem tudok úszni” ismételtgetjük, meggyőzve magunkat arról, hogy a mélybe hulló eszményeinket sehogy sem hozhatjuk vissza ide, a jelenbe.

Születésünk pillanatában a boldogság mámorító érzése vesz körül bennünket. Szüleink, hozzátartozóink büszke, sugárzó tekintete vetül reánk. Féltő szeretettel teli ölelése a világnak, ám karjai lassanként rideg és fojtogató láncokat vonnak körénk, melyből olykor könnyedén, máskor súlyos sérülések árán szabadulhatunk. Önként vállalt börtöneinkbe, az aprócska ablakokon át, a szabadság végtelen égboltjáról csupán egy-egy halvány fénysugár hatol.

Születésünk pillanatában első sóhajtásunk sírásba torkollik. Vajon az öröm vagy a bánat sóhaja hagyja el először védtelen testünket? Vajon egész további életünkben a pillanat örömének újraélése hajt bennünket, vagy az átélt fájdalom elkerülése ad értelmet életfogytig tartó küzdelmünknek...

TAMÁS ISTVÁN

Vátesz

Elsirattuk már százszor a hős nemzetet,
amikor a szél lyukas zászlókat lengetett.
Repülőkből bombafelhők törtek a magasba,
gyászoltunk, sírtunk, magunkba roskadva!

Talán az elfogyott erőnk még újra nőne,
ha lenne még Magyar, aki bízik a jövőben.
De zokognak a nyírek, görbülnek a tölgyek:
– lelkeőbb ifjúság kell most Istenünknek!

És a szívünk, amikor rettegve megremeg,
félve dobban a koldusért, aki kéreget!
Értjük a valóságot, s tűrjük a másságot,
de nem vesszük észre, az igazvalóságot!

Imádkozzunk Magyarok! – az örök Jézusért,
akit a képmutatók, keresztre feszítették.
S hagyva így bennünk örökös fájdalmat,
véres történelmet, amiről a világ hallgat!

Csendes vizű folyóról, a Trianoni gyászról,
nem szólhat énekünk a Magyarszabadságról!
Amíg bókolva siratjuk hős nemzetünket,
addig Ők a mások, elorozzák szentföldjeinket.

Lesz-e még Ugar – amely majd sírhelyül szolgál?
A Duna-Tisza-közén, – szőke hajú lány!
Hús év elteltével, lesz e még Magyar?
Vagy elvész, mint egykoron, a Hun és az Avar!

A Maci csemegéje

Barna gombszemével
a málnásban kutat.
Nagy tappancsával
tör magának utat.

Hosszú hegyes orrán
piroslik a málna,
már régen jóllakott,
de tömi csak, tömi magába.

Szép lassan elcammog
a sűrű akácosba,
mézzel csalogatja
a dúslombú faodva.

Nem bírta ellenállni
a finom csemegének.
Így keverte össze
a málnát és a mézet.

A Mókus és a Sün

Ugrik ide, ugrik oda.
Fák indáin hintázik
Egész napja abból áll,
hogymindenkivel mókázik.

Süt a Nap, vagy hull a hó:
nem törődik semmivel
Az erdőt járja barátjával,
a kis huncut sünnivel.

Együtt szednek makkot
a kerekerdő mélyén.
Elfáradva érnek haza,
ezer csillagfénynél.

A Nyúl

A réten a nyúl az úr
két lábra állva fülel.
Ha neszez a csend
meglapulva bújik el.

A vadász kutyáját
mindig megtréfálja.
Futásközben rácsalja
a legmélyebb szántásra.

Botladozik a Kopó
az öles rögök között.
Ugrándozni próbál,
de majdnem lába törött.

Hasát fogja a nyúl
annyira kacagja.
Így tanulta meg a kutya
a rét a nyúl birodalma!

Az erdők királya

A zöld tisztás közepén
a nyúl harso gva kiáltja.
Én vagyok a legbátrabb
az erdők-mezők királya.

Mosolyog a kis mókus
fenn a tölgyfa odvába.
Huncutkodva játékból
makkal megdobálja.

– Te kis mit ugrálsz
mássz csak le a fáról,
s meglátod mit kapsz majd
az erdők királyától.

Potyogtak a makkok
sűrűn a nagy szájhősre.
Messziről hallatszott
a Róka, ravasz nevetése.

Ki itt az erdők királya?
Üvöltötte a ravaszdí.
Futott is a hős nyúl
azóta sehol nem látni.

Figyeli a kis mókus
a zöld tisztás közepét.
Ha arra sétál a Róka
makk koppan a fején.

Örömében ilyenkor
ugrál, ágról ágra.
Döntsétek el magatok,
hogyan ki az erdők királya!

TIMKÓ GÁBOR

A harmadik fiók

A nyugdíjszelvény sehogy sem akart előkerülni, pedig az öreg bácsi az egész szobát átkutatta már. De volt még egy hely, a harmadik fiók, ahová már több évtized óta nem nézett be, ugyanis ott lapultak előző életének emlékei.

Keze enyhén remegni kezdett, ahogy nyúlt a fogantyú felé, hogy kihúzza emlékeinek sírfedelét. A szobát azonnal betöltötte a régi dolgok illata, mellyel kezdetét vette a szomorú nosztalgia.

Kezét jó mélyen betolta a fiók aljába, s addig matatott, míg ujjai hozzá nem értek egy hideg fém tárgyhoz. Egy lakatot emelt ki, melynek zárjában ott fityegett két ezüst kulcs. Torka összeszorult, ugyanis ehhez a kis tárgyhöz életre szóló emlékek tapadtak, melyeket egyetemista korában, a kollégiumban élt át. Letette az asztalra, egy ideig még hosszan bámulta, aztán a következő dolog felé nyúlt, mely egy feles pohár volt. Ennek láttán felnevetett, és agya azonnal behozta huszadik születésnapja homályos, de erős emlékeit, melyet barátaival ünnepelt meg. Beleszagolt abban a reményben, hogy még érezhet benne egy kis pálinkaszagot, de csak dohos port szippantott be. Néhányszor megforgatta kezében, s a pohár szélén megcsillant a beszűrődő kora délelőtti napfény. Letette a lakat mellé, együttesen gyönyörködött azokban majd egy nagyot sóhajtott. Harmadikként egy megsárgult fényképet húzott elő, mely egy nagyon vidám, háromfős csoportot ábrázolt. Azoknak az embereknek az arcait látta újra visszaköszönni, akiknek diákélete csodálatos élményeit és szomorú perceit egyaránt köszönhetette. Egyszóval az életét, ugyanis ők mutatták meg neki, hogyan fedezheti fel barátai szívében önmagát, ha már a maga számára elveszett. Akárhogy is akarta, nem bírta visszatartani könnyeit, melyek kis patakocskába gyűltek össze és gyöngyözve gurultak le bánattól barázdált arcán. Összegörnyedt a széken, keservesen sírni kezdett, s közben simogatta az arcokat, melyeket már soha többé nem érinthet meg.

Élete ötven évvel ezelőtt megállt, amikor is bekövetkezett az a borzalmas katasztrófa, melyben barátai mind meghaltak, s az óta az egyik napról a másikra élt, várva a felszabadító halált.

De most talált egy kis éltető forrást hervadozó életének, azt a kulcsot, mellyel ötről a hatra léphet. Tudta, hogy el kell mennie oda, a katasztrófa helyszínére, hogy tisztába tehesse eltemetett múltját, és felszabaduljon a lelki terhek alól. Emlékeit mindaddig a percig eldugta agya rejtett zugaiba, mint a tárgyakat a fiók mélyére.

Az egyetemváros egy negyven kilométerre elterülő város legszélén helyezkedett el, s a katasztrófa óta már csak kísértetvárosként emlegették a közelben lakók. Azóta sem újítták fel, ugyanis a város vezetése úgy gondolta, hogy ily módon állít emléket az áldozatoknak. A katasztrófa idején, az akkor még húszéves Géza bácsi egy fesztiválon tartózkodott, melyen az egyik kedvenc együttese is fellépett. Barátai azt szerették volna, hogy ne menjen el, inkább bulizzanak együtt egy jó nagyot, mint a régi szép időkben. A barátnője pedig arra próbálta rávenni, hogy a koncert helyett segítsen neki felkészülni a következő vizsgájára. De Géza csak magára gondolt, s a koncertet választotta, ahol jól kitombolta magát. Amikor késő éjszaka visszaindult az utolsó busszal, már csak a füstölgő, kiégett romokat látta maga előtt, melynek falai között ott heverték barátai és barátnője elszenesedett holtteste. Míg ő kezét rázva ordibált a színpad előtt, addig több száz ember halálsikolya tört az éjszaka csendjébe. A lelkiismeret-furdalás azóta emésztette, s hiába jöttek a jobbnál jobb ötletek, sosem volt képes öngyilkosságot elkövetni.

– A fenét se érdekli az a nyavalyás szelvény! – dörögte. Amilyen gyorsan csak tudott, összeszedelőzködött, s taxival kivitette magát az állomásra, s felszállt az éppen a város felé induló buszra.

Ahogy a busz haladt az egyetemváros felé, az utasok úgy kezdtek ritkulni, s az utolsó megállóban már csak az öreg bácsi szállt le. Lelépett a megálló betonjára, és szembenézett a romvárossal, mely úgy magasodott ki, akár egy ókorból megmaradt építmény.

Mélységes csend honolt a tájon, se madarak, se más élőlények ittlétét nem lehetett felfedezni. A kísértetvárosban szél süvített végig, s füttyölő hanggal tört elő a romos épületek réseiből. Elindult a kollégiumok felé, s közben a diákélet boldog emlékei folyamatosan törtek elő elméjében, pedig ötven éve is megvan annak, hogy utoljára itt járt.

Elhaladt az egykori egyetemi klub mellett, s szinte látta a diákokat, amint ki-be járkálnak kezükben sörrel, cigivel, vagy a párjukkal. Eszébe jutott a lány, aki bort csempészett a klubba, s emiatt a kidobók

jól meg akarták verni. Aztán Bandi, aki jól fejbe vágta az egyiket egy borosüveggel, mire a hatalmas izompacsirta földet fogott.

Továbbment. Megtalálta azt a romot, amelyben egykor lakott. A kollégium falai komoran meredtek a sétálóra, mintha csak arra várnának, hogy bosszút állhassanak a túlélőn.

Az elfeketedett falú, kitört ablakú, romos épület előtt még épségben megvoltak a lócák, s ő helyet foglalt az egyiken, mely az utcára nézett. Hányszor, de hányszor sörözött itt barátaival annak idején, mielőtt be nem következett az a szörnyű katasztrófa.

Elindult felfelé a lépcsőn, melyen fiatal korában talán több milliószor is le-felrohangált. Feljutott a teraszra, melynek egész felülete üvegcserepekkel, s elszenesedett dolgok milliárdjaival szóródott tele. A bejáratú ajtó félig ki volt dülve, s mint egy épp hazaérkező részeg diák, támaszkodott a falnak. Az ajtót két kézzel megragadta, és egy jó erős mozdulattal – ami tőle telt – benyomta. Az ajtó halk puffanással csapódott a padlóra, s körülötte porfelhő robbant a magasba. Belépett. A portásfülke rogyantan állt a folyosó elején, mint egy gigantikus szem, melynek mintha az lett volna a feladata, hogy az épületben levő holt lelkek nyugalmaát őrizze. A szobák kulcsai még most is a polcokon lógtak, alattuk pedig a lakók fényképes belépőkártyái pihentek, melyek érthetetlen módon nem égtek el, csak a műanyag olvadt fel egy kicsit. Vele szembe egy hosszú folyosó húzódott, végig szobákkal. Az ő szobája az első emeleten volt.

A lépcső felé indult, kezével megmarkolta a korlátot, de megtorpant, mert a kihalt portásfülke üvege mögött mozgást észlelt. A pultnál a hatalmas, medve testű éjszakai portás ült, s őt bámulta.

– Hát visszajöttél Gézukám?

Ereiben egy pillanatra megfagyott a vér.

– Igen, a srácokat szeretném még egyszer, utoljára meglátogatni. Hol vannak?

– Fent vannak a szobában, és már várnak téged. S amúgy jól vagy?

– Jól.

– Akkor jó.

Elindult felfelé. Lába nehézkesen mozgott a meredek lépcsőn. Szemben, a faliújságon néhány elszenesedett papír lógott felkunkorodva. Az eltört tükörbe belepillantott egy pillanatra, s ekkor meglátta, hogy a portás még mindig figyeli őt.

Nagy nehezen felért az első emeletre, ahol a folyosót poros félhomály lepte be. Az ő szobája a folyosó végén helyezkedett el. Totyogva elindult arrafelé, kezeit a falnak támasztotta menet közben. Mikor odaért, szembeállt az ajtóval, melyen a számokat már befedte az idő pora.

Benyitott. Hárman ültek ott az asztalnál, kezükben poharat fogtak, melyben bor lötyögött, s némán meredtek a vendégre. A szobában szürke fény honolt, mert a koromtól bepiszkolt ablaküvegen a nap sugarai nem tudtak áttörni.

A bácsi remegve állt az ajtóban. Azok ott bent nem voltak sem dühösek, sem kedvesek, kifejezéstelen arccal bámultak az öregre.

A másodpercek óráknak tündek, amíg bámulta azokat félelemmel átítatott szemeivel, s nem tudott mást tenni, megszólalt:

– Sajnálom.

Ők pedig csak bámultak rá, mintha eltévesztette volna a szobaszámot.

– Szeretném visszakapni a múltamat! – hörögte.

Egyikőjük oldalra nézett, jelezve, hogy a szomszéd szobában várja valaki. Kibotorkált az ajtóból és odacsoszogott. Benyitott. Barátnője volt bent, és az asztalra támaszkodva tanult a következő vizsgájára. Mosolygott, de ez a mosoly üres és hideg volt. Szemöldökeit kissé felhúzta, mert várta, hogy az ajtóban álló mondjon valamit.

– Bocsáss meg! – nyögte.

A lány ugyanúgy mosolygott, majd fejét visszafordította a könyv felé, ezzel jelezve, hogy ne zavarja tovább, mert készülnie kell vizsgájára.

Az öreg bácsi összegörnyedt, és szeretett volna minél hamarabb eltűnni az épületből, mert rájött, hogy semmi keresnivalója nincs itt. Ez a holtak városa, nem pedig egy lelki segílyt nyújtó szolgálat. Elindult a kijárat felé.

Hátrapillantott. A három alak kint állt a folyosó végén, és őt bámulták. A lány is kilépett szobájából, és ugyanaz a hátborzongató mosoly feszült az arcán.

– Köszönjük, hogy eljöttél! – mondta az egyik, a három diák közül.

Az öreg bácsi megdermedt, majd lassú mozdulatokkal feléjük fordult.

– Visszakaphatom hát a múltamat? – kérdezte.

– Mi már megbocsátottunk neked, most rajtad a sor, hogy magadnak is megbocsáss!

– Köszönöm, nagyon köszönöm! – mondta, s érezte, hogy közeleg a síró roham.

Barátnőjére nézett, akiről tudta, hogy sohasem viheti el innen. A lány mosolygása megváltozott, a szeretet áramlott a szeméből, majd egy könnycsepp is legurult hófehér arcán.

– Szeretlek! – mondta az öreg bácsi.

A lány még szebben mosolygott, s halott arcára egy pillanatra az élet rajzolt vidámságot.

Szeretett volna még neki valamit mondani, de érezte, hogy mennie kell. Megfordult és elindult. A lépcsőlejáró előtt visszapillantott, de már senki sem állt a folyosón, csak a por gomolygott mindenfelé.

A portásfülke üresen rogyadozott tovább a medve testű portás nélkül, várva az idő emésztő hatására.

Lesétált a lépcsőn és szembenézett a kollégiummal. A leomlott falakban még most is érezte az emléknyomokat, ismét átélte a borzalmat, melyben kétezer diák, tanár, munkás vesztette életét. Ismét leült a lócára és zokogni kezdett. Ötven év kellett, hogy ismét ereje legyen visszalátogatni a kísértetvárosba. Ötven év kellett, hogy lehámozza magáról a rá nehezedő lelki súlyt, s hogy megbocsásson magának.

Ismét találkozott velük, akik mindvégig vele voltak, de nem merte felnyitni szíve titkos folyosóinak zárjait. De most már sohasem engedi el őket.

Felállt és lelépett a halott járdára. Szeméből záporoztak a könnyek, a felszabadulás könnyei, s boldog volt, mert tudta: barátai már biztonságban vannak.

Elindult a romos épületek közt, de egy pillanatra megállt, s felnézett a szoba ablakába. És ott voltak mindnyájan, s boldogan integettek neki.

– Viszlát! – suttogta.

A buszmegállóban csak néhány percet kellett várnia. A busz kongott az ürességtől, de ő mégsem foglalt helyet, az ablakhoz állt, utoljára a városra nézett, majd arra gondolt, hogy megiszik valahol egy italt barátai egészségére.

VARGA ISTVÁN

Eretnek

Lángrózsák között kivert cséphadarókkal,
Szekértábor mögött kelyhes alakokkal
Fogyasztod szűkös vacsorád.
Ezer ordas vicsorog rád.
Talán csak eldobtál egy szót
Mit a szél a hátára vett.
Talán csak a mozdulatod
Játszott a sorssal, s nevetett.
Átkokat hajigált néhány karimás főveg,
S te futva haladtál a bőség mezsgyéje felett.
Lábad sem taposta, házad rég elenyész.
Rongyaidba burkolódzva várod,
Mikor jön a vég.
Az éjszaka hűvös erdejében
Te is félsz, én is félttem.
De a kereszt áll veled szemben,
A szónoklatok gúnyját vedd le,
S öltö pánccelt, daróc ruhát!
Mert e vesztes csatába keveredtél.
Bátran-gyáván fizettek, megfizettél.
Ülsz egy korhadt rönkön,
S bámulod az ábrándos holnapot.
S azt ki itt van, mert ölt, rabolt, lopott,
S most üdvét keresi.
A kelyhesek hitét is titkon neveti
És haladékokat csal.
Üres ladikon jajong a lelke,
Tudatlan feje önnön nyakát szegi.
Mint, ahogy a kenyeret szeli és ostya helyett
Ezzel áldoz a keresztes haddal szemben.
Majd tüzes szekerek bontanak rendet.
A hajnal alvadt vér szagával kél.
S ki teheti, elhagyja társát, hitét, mert nagyon fél.

Halálsikoly, zokogó szó, fagyos csendbe menekül.
A büntetés senkin nem könyörül.
Vastag kötél kulcsolja össze a kezéd.
Senki nem látja könnybe lábadt szemed.
Hangtalan sirámod a véres sárral egyesül.
S jajszóval keveredik az ima.
Porba nem dőlt az iga.
Hiába minden szó, a jogfosztott szó.
Ima szól és fájdalom.
Papok arcán diadalom.
Dob pereg, ó eretnek!
Rád csupán a börtön vár,
És a szent inkvizíció.
Nyaktiló, spanyolcsizma,
Tonzúrák fejek közt haldoklik a szép.
Nem segít senki, csak a rideg nyúzóké.
Bevégeztetett, s vele elkezdődött egy új egész.

Magyar hiszekegy

Hiszek egy Istenben,
Anyag és anyagtalan urában.
Hiszek a lélekben,
Jelenvalónk mozgatójában.
Hiszek a magyar szóban,
Nemzetünk tudatában.
Népünk egységét,
És bűneink bocsánatát.
Ámen.

VENGRINYÁK JÁNOS

Minden nap

/Wass Albertra emlékezve/

Minden nap jó a halálra,
Mikor érted küzdök Szép Hazám.
Tisztességes emberek honába
Vágyik lelkem, testem igazán.

Minden nap jó a halálra,
Pedig a remény adja műveim.
Kárpáti fenyők ringó dalára
Számúzve élem bús éveim.

Minden nap jó a halálra,
Az életem gyorsan elkopott!
Hazai föld legyen sírhalmomra?!
A reményem erre is elfogyott.

Minden nap jó a halálra,
Csak váratlanul ne érjen.
Érted kulcsolom kezem imára,
Mikor végső mozdulatom végzem...

Megfeszítve

Mely csillagról jöttél
e szerencsétlen földre?
Maradhattál volna
a gyönyörű mennybe.

E bűnös földön léted
nehéz és bízatlan.
'szelíd bárányoknak
rövid éltű kaland.

Nem érdemes jóra
nevelni e népet.
Antikrisztus szókra
már is félrebéget!

Hazugságban hisznek,
mert az igazságot,
nem tűrik a balgák,
csak a hazugságot!

Gyönyörű lelkeddel
hiába hárfázol.
Angyali szelídséggel
Nem bírsz a sokk shovtól!

Az kell a tömegnek,
mint kétezer éve!
Keresztre feszítnek,
s a küldetésnek vége...

Lovagolni tanultam

Élénken visszaemlékezem gyermekkorom eseményeire, emlékeire, amelyek családomat és környezetemet érintették, frissen élnek emlékeimben – mintha tegnap történtek volna –, melyek átszőtték gyermekéveimet. Röviden írok a családomról is, hogy érthetőbbé váljanak történéseim. Gazdálkodó családból származom, a saját tanyánkon éltünk szeretetben: Szüleimmal és még négy Testvéremmel.

1953 nyarán tizenegy éves voltam. A Nyíregyházi Dohánygyár azokban az időkben földterületeket is bérelt, hogy a dohányt a további feldolgozáshoz biztosítsa magának. Abban a szabolcsi községben is volt bérleménye, melyben születtem és nevelkedtem. Édesapám korábban a gazdaságunkat nagyobbra tervezte, melynek következtében mi már TSZ-tagok voltunk. Az istállónk, ami a két tehénnek nagy volt, azért megmaradt, így ki tudta adni, szinte szívességből a dohánygyár fogatának, hiszen hely volt bőven.

Nyári szünetben a fogatossal, Sanyival jártam lovat vezetni a dohányültetvényekre. A föld, ahol dolgoztunk: négy-öt kilométerre lehetett a tanyánkhoz. Szívesen mentem a kiszabott munkára, szeretem a természetet és a lovakat is a mai napig. A lovak, „akkikkel” dolgoztunk, különbözők voltak. Az egyik szürke, jól táplált párnás háttal, a másik kevésbé volt jó húsban, nagyon látszott a gerince. Mind a ketten kis termetű ruszin lovak voltak, akik megélték a háború viharát is. Egy szép napsütéses délután megkérdezte Sanyi – aki barátjává fogadott –, hogy lenne-e kedvem megtanulni lovagolni? Meg hát, vágtam rá csillogó szemekkel és a délutáni munkát már fel sem vettem, frissebben szedtem a lábaimat, mert jó érzés kerített hatalmába, a közelgő első lovaglásom várható öröme.

Felesleges említenem, hogy engem a nagy gerincű lovacska hátára segített fel, míg ő a párnázott hátú szürkén poroszkált mellettem. Természetesen betyárosan, szőrén ültük a lovakat és közben igyekezett jó tanácsokkal is ellátni; például: a térdeimmel miképpen szorítsam a lovat, a sarkaimmal hol és hogyan fogjam meg. Jó tanácsainak köszönhetően sikerült megmaradnom a jobb sorsot érdemlő szegény jószágon. A kezdeti lelkesedésem azonban egyenes arányban csökkent a fenekemet érő dörzsölés okozta kínzó fájdalommal. Némi vigaszt adott a barátom elismerése és biztatása: „sebaj, csak huszárbetegséged van!” A büszkeségtől még ki is húztam magamat, felemelve kezeimet, melyekkel már jó ideje a fenekemre nehezedő testem súlyát és a rázkódások kellemetlen hatásait igyekeztem mérsékelni, éles fájdalom hasított a hátsó felembe, már alig vártam, hogy hazaérjünk.

Azért a munka ment tovább, rendszeresen jártam dolgozni, annak ellenére, hogy napokig a szék felét el is adhattam volna, annyira féloldalasan ültem a fájdalomtól. Alig vártam sebeim gyógyulását. Egy hét múlva el is érkezett a várva várt nap. Vasárnap nem dolgoztunk. Alig vártam hogy Sanyi az etetést követően hazamenjen. Ebéd utáni időszakban – mikor a család nagy része lepihent –, kisomfordáltam az istállóba, óvatosan kivezettem a szürkét, és ráülve a lovaglás már igazi élményt adott.

Barátságunk még hetekig tartott, mivel a hosszú nyári estékbe nyúló délutánokon egyre bátrabban fejlesztettem lovagolási képességeimet.

Z. FARKAS ERZSÉBET

*Talán egy könyvben vagyok egy betű.
Talán egy szó.
Talán egy költemény.
Mit tudom én.
Csak azt tudom,
Hogy nagyon szomorú lehet az a mondat,
Mit kiolvas belőlem valaki,
Ha letette a tollat.
/Wass Albert/*

Küldetés

Hallja az Úr az emberek fogcsikorgatását
Ott messze-messze az örökös mindenek felett
Megpróbálja a jó útra terelgetni nyáját
Talán az Írás szavai hatják a lelkeket.

A gonoszság ellen vízőzönt zúdít a Földre
Ám megbocsát, nem törli el az embert többé már
Bábel tornya épül, zavarodik a Föld nyelve
Széjjelszórja a népét, a szó ma már más és más!

Messiást küld a Földre, szent gyermeket a népnek
Krisztus Jézust, Akit értünk keresztre feszítnek
Három nap multával a halálból feltámadott
Az apostolainak hosszú költeményt hagyott.

Letette a tollat, Atyjához felment a mennybe
Onnan jön el újra örök életbe merítve
Azokat, akik hittek, hogy most végre lássanak
Küldetése végén boldog az Úr válaszanak.

*Uram! Én mindig rosszat tettem – valahányszor csak jót akartam
Uram! Ha én gyémánt vagyok – csiszolatlan miért maradtam?
/Wass Albert/*

*Nem szabad idegenként visszatérnünk oda,
ahol valamikor otthon voltunk.*

/Wass Albert/

Hitvallás

/Wass Albert Látható az Isten című verse nyomán/

Szabadon vessen a Végzet valamerre
Ahol testvér minden ember
Akik hisznek a jóban, igazban, szépben
Csak nehéz szükség ne zavarja a létet.

Szabad lehessen a gondolat s a vallás
Isten az út és az élet!
Hitetlen csodára váró lelki áldás
Amely vádlón ágaskodik minden népben.

Szabadság érzése legyen fűben, fában
A dal emelje fel szívünk
Gyűljön fény mosolyban, könnyben, elmúlásban
Harsojon: Vivát a Kárpátok fölött!

Szabadon születhessen a vers, az élet
Lobogjon a Magyar Ima
Hitvallása izzon mindig hűségesen
Mikor ne lenne látható az Isten?

Akár a lélegzet

Kétellyel indul meggyötört lényed
Feléd nyújtom a teremő Igét
Érzékeled, hogy Hozzád beszélek
Könnyeddé válsz, akár a lélegzet.

Ábrándozom hited erejében
Zárt ajkad már lassan nyitogatod
Mérlegelsz – arcodon szent értelem
Csordultig telt, akár a lélegzet.

Sziklapamlag ölen éltél eddig
Nyújtózkodott benned a végtelen
Ölelő kéz megszűrte vétkeid
Megtettesült – akár a lélegzet.

Szomjaztál – ám nem tudtad, hogy miért
Kábán indulsz el, hív az ígéret
Feledni vágyó szíved megtévedt
Könnyűvé válsz, akár a lélegzet.

Ködből felcsillanó szép ígézet
Ma már Te vagy a cél és az élet
Táplálékul csak Benned remélek
Bensőmben égsz, akár a lélegzet.

Élő Remény

Minden embernek kell, legyen egy feladata az életben – kötelességen belül, vagy azon felül is talán, mert különben nem lenne értelme annak, hogy él. Az emberi világ több kell, legyen, mint egy bonyolult szerkezetű gép, melyben minden ember egy fogaskerék szerepét tölti be. Minden embernek kell, legyen feladata, egy titkos küldetése, mely Istentől való. /Wass Albert/

A Biblia olyan, mint a kenyér, naponta zsoltárra nyit, enni kell Belőle. Reményt keltő üzenet, amelynek minden sora aktuális. Péter levele így biztat bennünket: *Reménykedjete, reménykedjete, reménykedjete! El ne veszítséte az élő reménységet!*

A reménység szó meghatározását nem egyszerű szavakba önteni. Nagy bölcselkedőink nem sokra tartották – félálomnak, illúzióknak, önáltatásnak, káprázatnak nevezték. Miért? – mert ha beteljesül, azonnal elpusztul, ám elsorvad, ha nem teljesül be. Wass Albert talán egyedüli nagy gondolkodó írónk, aki az Élő Reménység híve volt.

Nem vágyálmot, nem gazdasági jólétet jelentett neki e szó – amelyet mindig körbeírt – hanem az élő Krisztus. Élő reménysége, kapaszkodója volt messzi világában. Tudta, bármi legyen sorsa, halála pillanatában az Élet jön elébe. Bibliája gyakran ezen az oldalon volt nyitva: *Ne legyen nyugtalan a szívetek! Higgyetek az Istenben és bennem is higgyetek. Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek. /Jn.14,1–2/*

Életünk folyamán sokszor elcsüggedünk, rádöbbenünk, vak reményt tápláltunk magunkban. Szűk látókörünk, bátortalanságunk nem képes a győzedelmes szeretetre. Talán még sohasem imádkoztunk azért, hogy reménységünk ne legyen vak. Jézus a kereszten erősebb volt még a halálnál is! Túlélő szeretetével nemcsak jobb, békésebb, nyugodtabb életet akar adni, hanem egykor örök életet. Ez legyen a mi reménységünk, tudjunk erről életünkben bizonyosságot tenni. Nézzünk széjjel a világban! Minden, ami él, reménykedik. A rügyek kihajtanak, a bokrok zöldellnek, a virágok reménykednek, hogy majd kinyílnak, a gyümölcsfának lesz termése, a fecskék reménykednek, hogy eljutnak Afrikába és utána hazatérnek fészükre...

Minden élőlény reménykedik, az ember az egyetlen élőlény, akiben felmerül a kétely! Wass Albert titkos küldetésről ír, ami örök. Mi más lehet ez, mint a szeretet, és annak alkotásai. A szeretetté átalakult ember olyan kötelék, amelyet sem halál, sem világvége tönkre nem tesz. Örökké megmarad. Ezt reméli titkon minden ember, erre vágyódunk, bízunk a létben, mert nélkülül élni nem lehet.

Az élő reménység nevet a holnapra, mert Istene van, mert élő Krisztusa van. Tudom, hogy neked is van, és ezért nevetve nézhetsz a holnap elé. /Gyökössy Endre/

† Bor István Iván grafikája

HAT-MAIT, 2008

† Bor István Iván grafikája

UTÓSZÓ

Utószót írni több mint megtiszteltetés, hisz' hosszú alkotói gondolkodások, vajúadások, csinosítások, formálások nagyszerű összegződését, végeredményét ismertem meg ebben az antológiában.

Nem vagyok író, költő, képzőművész, fotográfus, aki alkot, csupán a műfajok őszinte tisztelője, becsülője vagyok, nyilván ugyanígy az antológiában szereplő szerzőknek is.

Ők a főszereplők.

Amikor e néhány sor megírása előtt végiggondoltam teendőmet, éreztem, hogy sűgást, bátorítást kaptam. Milyet – és hogyan?

Az „Éltető forrás” segített!

Újra visszalapozva, olvasva, látva az „anyagot”, megint elfogott egy nagyon jó érzés, miszerint igenis van a „forrásban” egy hatalmas erő – így születhetett meg a kötet.

A szív, az érzelem leírt szavai után következzenek a tények, miszerint milyen szerveződésekben, keretek között jelennek meg antológiánk alkotói. A Magyar Alkotók Internetes Társulása 2001. március 31-én alakult Miskolcon. Akkor 10 tagja volt, mára már – nagy örömmel írom – ennek többszöröse.

Nevéből fakadóan igen sokrétű munkát végez, igyekszik biztosítani a különböző művészeti ágakban serénykedők számára, hogy interneten keresztül, kiállításokon, irodalmi esteken át megmutassák az arra érzékenyeknek, fogékonyaknak kicsiny, de drága Hazánk emberi értékeinek művészi szintre történő megformálását.

A MAIT évente alkotói pályázatot hirdet és antológiát ad ki. „Hírtelen” megjelöléssel, negyedéves megjelenéssel irodalmi-művészeti lapot ad ki. Havi rendszerességgel „Alkotóműhely” formájában minden – a maga területén dolgozó – művészeti, irodalmi alkotó számára lehetőséget ad legújabb „terméseik” felolvasására, bemutatására, majd a vélemények, értékelések hangzanak el a miskolci Művészetek Háza halljában. A MAIT internetes honlapot biztosít az érdeklődők számára <http://mait.ini.hu> címen.

Az egymás emberségét, tisztaságát, alkotói munkáját elismerve, tisztelve nem véletlen, hogy a MAIT találkozott a HAT-tal, a Hegyaljai Alkotók Társulásával. Összefonódtunk, kölcsönösen biztosítjuk az együttműködés minden formáját. A HAT tagjai

ennélfogva természetesen „szereplői” a most megjelent antológiának is.

Mind Miskolcon, mind Szerencsen az irodalmat, a képzőművészetet kedvelő emberek számára biztosított kiállításokon, műsorokon aktívan részt veszünk, ismertetjük az érintettek életútját, és később meghallgatjuk az „Ezerfejű Caesar” véleményeit. Kivétel nélkül buzdítóak, elismerőek és egyben jóindulatúan kritikusok is.

Nagy közös sikerünk a 2007-ben kiadott „Lázadó dalnok” c. antológia. Hallom, tudom, hogy sokan ismerik, olvasták és olvassák, értékelik, a többivel együtt külföldön is.

Korántsem biztos, hogy tisztem, de megteszem azt, hogy röviden szót ejtek az antológia szerzőiről, senkit ki nem emelve. Elég „csupán” azt írnom, hogy megéreztem, átéreztem minden művészeti ág gyakorlóinak akaratát, érzéseit, forrongásait, a törekvést a lehető legjobb végeredmény elérésére, megélésére.

Csoda-e, ha így érzek? Nem!

Visszamegyek az alaphoz: „Éltető Forrás”-ból fakadóan ajándékoztak meg bennünket.

Mielőtt befejezném az utószót, nagy tisztelettel és őszinte szeretettel – mindnyájunk nevében – megköszönöm a MAIT Elnökének, Titkárának, az Alkotóműhely Vezetőjének, A HAT Elnökének és minden közreműködőnek, közbenjárónak azt a példamutató, odaadó, fáradtságot nem ismerő munkáját, amellyel lehetővé tették eme összeállítás, antológia megjelenését.

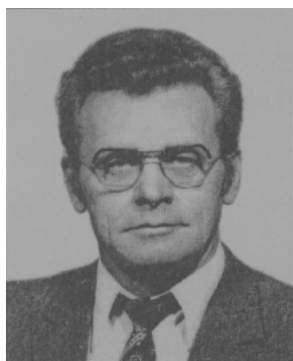
Köszönjük nekik ismételten, és szívből kívánjuk, hogy még sok-sok esztendőn át táplálkozzanak az „Éltető Forrás”-ból, amelynek segítségével újabb nagyszerű műveknek, alkotásoknak leszünk tanúi, olvasói, élvezői.

Mindnyájuk munkájára, szorgalmára, hitükre, elkötelezettségükre Isten áldását kérem, és befejezésül ezt a kötetet mindenkinek szíves figyelmébe ajánlom. Olvassák, forgassák örömmel!

Miskolc, 2008. október 5.

Dr. Vida János
a MAIT tiszteletbeli elnöke

A KÖTET SZERZŐINEK BEMUTATÁSA

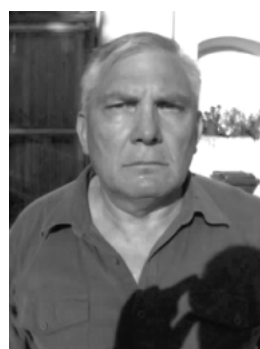

BARI GÁBOR

Pácinban született 1942-ben, s iskoláit is itt végezte. Kovács segédlevéllel a zsebében Miskolcon kereste a kenyerét. Esti iskolában érettségizett. Munkahelye az akkori LKM volt. 1995 óta nyugdíjas. Mindig vonzódott az irodalomhoz, fiatalkorában színjátszó csoportban tevékenykedett. Tagja a Hegyaljai Alkotók Társulásának és a MAIT-nak is. Megjelent kötetei: *Jelek az út mentén*, *Múló idők nyomán*.

BARNA ANDRÁS

Festő, grafikus. 1944-ben született Zilahon. Iskoláit Abaújszántón, majd Encsen, Miskolcon és Budapesten végezte. Díszítő festészetet, majd táblakép festészetet tanult. Elsősorban történelmi témájú képeket fest. Illusztrálással is foglalkozik, több író, költő művében is jelent már meg munkája. Közel áll hozzá a szatirikus rajzok és karikatúrák készítése is, melyek megjelenését az élet diktálja. Képei a határokon túl is ismertek. 1986 óta önálló kiállító.

BELINSZKYNÉ NAGY IRÉN /1924–2001/

1924-ben született Cigándon. Iskoláit Miskolcon végezte. 1948-ban férjhez ment, 1950-ben Szerencsre költözött. Négy önálló kötete mellett – *A hitnek oltalmazó ereje van* (1988), *A szellemeket nem lehet betonba zárni* (1989), *Szerencs város története* (1994), *Anyanyelvünk kertje* (2000) – több mint 20 antológia és számos irodalmi folyóirat közölte írásait. A *Szerencs város története* című könyvéért a miskolci Herman Ottó Múzeum jutalomban és díszoklevélben részesítette. 1956-tól megszűnéséig tagja volt a Hegyaljai Írószövetségnek, majd a MINSZ-nek, a Cserhát Művészkörenek; tagja és tiszteletbeli elnöke volt a HAT-nak. A MAIT örökös tiszteletbeli tagja. Bemutatkozott a televízióban és a rádióban is. Szerepel a MINSZ által kiadott *Képes Irodalmi Lexikonban*. Minden verséből kicsendül a szülőföld, a haza, a család iránti mélységes szeretet, a hűség, az igaz emberi értékek keresése. Verseit az országban sok helyen szavalták és szavalják.

BÉNYEI VERA

„1945-ben születtem Erdőbényén. Néhány éve élek Mezőzomboron nyugdíjas tanárként. Írással régóta foglalkozom, de publikálni csak 3 éve kezdtem. A HAT tagjaként a *Szerencsi Hírekben* és néhány antológiában: az *Égtájak*, a *Nyitott szívvel* és a *Lázadó dalnok* címűben jelentek meg verseim. Gyötrelmes küzdelem folyik az életbennmaradásért, amin néha már csak a humor, a remény vagy az ima enyhíthet.”

BOR ISTVÁN IVÁN /1945–2006/

2006-ban elhunyt alkotótársunk így vallott önmagáról: „1945-ben Budapesten születtem. Emlékeim szerint mindig rajzoltam, mintáztam. Keramikusnak Gorha Géza tanácsára az Iparművészeti Vállaltnál dolgoztam, majd mint kerámia műhelyvezető a MÜTEX Szövetkezetnél. Rajzaim először az *Élet és Irodalomban* jelentek meg (Nagy Lászlónak tetszettek...). Az első keszthelyi Kisgrafikai Biennálén több *ex libris*srel jelentkeztem. Rajzaim szinte minden lapnál megjelentek. Az *Iffjúsági Magazin* bemutatott. Politikai plakátjaimmal, karikatúrákkal, filmforgatókönyvvvel díjakat nyertem (Kecskemét 2x, Budapest). Sok könyv borítóját feleségemmel terveztem.

Freskóméretű szénrajzaim és festményeim 90%-a a válásom után, rossz tárolás miatt megsemmisült. 10 évig nem foglalkoztam művészettel. Az utóbbi másfél évben 21 illusztrált kötetem jelent meg kortárs költőkkel. Visszanézve több száz, talán ezer rajzi megjelenés igazolta képességet s festő tanítóm Gráber Margit elvárását. Példaképeim Picasso, Siqueros és Giotto voltak. A magyarok közül Czóbel, Ferenczy Béni és Kohán György. Ma már szerényebb vagyok. Egy jó rajz, szobor vagy vers nemcsak tetszik, hanem ihletet ad. Ma csodálkozom, hogy 30 éve mi mindennel foglalkoztam: gobelinszövés, batikolás, ötvösmunkák, szobrok, kerámiák, fa-linómetszés, üvegsziszolás, kertészet – rózsák, lepkék, s egyéb állatok, utazások, levelezések írókkal, költőkkel, művészekkel. Külön téma a film... Fizikai munkás létemre a művészet volt az életem. Várom a nyugdíjat, másfél év és visszavonulok zempléni házamba festeni. Budapesten tag vagyok: KLARIS, Tűzedzők, Szegeden, Pécsen, Ózdon, Nyíregyházán, Tokajban, Szerencsen, Miskolcon rendszeresen előfordulok. Képeim, rajzaim: Angliában, az USA-ban, Chile-ben, Mexikóban, itthon magángyűjteményekben vannak.” Bor István Iván a MAIT örökös tiszteletbeli tagja, az egyesület pályázatainak festmény-grafika kategóriájának I. díja 2007-től az ő nevét viseli (*Bor István Iván-díj*).

BOZÓK FERENC

1973-ban született Gyöngyösön. Gyermekkorát a Gyöngyös és Eger közötti, mátraaljai Domoszló községben töltötte. Egerben, az Eszterházy Károly Főiskolán szerzett magyar-történelem szakos diplomát, majd a gyöngyöspatai önkormányzati általános iskolában osztályfőnök volt, valamint magyart és történelmet tanított. Jelenleg Budapesten, a Belvárosban él, a piarista tanítórend szerzetese. Verseket és esszéket ír. Első, *Szélkútya* című kötete, mely négy esszét és negyven verset tartalmaz, 2007-ben jelent meg az *Ünnepi Könyvhétre*, a *Z-füzetek* sorozat 122. köteteként. Könyve előszavát dr.

Lisztóczy László irodalomtörténész, a Dsida Jenő Baráti Társaság elnöke írta, az utószót pedig Simor András író, költő, műfordító, az *Ezredvég* folyóirat főszerkesztője. Kötetét a Magyar Írók Egyesületének szépirodalmi lapja, a *Lyukasóra*, valamint az egeri Dsida Jenő Baráti Társaság támogatta. Bozók Ferenc tagja a Magyar Írók Egyesületének, a Magyar Alkotók Internetes Társaságának és a Fiatal Írók Szövetségének. Folyóiratokban 2003 óta publikál verseket és esszéket. Pl. a *Lyukasórában*, *Ezredvégen*, *Poliszbán*, *Kapuban*, *Praeben*, *Új Emberben*, *Keresztény Életemben*, *Evangélikus Életemben*. Az egeri Szent István Rádióban a *Kultúrkörök* című műsorban pedig megy a Bozók Ferenc esszéit bemutató sorozat.

CSÁKY KATY

„Cigánd mellett a Bélatanyán születtem 1951-ben. Paraszt családban tízen voltunk testvérek. Szerencsre 1969-ben dolgozni jöttem, mint vendéglátós. Azóta itt élek, most már családommal. Verseket 2002-től írogatok. 2007-től a Hegyaljai Alkotók Társulásának tagja vagyok. Eddig a helyi újságban jelentek meg verseim.”

DÉNES MÓNI

„1985. október 24-én születtem Budapesten, azóta is ott lakom. Jelenleg az ELTE angol és magyar szakára járok. Az angol irodalomból nagy kedvenceim William Blake, John Donne és Virginia Woolf. Verseket és prózát is körülbelül azóta írok, mióta írni tudok, de ez a tény valahogy lepel alatt pihent egészen 18 éves koromig. Nekem is a szerelem volt az első komoly ihletőm, mint oly sok másnak, s az első szonettciklusaim voltak az eredmények: angolul és magyarul. 2006-ban kezdtem publikálni: első sikerem a *Szintézisben* című antológia, a haiku-pályázaton elért második helyezésem a *Kőbányai haikukkal*. Azóta főként internetes portálokon publikálok: az Irodalmi rádió és a Napvilág Íróklub tagja vagyok. A 2007-es könyvhétre jelent meg első kötetem *Hiány és beteljesedés* címmel. Ha szavakkal kéne jellemeznem ezt a könyvet, azt mondanám: naívság, ártatlanság. Kicsit olyan ez számomra, mint a Blake-i ártatlanság első fázisának, az amorális korszaknak a lezárása.”

DOMAHIDI KLÁRA

„Marosvásárhelyen születtem 1969-ben. Tiszalúcon nőttem föl, s itt élek ma is. Sárospatakon szereztem tanítói diplomát. A tokaji Váci Mihály Irodalmi Körnek és a MAIT-nak a tagja vagyok. Írásaim több antológiában jelentek meg, pl: Az *Őszi fényben tündöklő szerelem*, *Őselemek* (Miskolc), *Az istenek árnyékában*, *Ne vigy' minket a kísértésbe* (Dunaharaszti), *Kettőezer-kettő éjszaka meséli*, *Múzsák tánca* (Törökszentmiklós), *Nyitott kapuk előtt*, *Égtájak* (Szerencs), *Nyitott szívvel*, *Lázadó dalnok* (MAIT). Díjaim: *Art és Batsányi-émlékdíj* (Batsányi-Cserhát Művész Kör), *Aranypróza* (2003, HAT), *Aranyfotó* (2007, HAT-MAIT). Az írás mellett festek, fotózom. Kiállításaim eddigi állomásai: Tarcál, Tiszalúc, Kisgyőr, Sajóvamos, Böcs, Székesfehérvár. Saját honlapom: <http://domahidik.multiply.com>.”

ÉDES RICHÁRD

1981-ben született Miskolcon, Emődön él. Jelenleg a Miskolci Egyetem Magyar nyelv és irodalom szak végzős, továbbá a Filozófia Doktori Iskola hallgatója. Írásaiban is megjelenik filozófiai és pszichológiai érdeklődése. A MAIT tagja és titkár-helyettese. A MAIT 2006-os *Nyitott szívvel* c. pályázatán próza kategóriában *I. díjat* ért el.

FARKAS ELEONÓRA

„1967-ben születtem. Sajónémetiben élek Édesanyámmal együtt családi házunkban. Mozgássérültként is próbálom legyőzni az élet akadályait. Tagja vagyok sok világi és vallási szervezetnek, érdeklődésemnek megfelelően. Két idegen nyelvet beszélek. A versírás számomra a Mindenható ajándéka, melyről eddig 7 kötet tanúskodik, a 8. nyomdai előkészítés alatt. Szeretem a természetet és az emberi jellemvonásokat figyelni.”

GAÁL ERNŐ

1949-ben született Sárospatakon. 1981 óta Szerencsen él. Irodalommal 1985 óta foglalkozik. Eleinte prózai műveket írt, majd 1998-tól verseket is. Jelenleg a Hegyaljai Alkotók Társulásának az elnöke. Eddig 25 antológiában szerepelt. Szerkeszti a *Szerencsi Hírek* irodalmi mellékletét. Tagja és régióvezetője a Cserhát Művészkörnek, tagja a TAMA-nak, MAIT-nak, a Keresztény Alkotók Közösségének, a Váci Mihály Irodalmi Körnek. Szerepel a *Képes Irodalmi Lexikonban* és a *Kortárs Írók Arcképcsarnokában*. A 2001-es irodalmi könyvnapokra jelent meg első verseskötete *Határkő* címmel. A MAIT-tól 2007-ben *Lindák Mihály-díjat* kapott.

GÓG JÁNOS

Szül.: Csongrád, 1951. november 5. T.: Az általános- és középiskoláit Csongrádon végezte, diplomát és rendezői végzettséget Szegeden szerzett. Később szakvizsgázott művelődés-szervezésből és Európai Unió ismeretekből is a Szegedi Egyetemen. M.: Évekig a Csongrád és Vidéke ÁFÉSZ egyik vezetője, majd a Raszter Könyvkiadó megalapítója és igazgatója. Az ALFÖLD Művészeti Egyesület elnöke, a Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége dél-magyarországi szervezetének elnöke, az Országos Szövetség alelnöke, a *Főveny Irodalmi Folyóirat* szerkesztője. 1994-2002 között városi és megyei önkormányzati képviselő, a Csongrád Megyei Közgyűlés tanácsnoka. Művei: eddig tizenhárom kötete jelent meg: *Történelem vallató* (szociográfia, 1976); *Virágok* (versgyűjtemény, 1992); *Álom* (mesék és novellák – közös kiadás, 1995); *Kollázs* (versek, 1997); *Ujjlenyomatok* (versek, 2001); *Magánügyek* (novellák, 2001); *Napfogyatkozás* (mesés kifestő, 2002); *Mélyből fakadó táncok* (versek, 2003); *Szonettkoszorú* (szonettek kedveseimnek, 2004); *Sárból tapasztott város* (versek, 2005); *A hatalom tarisznyája* (mesés kifestő, 2006); *Karcok a homokba* (prózai írások, publicisztikák, 2007); *Húrok rezdülése* (versek, 2008). Közel félszáz antológiában jelentek meg legújabbán az Irodalmi Rádióban hallható írásai. Életrajza olvasható az *Irodalmi Kislexikonban* is. Több kötetéhez Faludy György Kossuth-díjas költő írt méltató utószót, illetve ajánlást. Elismerései: *Szocialista Kultúráért* kitüntetés (1976); Honvédelmi Érdemérem (1978); Ifjúságért Érdemérem (1980); A Magyar Kultúra Lovagja cím (2001); Juhász Gyula-díj (2002); Csongrád Megye Alkotói Díja (2002); A Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége nagydíja (2003); Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje (2005) Pályadíjai: *Alkotó Ifjúság* országos III. díj (1976); A Vörösmarty költői pályázat I. díj (2001); A MINSZ nemzetközi költői pályázat I. díj (2003); *Főveny* Nívódíj (2004); PRO BONO Irodalmi Díj (2008). A HAT és MAIT *Éltető forrás* c. 2008-as pályázat próza és vers kategóriájának elbírálója.

GYENES KLÁRA

1970-ben született. A rendszerváltás évétől négy éven át az *Új Misszió Katolikus Folyóirat* munkatársa, ahol a szerkesztőségi munkán túl foglalkozik újságírással is. 1993-tól a kazincbarcikai Kodály Zoltán Alapfokú Művészetoktatási Intézmény tanára. Főszerkesztője a 2002-ben és 2005-ben megjelent Kodály Zoltán Alapfokú Művészetoktatási Intézmény kiadványainak. Diplomáját a budapesti Pázmány Péter Katolikus Egyetem főiskolai hittanári szakán, majd a Nyíregyházi Főiskola Bölcsészstudományi és Művészeti Karának drámapedagógia szakán kapta. Írásai rendszeresen jelennek meg irodalmi és kulturális kiadványokban, antológiákban. Legutóbbi megjelenése antológiában: Szavaink fényfehérben (Accordia Kiadó, Budapest, 2008). Díjai, elismerései: 1992.: Esztergomi Főegyházmegye országos Mindszenty pályázata – *Különdíj*; 2004.: Cserhát Művészkör – *Irodalmi Díj*; 2005.: Tisztelet Rózsatársasága Tagság; 2005.: Cserhát Művészkör – *Fesztivál Fődíj*; 2006.: Jeruzsálemi Szent Lázár Lovagrend és a Cserhát Művészkör – *Aranyoklevél*; 2006.: USA, Baltimore – Szabad Magyar Újságírók Szövetsége 1956-os pályázata – Vers kategória: *Dicsérő elismerés*; 2007.: Cserhát Arany Art-díj. Fellelhető önéletrajza kiadványban: *Bódva-Völgyi Kortárs Irodalom*, Edeleny, 2007.

HABARICS HENRIETTA

1990-ben született Debrecenben. Az általános iskolát Porcsalmán, a Kiss Áron Általános és Alapfokú Művészeti iskolában, középiskolai tanulmányait pedig Tiszavasváriban a Vasvári Pál Középiskola Szakiskola és Kollégiumban végezte. Jelenleg a Miskolci Egyetem Bölcsészettudományi karának magyar szakos hallgatója. Versek iránti vonzalma már gyermekkorától kíséri, saját költemények írásával négy éve foglalkozik. Antológiában első ízben jelentkezik.

HERCZEG CSILLA

„Miskolcson születtem 1966-ban. Írásaim a következő irodalmi folyóiratokban jelentek: *Szárnyaló képzelet*, a *Gloria*. A Keresztény Alkotók Közössége – KEK – Közhasznú Egyesületébe 2006-ban léptem be. Saját kötetem még nincs. Levelező barátságban vagyok: Hetényi György, dr. Mátyás Ernő, Hajdrik Pato József, dr. Gaál Ernő és Kiss Sándorral (a KEK) alkotókkal. Jelenleg Rózsaszentmártonban élek.”

HORNOK MAGDOLNA

1948-ban született Dunakömlődön. Jelenleg Bicskén él. A festés fortélyait autodidakta módon igyekszik elsajátítani, törekedve a minél jobb eredmény elérésére. Nem büszkélkedhet neves mesterekkel, csupán az elhivatottsága a tanítója. Realista festőnek tartja magát. Tagja a Független Magyar Salon Képzőművészeti Egyesületnek, valamint a MAIT-nak. 2008-ban *Fagyhatár* c. fotójával a HAT–MAIT pályázatán *Aranyfotó-díjat* írt el.

HORVÁTHNÉ DEMÉNY ZITA

1968-ban született Miskolcon. Tanulmányait ugyanitt végezte, de minden gyermekora két kedves falujához, Komjátihoz és Szinhez köti. 1986 óta foglalkozik versírással, első verse egy katolikus folyóiratban *Gyermekei mosoly* címmel jelent meg. 1987 óta fotózik, elsősorban tájképeket. 2003-ban került kapcsolatba a MAIT-tal, 2004-ben volt az első kiállítása. 2006-ban kapta első díját, az *Alkotói Közösségünkért-díj Ezüst fokozatát*, ill. fotópályázaton *III., IV. díjat*, 2007-ben *II. díjat* – valamennyit a MAIT-tól. Verseinek és fotóinak legfőbb üzenete, hogy az emberek felfedezzék azt a szépséget, amit Isten adott nekünk.

K. FEKETE ISTVÁN

„Születtem: az Úr 1953. október 13-a napján – Jajhalomtanyán. (Ne keresd a térképen!) Édesapám feledékenységéje folytán a születési anyakönyvi kivonatban 14-ei dátum van bejegyezve. Vallásom: szabadelvű római katolikus (egy személyes vallás – nincs bejegyezve). Lakóhelyem: Tiszalúc. Hazám-házam: Magyarország – jelzáloggal terhelve. Legmagasabb iskolai végzettségem: technikum. Munkahelyem: Rokkantanypdíjas vagyok. Karambolok száma: (házasság – válás): kettő. Büntetve: Nem voltam. Hogy mióta írok és mit? Valami csoda folytán 1992. január 4-én tudatára ébredtem, hogy nagy szerencse ért – amit máig sorscsapásként élek meg és mint mázsás malomkő-nehezék vállamon – küldetésnek mondanám. Írok mindenfélét – vidámat és szomorút. A műfaj? – így ekszem minden téren kipróbálni magam, de szárnyaim... még nem nőttek.”

KISS SÁNDOR

„Nyugdíjas vagyok. Pár éve írok, mert nem volt pénzem fényképezni. Három prózai kötetem jelent meg, amelyek a hajléktalanság kiúttalanságáról szólnak... Több irodalmi társaságnak vagyok a tagja: az AKOISZ-nak, és a TAMA-nak. Írásaim: verseim novelláim főleg ezek a társaságoknak lapjaiban jelennek meg. A Keresztény Alkotók Közössége – KEK– Közhasznú Egyesületének alapító elnöke vagyok, 2008-tól a kulturális folyóiratának: a *Gloria* főszerkesztője. Fotografálok is. 14 önálló kiállításom volt, az *Üzenet a Zárosztályról* című kiállítási anyagomat a Magyar Fotográfiai Múzeum tárolja. 2006-ban irodalmi tevékenységemet *Fehér Mária irodalmi díjjal* ismerték el.

KISSNÉ TÜNDE

„1965-ben születtem. Örökbe fogadtak, mivel a valódi szüleim otthagytak a kórházban. Sok nehézségen mentem át az életem folyamán, egyáltalán nem mindennapi dolgokat éltem meg. 1994-ben tértem meg egy karizmatikus gyülekezetbe, amit azóta otthagytam, mert a tanításaik nem álltak teljesen biblikus alapokon. Négy éve a baptista gyülekezet tagja vagyok. Átadtam az életemet a Megváltó Krisztus Jézusnak. A verseim is többnyire a gyülekezetváltásról szólnak, Isten szeretetéről, irgalmáról és a keskeny út nehézségeiről, mégis jó illatú, békés örömről, a kereszthordozó életről. A testvérekkel való áhított kapcsolatokról, Isten minden munkájáról, amit elvégzett bennem.”

KLENCZNÉ FÖLDI IRÉN

Debreceni születésű pécsi nyugdíjas vasutas özvegy, dédnagymama. Diák-szavaló, versmondó (Siófok I. díj) (vasutas ünnepségek), szakmai tudósító, vers- és prózaíró. Irodalmi pályázatokon: MÁV Pécsi Igazgatóság I. díj (1989), MÁV Vezérigazgatóság II. díj (1990), a Nyugdíjas Egyesületnél próza valamint vers kategóriában témaválasztása és választékos nyelvezete érdeméül I. díj (2007), az AKIOSZ Moccanás II és III pályázatán novella II. díj és vers I. díj (2008). Első regénye a *Szentkristóf* (településnév) (2007), 305 oldalon. Méltatta a *Glória* antológia (Kiss Sándor), érdeme AKIOSZ *Aranytoll oklevél* (2008, Leányfalu). Irodalmi művei 17 antológiában, továbbá a pécsi *Zengő Fény*, a debreceni *Főnix Hangja* és *Alföldi Tollforgatók* regionális lapjaiban és a budapesti *Magyar Vasutas* és a *Kristály* című lapokban jelentek meg.

KOSSÁRIK NÁNDOR

Nyugalmazott matematika-fizika szakos középiskolai tanár, újságíró. Diplomáját Budapesten az Eötvös Lóránd Tudományegyetemen szerezte. A tanítás mellett 25 évig újságíróként is dolgozott. A Kelet irodalmi Alkotócsoporthoz alapító tagjai közé tartozik. Írásai helyi és országos folyóiratokban, valamint antológiákban jelentek meg. Két önálló kötete van. Tagja a HAT-nak. A HAT-MAIT 2008-as *Éltető forrás* c. pályázatán vers kategóriában II. díjat ért el.

L. GÁL MÁRIA

Születési helyén, Kótajban egy Szabolcs megyei faluban él és tanít a helyi István Király Általános Iskolában. Eddig megjelent kötetei: *Körülövelt a csend* (1999); *Csendes áhítat* (2002); *Szívemig ér a csend* (2004); ... *Csendben Kettesben* (2006). Több antológia társ-szerzője. Álomvirágait, Mandaláit sok esetben adja „kölcson” alkotótársainak köteteik illusztrálásához. Célja: írásait olvasva, rajzait nézegetve az emberek rádöbbenjenek arra, hogy az élet múlandó. Annak szépségeit könnyű észrevenni és élvezni, az árnyoldalait viszont – ha tetszik, ha nem –, el kell viselni emberi méltósággal. A HAT-MAIT 2008-as pályázatán *Aranypróza-díjat* ért el.

LANTOS TÍMEA

Gyermekkorom óta írok, kisebb-nagyobb megszakításokkal. Általában az élet fontosabb eseményei: a születés és az elmúlás, az anya és gyermek kapcsolata az, ami igazán megfog, amiről szívesen írok. 2007 végén éreztem úgy, hogy csatlakoznom kell íróklubokhoz, így a Napvilág Íróklub tagja lettem, majd itt a MAIT-ban próbálgtam önmagam. Röviden ennyit a bemutatkozásból, remélem, az írásaim majd többet elárulnak rólam, gondolatvilágomról.

LÁSZLÓ KLÁRA

1950-ben született Budapesten. Már fiatalabb korában is vonzódott a költészethez, akkoriban is írt verseket, de mikor férjhez ment, valamennyit elégette. 1999 óta tagja az AKIOSZ-nak, 2003 óta pedig a Tüzedzők Asztaltársaságának. Versei megjelentek a *Kristály* és a *Koszorú* című újságokban, valamint néhány antológiában. A szerelmi költészet áll közel hozzá, romantikus lélek.

LESKÓ IMRE

1935-ben született Sátoraljaújhelyen. Tarcalon él. Kertészmérnöki szakmáját olykor-olykor felcserélte közalkalmazotti beosztásokkal, de szakmájához, a szőlészethez, borászathoz mindvégig hű maradt. Az élet élményeihez visszanyúlva fotós és irodalmi eszközökkel fejezi ki véleményét az élet dolgairól. 9 éve ír a *Tarcali Újságban* novellákat és közérdekű témákat. 1999 óta tagja a HAT-nak. Írásai megjelentek a HAT és a MAIT antológiáiban. 2001-ben a Tarcali Önkormányzat és a HAT segítségével megjelent a *Gondolatok rabságában* című kötete. A MAIT alelnöke, tarcali alkotótáboraink vezetője. A MAIT-tól 2008-ban *Lindák Mihály-díjat* kapott.

LINDÁK MIHÁLY /1949-2004/

A költő így vallott önmagáról: „Vannak gondolataim, jóllehet azok néha kuszák, fésületlenek, de mégiscsak az enyéim. Több, mint negyedszázada nem teszek mást, mint ezeket a gondolatokat próbálom meg rendszerbe foglalni, megfésülni és leírni, mert van amikor írni kell, és csak írni lehet. Legyen az tudományos munka, sajtó cikk, vagy esetleg novella, vers. Többször elmondtam már, sem írónak, sem költőnek nem tartom magamat. A legnagyobb élmény számomra az olvasónál megnyilvánuló »ahá élmény«. Az, amikor elmondja, ahá az velem is megtörtént, vagy velem is megtörténhetett volna.” 1996-ban jelent meg *A katona, a lány és az öreg* című kisregénye, majd 1999-ben *Csak neked* címmel

önálló kötete is napvilágot látott. Alapító tagja volt a HAT-nak és a MAIT-nak, előbbinek egy ideig elnöke, utóbbinak – haláláig – titkára. A MAIT örökös tiszteletbeli tagja. Emlékére és tiszteletére az egyesület létrehozta a *Lindák Mihály-díjat*. 2008-ban a MAIT posztumusz *Életmű-díjjal* tisztelgett emléke előtt.

LUKÁCSNÉ EMMIKE

1937-ben született Szegilongon, sokgyermekes családban. Iskoláit Sárospatakon és Miskolcon végezte. Munkája során mindig nagy szerepe volt a gyermekeknek, betegeknek, időseknek, s ahol tudott, boldogan segített. Jelenleg is részt vesz kisebb-nagyobb munkában nyugdíjasként. Balesete és szívműtete előtt is írt már. Egyedül él. Egy gyermeke van, aki Kanadában él. Tagja a HAT-nak és a MAIT-nak. Versei eddig 2 antológiában jelentek meg: *Nyitott szívvel* (MAIT, 2006), *Lázadó dalnok* (HAT-MAIT, 2007). 7 darabból álló akvarell-festményeit oklevéllel ismerték el.

MACZKÓ EDIT

lexikonon túl egy ablakban.freeblog.hu.

Ondon 1954-ben született. A középiskolát Tokajban végezte, ahol kialakult benne az írás szeretete. Férje korai halála, szülei és testvére elvesztése, valamint a rendszerváltás kettétörte addigi életpályáját. Jelenleg főállásban két gyermek édesanyja. Érzelmi világa kettős: egyrészt az emberiség iránti szeretet másrészt a társadalom igazságtalanságai elleni lázadás vezérli. Kezdő versíró. Ennek ellenére a Hegyaljai Alkotók Társulása által kiírt irodalmi pályázaton, élete első megmérettetésén *Aranytoll-díjat* nyert. 2004-ben *Kővel kegyelemmel* megjelent első verseskötete. 13 antológia és két irodalmi lexikonon túl egy Almanah is jegyzi a munkáit. Webblogjának címe: <http://ablakban.freeblog.hu>.

MAJORVÁRY SZABÓ SÁNDOR

„1970. november 14-én születtem Miskolcon. 1988-tól írok verseket. 1997-től HAT (Hegyaljai Alkotók Társulása) tag vagyok, 2001-től a MAIT (Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület) elnöke. Önálló kiadott kötetem címe: *Érzelmek* (HAT, 1997). Díjaim: *Lindák Mihály-díj* (2006), *Alkotói közösségünkért-díj arany fokozata* (2006), *Szerencs város és a HAT díszoklevele* (2006).

A következő antológiákban szerepeltek verseim: *Úttalan utakon* (HAT, 1998), *Nyitott kapuk előtt* (HAT, 2003), *Fényszületés* (MAIT, 2003), *Fény és árnyék* (MAIT, 2004), *Éneklem a tavaszt* (MAIT, 2005), *Nyitott szívvel* (MAIT, 2006), *Égtájak* (HAT, 2007), *Lázadó dalnok* (HAT-MAIT, 2007). 2006-tól fotózással is foglalkozom. A természetfotózás áll legközelebb hozzám, mert természetjáró ember vagyok, aki nyitott szemmel tekint a „zöld” világra. Díjaim: *Nyitott szívvel c. fotópályázat I. díj* az *Időtlenség c. fotómmal* (2006), a II. Tarcali HAT-MAIT Alkotótábor kiállításán a zsűri *III. díja* (2006), *Éltető forrás* fotópályázat *II. díj* (2008).”

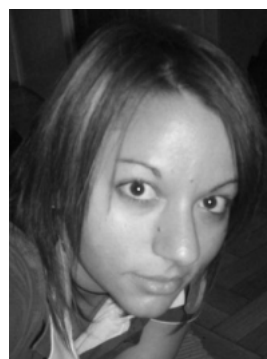

MARTIS ZSOMBOR

1984-ben született Ózdon. A középiskolát a miskolci Herman Ottó Gimnáziumban végezte el. Jelenleg a Miskolci Egyetem Bölcsész-tudományi Kar magyar-történelem szakos végzős, valamint a Műszaki Földtudományi Kar elsőéves hallgatója. Verseket időszakosan ír, melyeket a pillanat érzése szül. Eddig a következő antológiákban jelentek meg írásai: *Fény és árnyék* (MAIT), *Éneklem a tavaszt* (MAIT), *Nyitott szívvel* (MAIT), *Lázadó dalnok* (HAT-MAIT).

MIKÓ BEA

1989-ben született Egerben. Így vall önmagáról: „Nem szeretek magamról írni. Szeretek viszont: szívből szeretni, barátkozni, ölelni, örülségeket csinálni, rajongani, kutyáimmal lenni, babázni, művészkedni, verset-novellát írni, rajzolni, fényképezni, filmet-zenét-képet szerkeszteni, gitározni, mindenféle zenét hallgatni, szerepelni, énekelni, idézetekkel az emberek agyára menni, horrort olvasni, játszótérre menni, rajzfilmet nézni, gumicukrot/fagyit enni, sétálni, koncertekre járni, nézni a csillagokat. Most hirtelen ennyi, üdv az életemben!”

MOHÁCSI JÓZSEFNÉ ZSÓKA

A MAIT-alkotóműhely vezetője így vall önmagáról: „a művészet három világában éltem és élek. Ez a zene, az irodalom és a festészet.” Miskolcon lakik. Székelyföldön született. Román iskolába járt Kolozsvárott. Esztergomban kezdte hegedűvel. Dorogon az Ifjúsági Bányászzenekarban játszott. Festészetével 37 kiállításon sok szép sikert ért el. Többször első díjas lett pályázattal. Az irodalom terén is termékeny. Zsókanak több újságban jelent meg írása, 18 antológiában versei, prózája látott napvilágot. Három önálló kötete jelent meg. 1993-ban Csurgai Judit forgatásra készítette elő kisregényét, amit a TV1 ötször vetített le, s a Duna TV is. Írásaira sok városból díjat kapott, pl. *Alkotói-díjat*, *Különdíjat*, *Közönség-díjat*, *Lindák Mihály-díjat*, *Életmű-díjat*, *Ezüsttoll-díjat* és *Arany fokozatot* ért el. Ötször volt önálló irodalmi estje. Tagja a HAT-nak és a MAIT-nak.

MOHÁCSI MIKLÓS

„Nyergesújfalun születtem 1930-ban. Alapiskoláimat helyben, ill. Esztergomban végeztem. 1956-ban a budapesti Műszaki egyetemen végeztem, okleveles gépészmérnök vagyok. 15 évig a Dorogi Erőműben, 10 évig a Mátrai Hőerőműnél dolgoztam különböző vezető mérnöki beosztásokban. Ezt követően 15 évet a posztgraduális szakmai oktatásban (Ipari Vezetőképző, Oktáv) tevékenykedtem. Ezt követően 10 évet mint mérnök-menedzser dolgoztam. Jelenleg tudományos egyesületekben és más civil kulturális körök munkájában veszek részt, ma is aktív tudományos tevékenységet folytatok. 50 éve vagyok házas, 2 mérnök fiam van és 5 fiú unokám. Szűkebb szakmai érdeklődési körömon túl a történelem, a filozófia, az irodalom közel áll hozzám. Boldog embernek tartom magam. Szüleimtől, tanáraimtól olyan útmutatást kaptam, családom biztos támasza mellett, hogy sikeres életutat tudhatok magam mögött.”

MOHÁCSY DONÁTH CSABA

„25 éve foglalkozom fotózással, prózáírással. Fotóimat általában vontatójárművekről készítem, de érdekelnek a közlekedési eszközök és a természetfotózás is. Hassel Bladéval dolgozom Agfa Color Gold papírra. 11-szer volt már kiállításom. Tagja vagyok a Magyar Fotóművészek Országos Szövetségének, és a MAIT-nak a kezdetektől. 4 évig éltem a Dunántúlon, ahol részt vettem a tokodi fotóművész táborban, és az esztergomi kiállításon első helyezett lettem a *Zuhanás közben* című fotómmal. A *Vörösbecy* című fotómat a National Geographic is átvette. 2000-től nyugdíjba vonultam. Azóta a fotózásnak élek. A MAIT sajtóreferense vagyok.”

MOLNÁR TÜNDE

„1987-ben születtem Kisvárdán. Jelenleg Pátróhán élek nagymamámmal, édesanyámmal és a bátyámmal. Édesapámat sajnos 2004 szeptemberében elvesztettük. Elemi tanulmányaimat a helyi Móricz Zsigmond Általános Iskolában végeztem. Ezután tanulmányaimat a kisvárdai Szent László Katolikus Szakközépiskolában folytattam, ahol 2006-ban közgazdasági szakon érettségiztem, szeptembertől pedig a Miskolci Egyetemre kerültem ahol most vagyok harmadéves kulturális antropológus hallgató. A költészet középiskolás éveim alatt kezdett igazán érdekelni. Verseim többségét az éppen aktuális hangulatom befolyásolja. Kifejezetten a szerelem és a halál témája foglalkoztat. Antológiában első ízben szerepelek.”

MOTKÓ ISTVÁN

1947-ben született Felsőtelekesen. A főiskola elvégzése után nyugdíjazásáig a BAZ megyei RFK Bűnügyi Osztályán főnyomozóként dolgozott. Alkotásai témáját a természetből meríti, tájképeket, csendéleteket készít. Eddig több közös és egyéni kiállításokon vett részt. Alkotásai egy része katalógusokban, valamint a *Nyitott kapuk előtt* c. antológiában látható. Tagja a BAZ megyei, a Hegyaljai, és az Országos Képző- és Iparművészeti Társaságnak.

MURÁR TERÉZ

„állami gondozásban nőttem fel. Ifjúkorom óta írok, fényképezek. Intenzívebben azóta, mióta Isten „felkeltett” a toloszékből, ahová súlyosbodó SM-szkelórizis multiplex nevű autoimmun betegségem kényszerített. Az Ő segítségével 2007-ben megnyertem az SM-futást. Több irodalmi társaságnak vagyok tagja, többek közt a Keresztény Alkotók Közössége Közhasznú Egyesületnek (2006). A fent említett társaságokban jelennek meg folyamatosan az írásaim.

NAGY ANDRÁS, NAGY ANDRÁSNÉ TÜNDE

„Nagy Andrásné Tünde vagyok. Tiszalúcon születtem. Itt élek és dolgozom az általános iskola tanáraként. Férjem Nagy András, aki a Petőfi Sándor Művelődési Ház fotósakkörének egyik alapítójaként, az akkori rendezvények fotósaként ismernek. Hegel írja: 'Kétszer nem léphetünk ugyanabba a folyóba, mert az a folyó már nem ugyanaz.' Ezért arra törekszem, hogy a pillanat örömét, élményét megragadva, fotóimon a természeti s földrajzi környezetünk szépségeit örökítem meg. Megpróbálom képeimen át mindazt az élményt, amit megélek mások felé is közvetíteni. Minden változik, minden múlandó. De ha jó helyen és jó időben vagyunk, és még a technika is segítségünkre van, akkor már sikerül valami maradandót alkotni.” A HAT és MAIT által kiírt *Éltető forrás* c. 2008-as pályázat fotó kategóriájának elbírálói.

NAGY EDIT

„1934-ben Jászládányon születtem s a gyermekkor szépséges világát az Őrség s nagy szüleim gazdagították. Egerben lakom. Férjem 15 éve elhalálozott, de a család s a hat unoka közelben. Munkahely az Egészségügy és a Siket Int. – körülményei ellenére – a húsz leggyümölcsözőbb év, gyerekeim, a hattagú család gondozása. A mai napig abból élek, amit a zavaros idő el akart, vagy el is vett tőlem. Mert ha mire vágytam, ugyan nem lehettem, az öröklött természet, az irodalom – családban, szerelemben, barátságban, küszködésben-alázattal, rímekkel táplálták a lelkem. Az első próbálkozás, közel ötven éves. Szeretek szavalni, időmet szívesen osztom meg irodalomkedvelő s művelő barátokkal.”

PAPP JUDIT

Pécsett született 1941-ben. Népművelő-könyvtáros, és idegenvezetői végzettsége van. Jelenleg nyugdíjas. Versek 6 éve ír, tagjaként a 3 pécsi irodalmi klubnak, a HAT-nak, MAIT-nak, AKIOSZ-nak, Cserhát Művészkörnek, Szigethy Ilona körének. Versei 23 antológiában jelentek meg idáig. 2003-ban *Tóth Ede-díjat* nyert, majd AKIOSZ *Aranytoll* oklevelet kapott 2005-ben és 2006-ban. További díjai: Szavalóverseny (Pécsett) *Különdíj* oklevél; Szigethy *Leg-leg-leg* ezüst fokozat. Saját kötet kiadását tervezi.

POPITY VARGÁNÉ MOHÁCSI KINGA

„Miskolci pedagógus vagyok. Édesanyám és orvos fiam tanácsára kezdtem el írni, festeni, hogy egy orvosi műhiba okozta súlyos testi és lelki fájdalmakon túljussak. Alapító tagja voltam a *Jel-kép*-nek és a MAIT-nak. Írásaim a *Próbalapban*, a *Hír-telen* újságban, 11 antológiában és a MAIT honlapján jelentek meg. Tízszer volt már festményeimből közös kiállításom. Verseimmel pályázatokon kétszer nyertem különdíjat Tatabányán. 2005-ben jelent meg édesanyámmal közösen önálló kötetünk *Józanság és önuralom* címmel. A MAIT Ellenőrző Bizottságának vagyok a tagja.”

RAMBÁCS ISTVÁNNÉ

„Cserépfalun születtem 1938-ban. Egyszerű ember vagyok. Munkásként éltem dolgos éveimet. Nyugdíjas vagyok. Szülőfalumból már fiatalon Tarcára kerültem. Szülőmunkás voltam az Állami Gazdaságban. Tarcalon alapítottam családot, egy szem unokának örvendhetek. Mindig szerettem olvasni, utazni, más embereket megismerni, a természet szépségében gyönyörködni. Írogatni már fiatalon is próbálkoztam, de nyugdíjas éveimben már több idő jut az írogatásra. Istenhívő, templomba járó ember vagyok. Szeretem a közösséget, és kötelességemnek érzem másokon, a rászorulókon segíteni. Bízom abban, hogy a jó Isten mindezekre ad még egy kis időt.”

SALLAI ZSOLT

„1960-ban születtem egy Kazincbarcika melletti kistelepülésen. Kisgyerekkorom óta nagyon szeretek olvasni. A 70-es években több éven át fotóztam, írtam néhány verset is, de akkor ez abbamaradt. Most megtörtént, hogy ki kellett írnom magamból gondolataimat. Ennek terméke jelenleg néhány vers és az itt olvasható próza. Tiszalúcon élek a családommal.”

SÉLLEY ATTILA

1944-ben született a Szerencs melletti Taktaszadán. Iskolái végzése után népművelőként dolgozott. Itt szerette meg a művészetek minden ágát. Jelenleg fotózik, farag és írogat verseket és néprajzi témájú írásokat is. Tagja a Magyar Alkotók Internetes Társulásának és a Hegyaljai Alkotók Társulásának.

SIMON M. VERONIKA

Sokszorosán díjazott (*Munkácsy*-, *Jubileumi Szent István*- és *Krúdy-émlékérem*, *PRO VINO* érdemérem, *Cserhát Aranykéz*-, *AKIOSZ Aranyecset-díj* stb.) festőművész, aki közgazdászként az Amerikai Grafikai Kurzust és a Salzburgi Leonardo Művész-akadémiát végezte. Művészeti folyóiratok (*Déliab*, *Klár*, *Kristály* stb.) rendszeresen közölnek műveiből. Több mint 110 kötetet illusztrált. Témaválasztása széleskörű: portrék, életképek, csendéletek, meditatív gondolatok stb. Lírai realista, a természetelvű festészeti stílust követi, olajjal, pasztellel, homokkővel és akrillal dolgozik.

Pályájának főbb mozzanatait: több mint 400 egyéni kiállítása volt 12 országban: többek között Budapest (60), Székesfehérvár (30), Csetény (a szülőfalu), Magyarország minden megyeszékhelyén, annak szinte minden nagyvárosában, illetve Nagyvárad, Kolozsvár, Gyergyószentmiklós, Párizs, St. Michel (2), London (2), Komarno, Párkány, Galánta, Nána, Sahy, Szécsénykovácsi, New York (2), Washington, Köln, Bécs, Bazel, Aachen stb. 13 ország 200 közintézményében mintegy 400, általa festett portré található. Szerepel a Székesfehérvári-, a Veszprém megyei *Ki kicsodában*, a 2002-ben megjelent *Európai Művészeti Zseblexikonban*, a *Pedagógus Lexikonban*, valamint 2004-ben a svájci szerkesztésű országos *Who is who*-ban. Tagja a MAIT-nak. A HAT és MAIT által kiírt *Éltető forrás* c. 2008-as pályázat festmény-grafika kategóriájának elbírálója.

SOMOSSY KATALIN /1945–2008/

Miskolcon született s ott is hunyt el. Számos irodalmi pályázaton nyert helyezést, *Kláris Nívó*, *Cserhát Nívó*- ART- *Magyar Kultúra*, AKIOSZ *Aranytoll*, *Tűzedzők Nívó*, és *Tóth Ede alkotói díja* van. Négy önálló kötete jelent meg: *Törtszárnyú fényben* (1994), *Nyomahagyott homok* (1997), *Portáncoltató fénycseppek* (1998), *Bársonyos sötétség* (2000). Versei több mint 60 antológiában láttak napvilágot. Kötetei megtalálhatók a washingtoni Kongresszusi Könyvtárban, valamint a kolozsvári püspökség és az egri püspökség könyvtárában is. Versei megjelentek a washingtoni magyar nyelvű *Híd* c. újságban is. A MAIT örökös tiszteletbeli tagja.

SZABÓ ZSOLT

1984-ben született Miskolcon. Az általános iskolát Kisgyőrben, a középiskolát Miskolcon, a Bláthy Ottó Szakközépiskolában végezte. Jelenleg a Miskolci Egyetem magyar-történelem szakos hallgatója. 2002-től ír verseket, melyek gazdag érzelmvilágról árulkodnak. 2003 óta tagja a MAIT-nak. Az egyesület *Hír-telen* című hírlevelének; s az eddigi antológiák: *Fényszületés* (2003, MAIT), *Fény és árnyék* (2004, MAIT), *Éneklek a tavaszt* (2005, MAIT), *Nyitott szívvel* (2006, MAIT), *Lázadó dalnok* (2007, HAT-MAIT), valamint ezen kötet főszerkesztője. 2006-tól a MAIT titkára. Díjai: *Alkotói közösségünkért-díj Arany fokozata* (2006, MAIT), *Nyitott szívvel* c. próza- és verspályázat *Különdíj* (2006, MAIT), *Lázadó dalnok* c. verspályázat *III. díj* (2007, HAT-MAIT), *Éltető forrás* c. verspályázat *I.*, *Aranytoll-díj* (2008, HAT-MAIT). Saját honlapjának címe: <http://szabozs.multiply.com>.

SZALAY ANIKÓ

1960. december 4-én született Ózdon, és e városhoz közeli csendes falucskában él. Sajónémeti festői szépségű település a Sajó és a Hangony folyók ölelésében. A gyönyörű táj mellett elsősorban az ott élő emberek ihletik alkotásra. A MAIT mellett az AKIOSZ-nak és a KEK-nek is tagja. Első – prózai írásokat is tartalmazó – verseskötete 2004-ben jelent meg *Othton* címmel.

SZEGŐ ANDRÁS

1923-ban született Mezőcsáton. Iskoláit Mezőcsáton, Miskolcon és Hódmezővásárhelyen végezte. Katonai pályára készült, de a háború, a hadifogság pályamódosításra kényszerítette: építész lett. Vers-írással gyermekkor óta foglalkozik, ez máig egyetlen szenvedélyévé vált. A szibériai hadifogolytáborban írt verseivel az otthon melegének hangulatát sikerült becsempésznie a barakk falai közé. Tagja a MAIT-nak. Az egyesülettől 2007-ban *Életmű-díjat* kapott. Ezen antológia címadója.

T. FISER ILDIKÓ

„Egerben, ebben a történelmi múltú gyönyörű városkában élek családom körében. Két fiam és férjem szeretettel és megértéssel vesznek körül elfogadva kissé szétszórt és szeszélyes természetemet. Szeretem és élvezem azt, amit úgy hívnak ÉLET. Verselgetni középiskolás koromban kezdtem, amit inkább gondolatörző rímfaragásnak neveznék. József Attila és Ady Endre költészetének remekeit olvasom legszívesebben, de Arany balladái, Petőfi egyszerű versei, valamint számos klasszikus és kortárs irodalmi alkotás képes megdobogtatni a szívem. Az irodalom mellett a matematika és a sport töltötte ki ifjú éveim nagy részét, így történt, hogy a Kossuth Lajos Tudományegyetemen landoltam és programozó matematikusként szereztem diplomát. Az informatika világa látszólag messze áll az irodalomtól, de bennem mégis nagyon jól megférnek – még nem panaszkodott egyik sem. Az évek múlásával művészeti érdeklődésem is tágulni látszik. A festészet iránti töretlen vonzalmam középpontjában álló Salvador Dali mellett, ma már a XX. századi művészeti kavalkádból számtalan alkotó el tud bűvölni (Picasso éppúgy, mint Magritte vagy Míró...), valamint lelkes rajongója vagyok a kortárs művészeteknek.”

TAMÁS ISTVÁN

Putnokon született, itt is él. *Nemzetközi-, ART-, és Cserhát-díjas* író, költő, újságíró. 2003-ban az *Év Költője* volt. *Pro Urbe díjas*, Putnok Városáért Plakett kitüntetettje. Tagja a MINSZ-nek, a Tüzedzők Művészbarát Asztaltársaságának, a Budapesti Cserhát Művészkör vezetőségi tagja. A Tóth Ede Alkotó Kör vezetője. Versek, novellákat és elemzéseket ír. Közel 30 antológiában szerepel, 2001-ben jelent meg *Összetartozás* c. könyve (versek, prózák). Alkotásait neves előadóművészek mutatták be. Szerepelt a Magyar Rádióban, valamint több TV-riportban. Különböző lapokban publikál. A Miskolci Jedlik Ányos TIT munkatársa. Tagja a MAIT-nak.

TIMKÓ GÁBOR

1983-ban született Szikszón. Az általános iskolát az encsi Petőfi Sándor Általános- és Művészeti Alapiskolában végezte el, az érettségit ugyanott, a Váci Mihály Gimnáziumban szerezte meg. Jelenleg a Miskolci Egyetem végzős hallgatója filozófia szakon. Félévet nyelvtanulással töltött Észtországban, ahol az észten kívül angolt is tanult. Művei szinte kizárólag álmairól alapulnak, melyek véleménye szerint a legjobb ihletők, hisz az átélt történetet nemcsak látja, hanem át is érzi annak érzésvilágát. Ezen kívül érdekli a misztika és a szellemvilág. Tagja a MAIT-nak. A HAT-MAIT 2008-as *Éltető forrás* c. pályázatán próza kategóriában *III. díjat* ért el.

VARGA ISTVÁN

1971-ben született Miskolcon. Röntgen asszisztens. 1986 óta foglalkozik az irodalommal. 2000-től tagja a HAT-nak, 2001-től a MAIT-nak. Publikált a HAT *Nyitott kapuk előtt* c. antológiájában és MAIT-antológiákban is, az *Észak-Magyarországban*, a *Szerencsi Hírekben*, a *Hír-telenben* és több kisebb újságban. Leginkább verseket ír, ill. verses történetek ízére kapott rá. Szereti a prózát is, bár marad még a novella szintjén. 2006-ban jelent meg *Kő ébredés* c. kötete. 2006-ban és 2007-ben *Regös ének* címmel zenés történelmi versesteket rendezett. Alapítója és vezetője a 2007-ben létrejövő HIDAK csoportnak, mely a MAIT tagja.

VENGRINYÁK JÁNOS

Magáról nem szeret írni. Azért tartja feleslegesnek, mert aki verseit elolvassa, az megismeri. Földműves családból származik. 1942-ben született Nyírbogdány községben, a Mitró tanyán. Kőműves szakmát tanult, a mai napig is abban dolgozik. Négy éve ír, antológiákban és különböző lapokban jelennek meg írásai. Tagja a HAT-nak.

ZVADÁNÉ FARKAS ERZSÉBET

„Születtem Ózdon valamikor régen – Édesanyám életét adta értem. A Bükk lábánál fekvő Csokvaományban nevelkedtem anyai nagyszüleim óvó védelmében, akik megtanítottak az igazi emberi értékekre. Falusi gyökereim után a szerelem Kazincbarcikán érlelt fává, két hajtásommal: Éva lányommal és László fiammal. Életemet a feltétlen bizalom hatja át, amelyet végigkísér a ki nem apadó tanulni és küzdeni akarás vágya. A betűk életem minden helyzetében igaz pajtásaim. Első könyvemet férjem örök elvesztésének görcse íratta ki belőlem, majd ezt követte fiammal közösen kiadott kötetünk. Több országos irodalmi társaság tagjaként 36 antológiában, irodalmi, közéleti és egyházi lapokban jelennek meg írásaim. Nagy alkotókkal és kortársakkal két kislexikon foglalja össze írói munkásságomat. Életrégényem – *A remény győzelme* – régóta megfogant, érlelődik...”

Bor István Iván grafikája

TARTALOM

7 † *Wass Albert*

11 *Előszó*

13 *Antológia*

14 Bari Gábor

16 Barna András

18 † Belinszkyné Nagy Irén

20 Bényei Vera

22 † Bor István Iván

24 Bozók Ferenc

26 Csáky Katy

32 Dénes Móni

40 Domahidi Klára

49 Édes Richárd

53 Farkas Eleonóra

55 Gaál Ernő

58 Góg János

62 Gyenes Klára

64 Habarics Henrietta

66 Herczeg Csilla

67 Hernádi Jánosné

68 Hornok Magdolna

69 Horváthné Demény Zita

73 K. Fekete István

87 Kiss Sándor

88 Kissné Tünde

90 Klenczné Földi Irén

94 Kossárik Nándor

98 L. Gál Mária

101 Lantos Tímea

108 László Klára

109	Leskó Imre
123	† Lindák Mihály
125	Lukácsné Emmike
132	Maczkó Edit
134	Majorváry Szabó Sándor
142	Martis Zsombor
143	Mikó Bea
145	Mohácsi Józsefné Zsóka
151	Mohácsi Miklós
154	Mohácsy Donáth Csaba
156	Molnár Tünde
158	Motkó István
160	Murár Teréz
162	Nagy András
163	Nagy Andrásné Tünde
164	Nagy Edit
168	Papp Judit
170	Popity Vargáné Mohácsi Kinga
175	Rambács Istvánné
179	Sallai Zsolt
188	Sélley Attila
196	Simon M. Veronika
203	† Somossy Katalin
206	Szabó Zsolt
209	Szalay Anikó
211	Szegő András
225	T. Fiser Ildikó
233	Tamás István
237	Timkó Gábor
242	Varga István
244	Vengrinyák János
247	Zvadáné Farkas Erzsébet
253	<i>Utószó</i>
255	<i>A kötet szerzőinek bemutatása</i>

Wass Albert /1908-1998/

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás,
sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület
3900 Szerencs, Rákóczi-vár
Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület
3534 Tiszalúc, Hunyadi u. 20.
<http://mait2001.freeweb.hu>

A kiadásért felel Gaál Ernő, a HAT elnöke és Szabó Sándor, a MAIT elnöke
Felelős és műszaki szerkesztő Szabó Zsolt, a MAIT titkára
Szerkesztőség 3556 Kisgyőr, Táncsics M. u. 8.
E-mail maitkhet@freemail.hu
Olvasószerkesztő Édes Richárd

Nyomta és kötötte a Z-Press Kiadó Kft.
3532 Miskolc, Liszt F. út 16/A
Felelős vezető Kása Béla

ISBN 978 963 06 5524 8

